

Giới thiệu Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi

Editor: Sant

Chồng tôi không được. Đêm tân hôn tôi mới biết chuyện này. Mẹ chồng cũng biết nhưng vì muốn tôi có con nên bảo tôi cùng với em chồng đã chết nhiều năm..

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ở cái thôn nhỏ này của chúng tôi tư tưởng còn rất bảo thủ cho nên trước khi kết hôn chúng tôi chưa từng làm gì quá giới hạn.

Đêm tân hôn, trong lòng tôi đầy kích động, đi tắm xong liền không mặc gì chui vào trong chăn chờ chồng tôi. Anh ấy cũng rất kích động, lúc cởi quần áo tay cũng run run, rất lâu mới cởi được đồ ra.

Sau đó anh ấy nhào tới tôi như hổ đói vô mồi, hưng phấn ôm lấy tôi, hôn lên mặt tôi khiến tôi vừa nhột vừa tê dại.

Anh ấy rất biết kích thích, màn dạo đầu cũng rất đầy đủ, nhưng khi chúng tôi tiến hành tới bước mấu chốt thì đột nhiên anh ấy lại không có động tĩnh gì.

“Sao vậy?” Tôi ngửa đầu nhìn anh ấy, hỏi.

Mặt anh ấy đỏ bừng, vừa vội vừa ngượng: “Mềm nhũn.”

“Sao lại như vậy?” Tôi khẽ cau mày nhìn xuống phía dưới của anh ấy.

Nhưng anh ấy không chờ tôi nhìn đã đắp chăn lên phía dưới: “Có lẽ do quá nóng vội, quá kích động, dù sao cũng là lần đầu tiên mà, chúng ta thử lại lần nữa.”

Nói xong anh ấy lần nữa điều chỉnh trạng thái, hướng về phía tôi rục rịch.

Giằng co liên tiếp hơn nửa giờ nhưng anh ấy cũng không thành công, cuối cùng tôi cũng thật sự mệt mỏi liền mặc quần áo vào, đẩy anh ấy ra nói: “Em mệt rồi, hôm khác thử lại đi.”

“Nhưng hôm nay là đêm tân hôn, anh...”

Anh ấy còn không vui, muốn kiên trì một chút nữa.

Không đợi anh ấy nói xong tôi liền trở mình, quả thực không chống được cơn buồn ngủ, đã ngủ.

Mơ mơ màng màng tôi cảm giác người mình có chút lạnh giống như có người vén chăn.

Một bàn tay lạnh lẽo mạnh bạo sờ vào người tôi.

Cái tay kia rất thô giống như có vẩy trên đó, cọ vào da khiến tôi đau.

Đây không giống như tay chồng tôi, mặc dù anh ấy vì quanh năm làm ruộng nên tay cũng rất thô nhưng không khiến da đau rát, hơn nữa anh ấy chạm vào tôi đều rất nhẹ nhàng, sao có thể thô bạo như vậy?

Tôi bất chợt tỉnh táo, mở mắt ra.

“Hắc hắc...”

Một thân ảnh màu đen đang cười trên người tôi, dùng sức kéo quần của người tôi, miệng còn phát ra tiếng cười dâm tiện.

Giọng này tuyệt đối không phải chồng tôi!

Tôi sợ sắp bay hồn vía, lấy sức đâm đá vào hắn, muốn hắn ra khỏi người tôi.

Nhưng bóng đen kia cũng không biết thế nào mà có sức lực khỏe như trâu, bất kể tôi đập hắn thế nào thì hắn cũng như ngọn núi nằm ở trên người tôi, thấy tôi giãy giụa lại càng dứt khoát cởi quần chip của tôi ra, trực tiếp dùng một thứ cứng rắn lạnh như băng đâm vào mông tôi thật mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Á!” Tôi hét lên chói tai, rất sợ cái thứ đồ bẩn thỉu kia của hắn thọt vào trong thân thể tôi, chỉ có thể dốc hết toàn lực cong người lên né tránh sự công kích của hắn, để hắn không tìm được vị trí.

Chỉ cần nhịn được mấy giây để cha mẹ chồng tôi xông vào là tốt, mặc dù bây giờ bộ dáng của tôi có chút bất nhã nhưng để không bị người khác xâm chiếm thì tôi cũng chỉ có thể như vậy!

Tiếng bước chân của cha mẹ chồng tôi rất nhanh, chớp mắt đã đi tới cửa.

Chẳng qua khi bọn họ sắp tiến vào thì tiếng bước chân lại dừng lại!

“Có phải có chút tàn nhẫn hay không?” Từ ngoài cửa truyền tới tiếng của ba chồng tôi, trong giọng ông có chút lo âu áy náy.

Mẹ chồng tôi dừng lại, im lặng một lát rồi cắn răng nói: “Người đàn bà nào sinh con mà không phải trải qua bước này? Vì cháu trai chỉ có thể khiến con đau thiết thòi.”

Cười trên người con không phải là con trai của mẹ đâu! Mọi người ở cửa tại sao lại không đi vào!

Tôi không nhịn được nữa, lớn tiếng khóc, gọi lớn để bọn họ đi vào cứu tôi.

Nhưng bất kể tôi kêu thế nào thì cha mẹ tôi cũng chỉ đứng ở cửa, tôi khóc tới tê tâm liệt phế nhưng bọn họ một chút cũng không muốn tiến vào.

Bóng đen trên người tôi thấy vậy càng không chút kiêng kỵ, lực càng thêm mạnh, chớp mắt cây gậy của hắn đã tới nơi tư mật của tôi, muốn đi vào thật nhanh!

“Tránh ra.”

Ngay khi tôi không thể né tránh thì trong phòng đột nhiên xuất hiện tiếng đàn ông rất dễ nghe.

Giọng nói kia dịu dàng như ngọc nhưng lại mang theo sự lạnh lùng đầy cảnh báo, thật giống như trời sinh đã cao cao tại thượng khiến người khác không dám khinh thường.

Bóng đen trên người tôi run lên bần bật, dừng động tác lại tìm nguồn âm thanh.

Nhưng âm thanh kia sau khi khác ra hai tiếng liền không có động tĩnh nữa, hơn nữa nhà tôi không lớn, không có nơi nào có thể ẩn nấp, bóng đen nhìn một vòng không thấy người khác liền cười lạnh một tiếng, càng hung hãn nhào về phía tôi!

Tôi sợ hét lên chói tai, hắn xông vào rất nhanh, khúc côn cứng rắn không ngừng đâm thọt vào mông tôi, lần này dùng sức còn hơn lúc nãy nhiều khiến tôi đau đớn.

“Ta lặp lại lần nữa, tránh ra!” Ngay khi tôi sợ hãi muốn chết thì giọng nói dễ nghe kia lại vang lên một lần nữa, giọng nghiêm khắc đi mất phần giống như tức giận.

Bóng đen lần nữa ngưng động tác, sững sờ trên người tôi.

Có điều lần này không phải hắn chủ động dừng lại mà giống như bị không chế.

“Cô không sao chứ?” Giọng nói kia vang lên lần nữa, lần này là nói với tôi.

Giọng nói của anh ta thật giống như có năng lượng vô hình khiến người ta có cảm giác đặc biệt an tâm.

Lúc này tôi mới giật mình tỉnh lại, người kia đang bất động, tôi có thể chạy!

Tôi nhanh chóng tránh thoát khỏi tay bóng đen, từ dưới người hắn chui ra ngoài.

Sau khi đi ra tôi vừa sợ hãi vừa quần bách, bởi vì là đêm tân hôn cho nên trên người tôi chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh không có bất kỳ tác dụng che chắn gì, hơn nữa quần chip vừa rồi đã bị người kia giật ra, bây giờ trên người tôi giống như không mặc gì cả.

Cũng may trong phòng tối đen, đôi phương chắc cũng không thấy rõ tôi.

Tôi chưa tỉnh hồn, tùy tiện khoác thêm quần áo, nói: “Tôi... không có sao, cảm ơn anh. Có điều anh là ai? Hắn là ai? Tại sao hai người lại xuất hiện trong nhà tôi?”

“Cô lắm vấn đề thật!” người kia không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nói câu này.

Thấy tôi không còn vẻ quá kinh sợ, anh ta cũng không để ý tới tôi nữa. Từ trong bóng đêm truyền tới tiếng động lục lọi, sau đó phòng tôi tự nhiên xuất hiện một ánh sáng màu đỏ.

Tôi sợ hãi khẽ kêu một tiếng, theo bản năng đưa hai tay ra trước mặt che lại.

- - -

Sant: Chương truyện này có vẻ ngắn, mà số chương cũng ngắn nên mỗi ngày mình đăng 2 chương nha, chưa đến 1 tháng sẽ hoàn :D.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Che chắn cái gì? Tôi không có hứng thú với cô.” Giọng nói dễ nghe lại lên tiếng.

Tôi có chút lúng túng, thật giống như tôi đã tự mình đa tình.

Cũng may ánh sáng kia rất yếu ớt, nguồn sáng cũng rất nhỏ, nhìn qua chỉ giống như một cây hương, căn bản ánh sáng không chiếu rõ được tôi.

Nhưng ở trong quang sáng đỏ nhỏ kia tôi rốt cuộc thấy được người kia đứng ở đâu.

Anh ta đứng ở bên cạnh giường của tôi, từ đầu đến chân đều mặc quần áo màu đen, cùng với màn đêm đen hòa vào một cách hoàn mỹ. Nếu không phải anh ta lên tiếng nói chuyện thì tôi cũng không biết mép giường còn có người đang đứng.

Tôi chăm chú nhìn anh ta, muốn thấy được bộ dáng của anh ta. Nhưng ánh sáng từ cây hương kia quá yếu ớt cho nên tôi không thể thấy rõ được anh ta là ai, chỉ có thể thấy một bóng người cao mờ mờ, bắp thịt không nhiều không ít, rất đẹp mắt, còn có mặt mũi có vẻ sắc cạnh. Xem ra anh ta rất ưa nhìn? Giọng lại dễ nghe như vậy, chắc chắn không phải là người khó ưa.

Nhưng rốt cuộc anh ta là ai?

Tôi có thể chắc chắn anh ta không phải là người trong thôn chúng tôi. Tôi từ nhỏ lớn lên ở trong thôn này, người dân trong thôn tôi nhắm mắt cũng có thể nhận ra ai là ai, cho tới bây giờ chưa từng thấy người siêu phàm thoát tục như anh ta.

Không biết là mới vừa rồi được anh ta cứu hay gì nhưng thấy bóng dáng anh ta tôi lại thấy kích động, trái tim đập thật nhanh như đang khiêu vũ trong người tôi vậy.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng có cảm giác như vậy, ngay khi tôi đang ngăn người nhìn anh ta thì giọng nói dễ nghe kia lại văng lên, anh ta bình thản nói: “Cô bị ám, chuyện đêm nay đừng nói với bất kỳ người nào, sau khi trời sáng hãy đi tìm chồng cô, lấy một chút máu của anh ta vùi vò trong đất dưới giường của cô mới có thể phá giải được.”

“Oh.” Trong đầu tôi còn đang mãi nghĩ anh ta có dáng vẻ như thế nào, bất chợt anh ta lên tiếng khiến tôi sợ hết cả hồn liền vội vàng gật đầu.

Sau khi nói xong anh ta liền cảm que hương dùi châm đỏ vẽ một vòng giữa khoảng không bên trên giường, sau đó nhỏ giọng nói: “Đi!”

Thân ảnh trên giường theo điểm đỏ liền đứng lên, sau đó giống như mất hồn vậy, đi theo phía sau anh ta lao đảo lác lư ra ngoài.

Tôi đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy loại chuyện này, ngu người đứng nhìn.

Đến khi tôi tỉnh hồn lại thì hai bóng người xông vào phòng tôi đã không còn thấy đâu, chỉ còn lại tôi cùng cha mẹ chồng đang đứng ngăn người ngoài cửa.

Bọn họ nhìn vào phòng tôi đầy mê ly, trên mặt còn vẻ khấn trương cùng nụ cười kích thích, thật giống như cũng bị khống chế.

Thấy hai người bọn họ tôi liền thấy bức, con giận trong lòng nổi lên.

Mặc dù tôi không phải là con gái ruột của bọn họ nhưng sau này cũng là người nhà bọn họ, bọn họ rõ ràng nghe thấy tiếng tôi kêu cứu tại sao lại không vào cứu tôi!

Tôi tức giận muốn chết, trong lòng vừa bức vừa âm ức, dứt khoát không để ý bọn họ nữa, mặc cho bọn họ đứng ở giữa đêm giá rét, tôi đóng cửa rồi trở về phòng mình.

Giường tôi bị bóng đen kia chiếm nên tôi không đụng vào giường nữa, chỉ có thể lấy chăn trong tủ quần lại rồi ngồi một đêm.

Một đêm không chợp mắt, thật vất vả đến khi trời sáng, phòng của tôi đột nhiên bị người đẩy ra!

- - -

Sant: Nay có deadline gấp nên Sant dịch 1 chap thôi nhé, mai bù 3 chap nếu deadline xong nè:3

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tôi cho rằng chồng tôi quay lại liền đứng lên.

Nhưng đi vào lại là mẹ chồng tôi.

Trong tay bà đang bê một cái bát đi vào giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Con dâu à, có đói bụng không, mẹ làm cơm sáng một lát sẽ cho người mang vào, con uống cái này trước đi.” Trong giọng của bà có chút lấy lòng, từ khi bắt đầu vào cửa đã đưa mắt cẩn thận quan sát tôi giống như đang tìm điều gì đó.

Trong lòng tôi trầm xuống, trông thấy bà không khỏi khiến tôi nhớ tới thời khắc tuyệt vọng ngày hôm qua, đồng thời trong đầu cũng hiện ra bóng người thần bí kia.

Anh ta nói tôi bị ám, là có ý gì?

Không đợi tôi suy nghĩ, mẹ chồng tôi cắt đứt ý nghĩ của tôi, dịu dàng dò xét: “Con dâu? Con nhanh uống đi cho nóng, lạnh sẽ không linh.”

“Cái gì không linh?” Nhìn tô nước đen thùi lù khiến tôi không khỏi cau mày, lạnh giọng hỏi: “Đây là gì ạ?”

“Thuốc bảo thai a. Trong thôn chúng ta có tập tục như vậy, ngày thứ hai con dâu mới kết hôn sẽ uống một bát thuốc bảo thai, đừng nghi ngờ gì, tôi qua con mệ mới vừa vận uống cái này có thể bồi bổ.”

Vừa nói bà vừa cười đưa bát thuốc tới, trong mắt đầy vẻ chân thành.

Tôi không khỏi nghi ngờ, nhìn bộ dáng của bà thật giống như cái gì cũng không biết.

Chẳng lẽ hôm qua bọn họ tới không phải là vì nghe thấy tiếng tôi kêu cứu sao?

Hay bọn họ cho rằng tôi qua cùng tôi làm cái đó là con trai của bà cho nên hôm nay liền mang tới cho tôi thuốc bảo thai?

Nếu là như vậy thì bọn họ cũng chưa phải là tệ đối với tôi.

Có điều ánh mắt bà nhìn tôi chằm chằm có chút kỳ lạ khiến tôi rất không thoải mái.

Tôi muốn sớm kết thúc cuộc nói chuyện giữa tôi cùng mẹ chồng, cũng lười giải thích tới hôm qua chúng tôi không làm gì, chỉ bưng bát thuốc đưa lên miệng.

Nhưng chưa kịp há miệng thì một mùi thối sùng sục của thịt liền xông vào mũi.

Tay tôi run một cái, suýt chút nữa đã làm rơi bát thuốc.

Mẹ chồng tôi sợ kêu lên một tiếng giống như bát thuốc kia chính là sinh mạng của bà vậy, vừa nói tôi cẩn thận vừa nhận lấy bát thuốc, tự mình dứt cho tôi

uống.

Không đúng, là rót vào miệng tôi.

Tôi nói vị thuốc này mùi kinh quá uống không vào, mẹ chồng vừa an ủi vừa bóp quai hàm của tôi, bảo tôi nhin một chút liền sẽ qua, có thuốc nào uống là ngon.

Chất lỏng tanh hôi rót vào làm cổ họng tôi nóng hừng hực như bị bỏng.

Sau khi rót xong mẹ chồng bỗng nhiên đưa tay vén cổ áo tôi, nhìn vào vị trí xương quai xanh của tôi.

Tôi có chút không thích muốn tránh tay của bà, nhưng tôi còn chưa kịp cử động thì mắt mẹ chồng tôi đột nhiên sáng lên, hai tay chấp lại như khăn bái: “Cám ơn trời đất, họ Giang nhà ta có huyết mạch rồi! Ha ha...”

Cái gì?

Thế nào là có huyết mạch? Uống bát thuốc là có huyết mạch hay sao?

Tôi không hiểu gì cả, cũng may bà nói xong liền không quấy rầy tôi nữa, chỉ bảo tôi nghỉ ngơi cho khỏe, cứ nằm trên giường là được, bà sẽ đem cơm vào cho tôi.

Tôi không muốn chạm vào chiếc giường bẩn, trong phòng ngoại trừ chiếc giường thì chỉ còn cái tủ ở đầu giường cùng bàn trang điểm. Tôi đi tới ngồi lên ghế ở bàn trang điểm, đối diện với chiếc gương.

Một đêm không ngủ được, mắt tôi đã thâm quầng đen, nhìn qua trông tôi rất khổ sở.

Sau đó ánh mắt tôi chuyển tới cổ áo, đây là chỗ vừa rồi mẹ chồng tôi mới kéo ra, bà nhìn cái gì?

Ở sau lớp áo, trên da thịt trắng nõn của tôi bất ngờ xuất hiện một con dấu màu xanh đen, chính là vị trí vừa rồi mẹ chồng tôi đã nhìn.

Có hình dáng như một bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tôi hít mạnh một hơi lạnh.

Màu sắc thâm như vậy nhìn là biết không giống như người bình thường làm ra, hơn nữa bóng đen tối qua bị hương gọi đi, chẳng lẽ tối qua kẻ muốn cưỡng bức tôi không phải là người sống?!

Suy nghĩ này vừa hiện ra người tôi liền run lên sợ hãi.

Hơn nữa mẹ chồng tôi hôm nay cũng lạ, từ khi vừa vào cửa đã chăm chú nhìn tôi, hiển nhiên đã sớm biết trên người tôi sẽ có dấu vết này, cho nên chuyện tối ngày hôm qua bà ấy cũng đã biết!

Trong nháy mắt tôi ngồi không yên, mơ hồ cảm giác có người muốn tính kế với tôi.

Không đúng, là nhất định có người tính kế với tôi!

Người này lại là mẹ chồng của tôi!

Tôi không chờ mẹ chồng mang cơm vào nữa mà mặc quần áo từ té đi ra khỏi nhà.

Bây giờ muốn làm rõ ràng chuyện này chỉ có thể đi tìm chồng của tôi. Chỉ có điều nửa đêm hôm qua anh ấy giống như bị bốc hơi khỏi nhân gian vậy, cho tới bây giờ tôi vẫn còn chưa biết phải đi đâu tìm anh ấy.

Tôi đi quanh thôn không mục đích, gặp người liền hỏi có thấy Giang bác đi đâu không?

Tôi hỏi liên tiếp năm ba người cũng không ai thấy, tôi không khỏi có chút ừ rừ thì bỗng nhiên có người gọi tên tôi!

“Di Đường! Chồng cô xảy ra chuyện, đi nhanh lên núi xem một chút đi!”

Người nọ vừa kêu lớn vừa vội vàng chạy về phía tôi.

Là Lưu Đại Tráng cùng thôn, anh ta cùng Giang Bác là bạn từ nhỏ có quan hệ rất thân thiết, lúc này mặt anh ta đầy vội vàng, trên người dính đầy đất, hiển nhiên là mới từ trên núi chạy xuống.

Tâm tư tôi trầm xuống, Giang Bác lại đang ở trên núi?

Cũng không đề ý nhiều, tôi co cẳng chạy về phía núi.

Đường lên núi chỉ có một cái, cũng không có ngã ba, tôi không cần hỏi nhiều cứ chạy thẳng theo đường lên. Khi đi tới chiếc cầu giữa sườn núi ngang qua một con sông tôi đột nhiên nghe được âm thanh “cộp, cộp, cộp”. Tiếng từ dưới cầu truyền tới giống như dùng đá đập vào nhau.

Tôi đi tìm theo tiếng động, quả nhiên thấy bóng người Giang Bác.

Anh ấy đưa lưng về phía tôi, tay cầm một hòn đá cuội bằng nắm tay, đang giơ lên rồi đập mạnh xuống phía dưới.

“Giang Bác!” Tôi thất kinh, vội vàng gọi anh ấy.

Vị trí phía dưới bụng, không cần nhìn cũng biết là thứ gì, ngày hôm qua tôi đẩy anh ấy ra khiến anh ấy tự ái thì anh ấy cũng không cần phải làm như vậy chứ!

Nói rồi tôi chạy nhanh tới bên người anh ấy.

“Đồ vô dụng còn giữ lại làm gì, chi bằng đập...” Giang Bác cười nhạt, tay chân cứng ngắc quay sang nhìn tôi.

Tôi sững sốt một chút, đờ người nhìn anh ấy.

“Má ơi!” Thấy rõ dáng vẻ của anh ấy tôi kêu lên một tiếng kinh hãi, suýt chút nữa tè ra quần.

Hai mắt anh ấy một mảnh âm đạm, con ngươi đen hoàn toàn không thấy mà mờ đục như bị đèn cây bao phủ vậy.

Tôi xoay người bỏ chạy, nhưng chưa chạy được hai bước thì quần áo tôi đã bị kéo lại.

“Vợ... em đã tới, vậy này có tác dụng rồi, anh sẽ yêu em thật tốt, để cho em sinh con trai cho anh...” Động tác của Giang bác rất nhanh, lực lại rất khỏe, ôm tôi vào trong ngực, điên cuồng vờn vò.

Tôi bị đâm một trận đau nhức, cả người run lên kịch liệt.

Là Giang Bác!

Tối hôm qua muốn cưỡng gian tôi lại là Giang Bác!

Mặc dù giọng đã khác nhưng động tác bạo lực cùng giọng cứng ngắc này giống hệt người tối hôm qua.

Trong lòng tôi hoảng hốt, liều mạng giụa kêu cứu.

Nhưng đây là vùng núi hoang vu không có một bóng người, căn bản không có ai tới cứu tôi.

Tôi sợ hãi nhưng sức tôi không lớn như Giang bác, không bao lâu quần áo tôi đã bị anh ấy cởi ra.

Anh ấy cười đê tiện, một tay ôm eo tôi, một tay mò xuống quần chip của tôi. Anh ấy muốn cởi quần chip của tôi ra.

Đây là thứ duy nhất bảo vệ tôi, nếu như quần chip cũng bị anh ấy cởi xuống vậy thì tôi không còn cách nào chống cự.

Trong lúc nguy cấp tôi chợt nhớ tới lời người thần bí kia nói, chỉ cần lấy máu từ cây côn của Giang Bác liền có thể phá giải.

Trong nháy mắt tôi cũng không quản được nhiều, thò tay nắm lấy cây côn của Giang Bác đang nhô ra, dùng nắm tay bóp mạnh.

“Dừng tay! Con định làm gì vậy!” Ngay khi tôi đem hết toàn lực bóp Giang Bác thì phía trên đằng sau tôi đột nhiên tuôn ra một tràng chối tai!

Là giọng của mẹ chồng tôi, bà đang ở ngay trên cầu.

Tiếng bước chân hỗn loạn nhanh chóng chạy về phía chúng tôi, đi đầu là Lưu Đại Tráng, xem ra sau khi thông báo cho tôi thì anh ta cũng đi thông báo cho cha mẹ chồng tôi. Sau cha mẹ chồng tôi còn có bốn năm người đàn ông trẻ trong thôn.

Lúc này con ngươi của bọn họ sắp lọt ra ngoài, chăm chăm nhìn tôi.

Chương 6

Tôi kêu lên một tiếng, cũng không để ý Giang Bắc sau lưng tôi là quỷ hay người, nhanh chóng đưa tay che những nơi nhạy cảm của mình.

Bốp!

Tôi còn chưa kịp che kín thì mặt đã bị người tát một cái thật mạnh, đau rất.

Cả người tôi nghiêng đi, sững sờ nhìn mẹ chồng trước mặt.

Bà giận đến run cả người, mắng: “Tiện nhân! Giang Bắc của chúng ta rốt cuộc có điểm nào có lỗi với cô mà cô lại độc ác như vậy, muốn nhà họ Giang tuyệt tử tuyệt tôn sao?”

Bà nói tới chuyện tôi đang muốn bóp Giang Bắc!

Tôi vội vàng giải thích: “Giang Bắc không phải là người, không tin tự mọi người nhìn...”

Vừa nói tôi vừa dùng sức tránh khỏi Giang Bắc, ngón tay chỉ vào mắt Giang Bắc nói.

Có điều một giây tiếp theo tôi liền tròn tròn mắt. Giang Bắc mặt đầy vẻ không dám tin nhìn tôi, mắt trắng đục đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu!

“Anh... Anh thế nào...” Tôi luống cuống, sao lại đúng lúc như vậy, mẹ chồng tôi một cái thì Giang Bắc lại không bị sao!

“Tôi cái gì? Tôi thật không ngờ cô là người như vậy, chỉ bởi vì tôi không thỏa mãn được cho cô mà cô lại đối xử với tôi như vậy?” Mặt Giang Bắc tái nhợt, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy bi thương.

Đừng nói mẹ chồng để ý, lúc này ngay cả tôi thấy Giang Bắc như vậy cũng không nhận được đau lòng, nếu không phải tôi tận mắt thấy bộ dáng đáng sợ của Giang Bắc thì có lẽ tôi cũng nghi ngờ chính mình là một kẻ âm ngoan.

Bây giờ tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch được, tất cả mọi người nhìn tôi nóng hừng hực, mắng tôi là kẻ độc ác, còn mắng tôi cả cha mẹ tôi đã nuôi ra đứa con không ra gì!

Tôi âm ỉ muốn chết, nhưng có trăm miệng cũng không thể bào chữa, cuối cùng Giang Bắc đứng ra ngăn trở sự căm phẫn của mọi người, nói đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, anh ấy muốn về nhà đóng cửa bảo nhau.

Người trong cuộc cũng đã lên tiếng, những người khác liền không nói thêm gì nữa. Tôi bị mẹ chồng thô lỗ bóp chặt tay kéo xuống núi.

Trên đường tôi định giải thích với Giang Bắc, nói cho anh ấy chuyện đã làm với tôi trong đêm tân hôn, nhưng chỉ cần tôi nhắc tới ba chữ ‘đêm tân hôn’ thì mặt Giang Bắc liền trầm xuống, buông lời sắc lẹm cắt đứt lời tôi, buồn bực đi về phía trước.

Anh ấy trúng tà!

Chính anh ấy không tin, tôi không thể làm gì khác hơn là giải thích với mẹ chồng.

Nhưng phản ứng của mẹ chồng tôi còn mãnh liệt hơn Giang Bắc, chỉ cần tôi nhắc tới Giang Bắc bị trúng tà thì mẹ chồng sẽ liều mạng bóp tôi, bảo tôi im miệng!

Tôi bị mẹ chồng cưỡng ép kéo về nhà, nhốt tôi vào trong phòng tân hôn.

Giang Bắc cũng không biết đã đi đâu, suốt một ngày tôi bị khóa ở trong phòng không nước không đồ ăn, bất kể tôi kêu gào thế nào người bên ngoài cũng không chú ý tới tôi.

Tôi khóc mãi cũng chán, vừa mệt vừa đói. Trong thoáng chốc tôi nhìn thấy kẽ móng tay mình có một màu đỏ mờ mờ.

Là vết máu.

Lúc trên núi khi tôi liều mạng bóp cậu nhỏ của Giang Bắc đã chảy máu.

Tôi liền giật mình một cái, đây không phải là máu của đàn ông sao!

Mặc dù tôi không chắc chắn người ám tôi có phải là mẹ chồng hay không nhưng người thần bí kia nói đem máu đàn ông chôn dưới giường liền có thể phá giải.

Lúc này tôi liền đứng dậy, đem chút máu không nhiều trong kẽ móng tay gạt xuống đất, chôn thật sâu!

Sau khi làm xong mọi thứ này, trong lòng tôi vừa khấn trương vừa sợ hãi.

Không biết chút máu này liệu có quá ít mà không có tác dụng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trong lòng tôi rối bời, chuyện xảy ra sau khi kết hôn một lần nữa hiện lên trong đầu tôi.

Tôi cho rằng người tính kế với tôi là mẹ chồng, nhưng bây giờ nhìn lại xem ra không phải. Dấu sao trũng là chính là Giang Bác chứ không phải tôi, anh ấy lại là con trai duy nhất của mẹ chồng tôi, ai sẽ ra tay với con ruột của mình?

Nhưng mẹ chồng tôi lại có rất nhiều hành động khiến tôi không hiểu được, nếu như không phải là bà thì tại sao bà lại cho tôi bát thuốc bảo thai kỳ quái kia, xong chuyện còn nhìn dấu bàn tay trên người tôi.

Dấu ấn bàn tay kia tuyệt đối không phải là thứ người sống có thể lưu lại, cứ như vậy chuyện này trở nên vô cùng kỳ quái.

Tôi càng nghĩ càng loạn, quả thực không nghĩ ra rốt cuộc tôi đã đắc tội với ai để bị ám.

Không bao lâu trời bên ngoài đã tối rồi.

Phòng của tôi đột nhiên bị mở ra.

Tinh thần tôi căng thẳng, theo bản năng núp sau giường thận trọng nhìn về phía cửa.

Giang Bác đứng ở ngoài cửa, trong tay cũng bưng một cái bát.

“Giang Bác...” Tâm tư tôi run lên một cái, muốn gọi anh ấy nhưng lời đến khóe miệng lại nói không ra tiếng.

Tôi sợ Giang Bác đứng ở kia không phải là Giang Bác tôi biết.

Hơn nữa trong tay anh ấy cũng cầm một cái bát, tôi sợ anh ấy lại cho tôi uống thứ nước bảo thai kỳ quái.

“Vợ à, thật xin lỗi...” Giang Bác ở cửa nhìn tôi một lúc rồi mở miệng nói.

Anh ấy vừa mở miệng, căng thẳng trong tôi trong nháy mắt được buông lỏng, giọng này đúng là của Giang Bác chồng tôi.

Giọng anh mang theo chút nghẹn ngào, nói một câu rồi đi về phía tôi, vừa đi vừa khóc, anh ấy nói thật xin lỗi tôi, chuyện xảy ra tối hôm qua anh ấy đều biết, là do anh ấy vô dụng nên mới khiến tôi chịu áp lực như vậy...

Anh ấy nhất định biết cái gì đó!

Người tôi run lên, cũng không còn sợ hãi nữa mà bước nhanh từ sau giường tới bên cạnh Giang Bác, đỡ lấy cánh tay anh ấy hỏi rốt cuộc có chuyện gì?

Anh ấy đều biết cái gì?

Tôi vừa nói cũng không khỏi nghẹn ngào, lúc này tôi mới phát hiện bát trong tay Giang Bác không phải là thuốc bảo thai gì mà là thức ăn nóng hổi, hẳn là anh ấy mang cơm tối cho tôi.

Trong lòng tôi ấm áp vô cùng, cho dù hôm nay xảy ra chuyện như vậy nhưng anh ấy vẫn nhớ tới tôi.

Có điều bây giờ tôi không có tâm tư ăn cơm, vội vàng hỏi anh ấy rốt cuộc là chuyện gì.

Giang Bác đặt bát xuống, cũng không nói gì mà ôm chặt tôi khóc, một hồi lâu mới nói: “Đều là do anh không tốt, anh không có bản lĩnh khiến họ Giang không có con nối dõi nên ba mẹ anh mới đặt tâm tư trên người em trai anh. Thật xin lỗi vợ...”

Hóa ra nhà Giang Bắc không phải chỉ có mình anh ấy là con trai, trước kia Giang Bắc còn có một em trai nhưng khi mười mấy tuổi đã bị chết đuối.

Lúc ấy anh ấy ở ngay bên cạnh nhìn em trai chết chìm, quá kinh sợ nên không dám đi xuống cứu thành ra chính mắt nhìn em trai mình chìm vào nước. Cũng từ sau đấy cậu nhỏ của Giang Bắc liền không cứng được.

Cha mẹ chồng tôi biết Giang Bắc có vấn đề, trước khi kết hôn đã cho Giang Bắc uống một bát nước thánh cầu tự, nói uống nước có thể khiến anh ấy sinh con.

Sau đó... Giang Bắc tin, nhưng ở thời khắc mấu chốt cậu nhỏ vẫn không lên được, tối hôm qua sau khi tôi cự tuyệt anh ấy liền ngủ, đến khi tỉnh lại thì đã thấy mình đứng ở trên núi, cậu nhỏ bị tôi bóp máu tươi chảy ròng ròng. Trong khoảng thời gian đó chuyện gì xảy ra anh ấy đều không biết.

“Vợ, em nói anh bị quỷ nhập vào người, anh tin, người dè em chắc là em trai anh. Em đừng trách cha mẹ anh, nhà bây giờ chỉ còn một mình anh, không thể không có con nối dõi. Bọn họ chỉ là muốn...”

“Bọn họ chỉ muốn để cho em chồng cưỡng gian chị dâu, sau đó sinh cho bọn họ cháu trai là được sao!” Không đợi Giang Bắc nói xong tôi liền hét ầm lên. (Sant-gacsach.com)

Nếu như không phải chính tai nghe Giang Bắc nói vậy tôi thật không dám tin.

Mặc dù chúng tôi là dân quê, tư tưởng lạc hậu, còn mê tín dị đoan nhưng quan niệm đạo đức cơ bản vẫn phải có. Tại sao ba mẹ anh ấy có thể làm như vậy?!

Tôi liền đứng dậy bước đi, nhà như vậy một khắc tôi cũng không muốn ở lại.

Nhưng ngay sau khi tôi muốn mở cửa xông ra để về nhà cha mẹ tôi thì cạch một tiếng, cửa lại bị khóa từ bên ngoài!

Toàn thân tôi run lên, thật tuyệt vọng.

Giang Bắc đầy áy náy nhìn tôi, nhẹ nhàng năn nỉ: “Vợ à, em thử phối hợp một lần, Giang Hải hấn sẽ không khi dễ em. Chỉ cần một lần, em mang thai đứa con cho Giang gia thì sau này chúng ta sẽ sống vui vẻ qua ngày, em làm mẹ cũng sẽ không chê anh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nói xong Giang Bắc nhào về phía tôi, ôm tôi thật chặt từ phía sau, vừa nói vừa hôn lên sau tai tôi.

Tôi thật muốn nôn, chưa bao giờ cảm thấy Giang Bắc xa lạ như vậy. Không làm được cũng được đi, vậy mà anh ấy lại tự mình đem tôi giao cho người đàn ông khác.

Tôi giống như nổi điên đẩy anh ấy ra, bao nhiêu ôn tình trong lòng đối với anh ấy bây giờ đã biến mất không còn một mống.

“Hê hê!” Ngay tại lúc này giọng nói sau tôi đột nhiên thay đổi, lập tức vô cùng lạnh lẽo, động tác cũng bạo lực dị thường.

Anh ta ôm ngang lấy tôi, hung hăng ném tôi lên giường.

Đầu tôi bị đập vào thành giường xây xẩm mặt mày, toàn thân đau nhức.

Anh ta không quan tâm chút nào với tôi, cơ thể hơn bảy mươi cân trực tiếp nhảy lên đè tôi.

Tôi bị “Giang Bắc” đè chặt phía dưới, miệng anh ta cười nhạt, tay giống như kèm sát thật nhanh xé quần áo tôi. Trong nháy mắt tôi đã trần truồng như gà lộ ra trước mặt anh ta.

Một cảm giác xấu hổ mãnh liệt xâm chiếm toàn thân tôi, chỉ hận tôi không chết đi được.

Tôi liều mạng giãy giụa nhưng tôi sao có thể là đối thủ của hắn.

Trong tình thế cấp bách, đột nhiên tôi nổi hung ác lấy răng cắn lưỡi của mình.

Một mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt tràn trong miệng tôi.

Sau khi cắn lưỡi tự tử tôi hy vọng mình có thể biến thành ác quỷ để khiến nhà Giang Bắc tang thương không được bình an.

Tôi thể độc trong lòng như vậy, nhưng ngay khi tôi cho rằng mình sẽ chết thì giọng nói dễ nghe kia lại lần nữa xuất hiện: “Không tệ, cũng biết máu đầu lưỡi khác được quý.”

Giọng nói kia vốn dễ nghe, lúc này vang lên lỗ tai tôi giống như lời của chúa trời.

Tôi phụt một tiếng phun máu trong miệng ra, vừa vịn phun lên người “Giang Bác”.

Một tiếng hét thảm chói tai, thân thể đang đề tôi chột văng ra, vừa kêu gào vừa lấy tay điên cuồng gạt máu trên mặt ra.

Tình thế trong nháy mắt xoay chuyển, tôi còn chưa kịp phản ứng thì một cái áo choàng đen nhánh choàng lấy người tôi, che chắn lại cho tôi.

Ngay sau đó người tôi bỗng nhẹ bẫng, cả người bị một đôi tay rắn chắc ôm lấy.

Là anh ta!

Mặc dù trong phòng tối đen tôi không thấy rõ, nhưng mùi bạc hà dễ chịu từ trên người anh ta tỏa ra tôi không cần nhìn cũng biết ôm tôi không phải là “Giang Bác”.

Tay anh ta chỉ cách tôi một lớp áo choàng, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cũng như đường ranh của bàn tay đó.

Giống như bị chạm vào điện vậy, nơi tay anh ta tiếp xúc nhanh chóng bắt đầu tê dại, tôi thậm chí khản trương đến toàn thân cứng ngắt, ngửa đầu nhìn người đàn ông cách tôi không xa này.

Gương mặt thâm thúy mơ hồ, giọng nói dễ nghe, mặc dù tôi chưa thật sự thấy hình dáng của anh ta nhưng tôi biết tối hôm qua chính là anh ta.

Trái tim tôi đập loạn, thậm chí sau khi nhìn thấy anh ta tôi cũng quên mất trong phòng còn có một Giang Bác đang bị quỷ nhập.

“Không phải đã bảo cô lấy máu của vật đàn ông kia chôn dưới giường sao? Tại sao hắn lại còn tìm cô?” Ngay khi tôi đang ngẩn người nhìn thì anh ta lại lên tiếng.

Vừa lên tiếng tôi liền say, hóa ra trên thế gian này lại có một loại âm thanh dễ nghe đến mức như vậy.

Hóa ra trừ say đường khí ra người ta còn có thể say âm thanh.

“Có phải cô không làm theo lời tôi nói?” Thấy tôi không trả lời, anh ta lại nói mang theo chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lúc này tôi mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng giải thích.

Đem chuyện xảy ra ngày hôm nay nói với anh ta một lần, sau đó tôi hỏi có phải là do lượng máu quá ít cho nên mới không có tác dụng.

“Sẽ không, chuyện này chỉ cần có khí tức của hắn là đủ rồi, không cần quá nhiều máu.” Giọng anh ta trầm xuống, dừng một chút giống như đang suy nghĩ gì đó.

Sau đó anh ta nói đây không phải chỗ nói chuyện, chúng tôi đi nơi khác nói, sau đó liền ôm tôi đi ra ngoài.

Thật là thần kỳ, cánh cửa vừa rồi tôi dùng hết sức chạy thoát thân cũng không mở được, anh ta chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một cái liền mở ra.

“Hắn ta thì làm thế nào? Mặc kệ?” Vừa đến cửa tôi liền chỉ tay vào con quỷ nhập vào Giang Bác đang quỳ dưới đất.

Anh ta dừng một chút, cũng không quay đầu lại: “Có người có thể gọi hắn ra dĩ nhiên cũng có thể giải quyết ahwns, chúng ta không cần ra tay.”

Nói xong anh ta ôm tôi đi vào trong bóng đêm.

Không biết tại sao, khi đối mặt với Giang Bác tôi sợ hãi tới hồn phi phách tán nhưng khi ở cạnh anh ta tôi lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Dù là tôi không nhận ra anh ta, dù là tôi không biết anh ta sẽ đưa tôi đi đâu.

Tôi rúc vào lồng ngực rắn chắc của anh ta, cả người bồng bênh giống như đang nằm mơ vậy.

Không biết đi bao lâu, tim anh ta không hề đập nhanh hơn, ngay cả hơi thở cũng không chút nặng nhọc nào.

Tôi có chút ngại ngùng, dẫu sao tôi cũng không phải là gầy, cùng anh ta lại không quen biết, cho dù anh ta khỏe mạnh đi nữa thì cũng không thể để anh ta ôm tôi như vậy.

“Anh để tôi xuống đi, tự tôi có thể đi.” Tôi nói.

“Cô đi quá chậm sẽ trễ chuyện mất.” Anh ta nói thẳng.

Tôi có chút lúng túng, anh ta lại thẳng thừng không cho tôi mặt mũi như vậy.

Được, không chê nặng thì anh cứ ôm đi.

Tôi im lặng, lẳng lặng cảm thụ nhịp tim đập của anh ấy.

Tim anh ấy đập vô cùng mạnh, thật giống như con nai con nhảy múa vậy, tôi nghe một hồi mặt có chút đỏ.

Bóng đêm mờ mịt, tôi chỉ quán bởi một chiếc áo choàng bị anh ta ôm đi, bầu không khí mập mờ dị thường.

Tôi rất cuộc không nhận được, ở trong ngực anh ta nhẹ nhàng cử động một chút, hỏi: “Rất cuộc anh là ai? Thậm chí ngay cả quỷ cũng không sợ?”

“Tôi là người bất quỷ.” Anh ta nói.

Tôi khẽ kêu lên một tiếng cả kinh, chẳng trách khí chất trên người anh ta đặc biệt như vậy, lại còn rất lợi hại.

Tôi lại nói: “Vậy anh ở đâu? Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy anh?”

“Cùng thôn với cô.” Anh ta lại nói.

Mỗi lần anh ta trả lời đều rất ngắn gọn, cho dù giọng anh ta nghe rất êm tai nhưng cũng không cần phải kiêu lời như vậy chứ.

Tôi thâm oán trong lòng, đồng thời lại rất khiếp sợ. Anh ta cùng thôn với tôi nhưng cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy anh ta.

“Anh tên là gì?” Tôi không nhận được lại hỏi.

Anh ta đẹp như vậy nhất định tên cũng rất dễ nghe.

Nghe tôi hỏi vấn đề này đột nhiên anh ta ngừng một chút, cúi đầu nhìn tôi: “Cô lấy ở đâu nhiều chuyện như vậy?”

“Tôi...” Bị anh ta nhìn chăm chăm, tim tôi bỗng nhiên đập mạnh, thậm chí quên cả phải trả lời cái gì.

Thấy tôi ngượng người anh ta thở dài một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Một hồi lâu anh ta mới mở miệng nói một chữ: “Giao!”

“Giao cái gì?” Tôi sững sốt một chút, không phản ứng kịp.

Tay anh ta ôm tôi khẽ run lên, thiết chút nữa khiến tôi rơi xuống!

“Tôi tên là Giao, Giao Long dưới nước ấy.”

“À à, ra vậy. Cảm ơn anh Giao, có điều anh phải dẫn tôi đi đâu?” Tôi rất cuộc không nhận được, hỏi tới chuyện tò mò cuối cùng.

Một đạo ánh sáng lóe lên trong bóng tối, là Giao cúi đầu nhìn tôi.

Lần này anh ta không nói, tôi ý thức được dường như mình đã nhiều lời, sợ hãi le lưỡi một cái, cũng không dám nói nữa.

Mặc cho anh ta ôm tôi, đi chừng hơn mười phút chúng tôi mới dừng lại trước một hang động lớn.

“Đây là...” Tôi theo bản năng muốn đặt câu hỏi, có điều lời còn chưa tuôn hết ra thì tôi chợt nhớ tôi vừa bị quở nhiều chuyện liền đem lời đến khóe miệng nuốt trở lại.

“Đây là nhà tôi.” Giao mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Nói xong anh ta nhẹ nhàng giẫm chân một cái, hình dáng của hang đá trong nháy mắt liền thay đổi.

Bờ đá thô trong chớp mắt biến thành một tường đá cổ kính, một chiếc cửa nhỏ bằng trúc che lại, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một dòng suối nhỏ cùng một bệ đá hoa sen. Toàn bộ hang đá biến thành một nhà cổ bằng đá thanh nhã.

Tôi ngẩng người ra nhìn, đã lớn bằng từng này nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy sự việc như thế này.

Đây là ảo thuật đúng không?

Nhưng quả thật đây cũng quá chân thật.

Tôi sờ sờ cánh cửa bằng trúc, không đợi tôi kịp phản ứng thì Giao đã đi vào, cách thật xa mới nói lại một câu: “Đêm khuya rồi, cô không đi vào thì cứ ở ngoài đó đi, buổi tối trên núi có chó sói.”

Có chó sói!

Tôi trong nháy mắt tỉnh hồn lại, không sai, vì thôn chúng tôi ở một nơi quá hẻo lánh nên quả thực núi xung quanh có không ít động vật hoang dã, nhất là chó sói. Hai năm trước chính mắt tôi còn thấy chó sói vào thôn ăn trộm gà.

Tôi cũng không khách khí, trực tiếp chui vào trong sân.

Vào tới phòng khách nhà anh ta tôi mới thấy người đàn ông tên Giao này so với tưởng tượng của tôi còn đẹp hơn gấp mười lần.

Không đúng, là gấp trăm lần. Trí tưởng tượng của tôi thật tệ, trước khi nhìn thấy anh ta tôi chưa từng nghĩ trên thế giới này lại có người đàn ông đẹp trai như vậy.

Chiếc đèn vàng trong nhà anh ta chiếu lên gương mặt trắng nõn tăng thêm một tầng âm áp.

Chỉ cần nhìn anh ta thôi là đã thật sự thấy khó sống chung, tôi chỉ cần nghĩ đến gương mặt này vừa rồi ôm tôi đi một đường dài là đã muốn say, trước đó còn cứu tôi hai lần. Tôi liền thấy bối rối, thậm chí ngay cả tay cũng không biết nên đưa tới hay bỏ xuống.

“Tới đây, cởi áo ra.” Giao ngồi trên một chiếc giường rất đẹp nói với tôi.

Tôi hoảng sợ rúm cả người.

Những người đẹp trai như bọn họ đều thẳng thừng như vậy?

Bảo người ta tới rồi cởi quần áo?

Mặc dù anh ta rất đẹp trai, nhưng là...

Tôi lộ vẻ mặt do dự khó xử một chút.

Lý trí nói với tôi, anh ta quá thần bí, tôi nên cách xa anh ta một chút.

Nhưng anh ta quá đẹp trai, gương mặt ưa nhìn như vậy, bắp thịt rắn chắc như vậy, đáng người kia...

Ánh mắt tôi lặng lẽ nhìn xuống tám khối cơ bụng rắn chắc.

Bởi vì anh ta choàng áo cho tôi cho nên nửa trên người anh ta đang để trần, chỉ là lúc trước tôi co rúm trong ngực anh ta nên không chú ý.

“Đẹp không?” Anh ta chú ý tới ánh mắt tôi, khóe miệng cong lên mỉm cười, hỏi tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, ánh mắt liền di chuyển qua nơi khác, tự nhiên gạt đầu một cái: “Đẹp, rất đẹp... Không, tôi không nhìn thấy gì cả.”

Tôi hoảng hốt vội vàng giải thích nhưng anh ta chỉ bật cười.

Sau đó anh ta lần nữa vẫy vẫy tay với tôi, bảo tôi ngồi xuống bên cạnh anh ta, cởi đồ ra!

Tôi...

Tôi tiến thoái lưỡng nan, trong lòng rất muốn nghe lời anh ta đi tới nhưng đạo đức lại không cho phép.

Cho dù anh ta cứu tôi nhiều lần đi nữa thì anh ta cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Hơn nữa anh ta có phải là ‘người’ hay không tôi còn chưa thể xác định được, cho dù anh ta có khả năng bất quý thì cũng không thể tự nhiên biến hang đá thành nhà đi?

Tôi đứng tại chỗ không dám di chuyển.

Ngay khi tôi còn do dự không biết nên làm thế nào thì một trận gió rét lướt qua trước mặt.

Áo choàng trên người tôi bị gió thổi lên bay rơi xuống mặt đất.

“A!” Tôi hoàn toàn sợ hãi, quan trọng hơn chính là người tôi hoàn toàn trống không, tôi bị người ta thấy hết.

“Tôi đã nói tôi không có hứng thú với cô, cô không cần đề phòng.” Giao nhìn tôi có chút buồn cười, ánh mắt lạnh lại hoàn toàn ngược lại, quét một vòng toàn thân tôi rồi cuối cùng dừng trên ngực tôi.

Thấy dấu ấn trên ngực tôi, Giao tiên hít vào một hơi, trầm giọng nói: “Quả nhiên, tôi thắc mắc tại sao máu của vật đàn ông kia tại sao lại không có hiệu lực, hóa ra cô đã bị cho uống thi dầu*.” (*thi dầu: ngày xưa dùng mỡ động vật làm dầu để thắp đèn, thi dầu là... mỡ người)

“Gi? Tôi bị cho uống cái gì?” Nghe được hai từ thi dầu tôi trong nháy mắt muốn chạy trốn, thậm chí quên cả việc lúc này tôi đang không mảnh vải che thân.

Giao lập lại: “Thi dầu.”

- - -

Sant: Xin lỗi mọi người, qua có việc gấp nên nay mới đăng được <3

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Qe...

Tôi buồn nôn, chẳng trách thứ kia có mùi kinh khủng như vậy, hóa ra là thi dầu!

Dạ dày tôi quặn lại nhưng không nôn được ra cái gì.

Nghĩ đến chuyện mẹ chồng bóp miệng rồi rót thi dầu vào khiến toàn thân tôi run rẩy.

Giao nhìn một hồi rồi cuộc không nhìn nổi, cũng không biết là anh ta xót cho cái sàn nhà hay sợ tôi khác cả dạ dày ra, liền đem áo choàng lên người tôi, nói: “Chuyện bây giờ có chút khó giải quyết, vốn không nghĩ dính vào máu bản nhưng cô đã uống thi dầu thì nhất định phải đem hồn phách bắt ra.”

Nói rồi ngón tay thon dài của anh ta kéo tôi một cái, để tôi ngồi ở bên cạnh anh ta, ngón tay ấm áp chạm vào giữa hai ngực tôi nhẹ nhàng ấn vào.

Nơi đó hình như là một huyết vị, bị anh ta ấn một cái con buồn nôn đã đỡ hơn nhiều.

Tôi cảm giác khá hơn rất nhiều, nhưng là...

Không biết có thật Giao không có hứng thú với tôi hay là anh ta căn bản không coi tôi là phụ nữ. Tôi quần áo xộc xệch ngồi bên cạnh anh ta, ngực lộ ra nhưng anh ta lại không chút phản ứng nào, nghiêm trang xoa ấn các huyết đạo khiến tôi ngưng ngưng đồng thời có chút thất vọng!

“Giao, tôi rất xấu phải không?” Tôi siết chặt áo, lần nữa che kín thân thể mình, chỉ lộ ra gương mặt hời Giao.

Giao hơi nhăn mày lại, không hiểu nhìn tôi: “Là khó nhìn, sao vậy?”

Quả nhiên là chê tôi xấu xí!

Lỗ mũi tôi chưa xót, suýt chút nữa thì khóc.

Không biết tại sao, giờ khắc này đột nhiên tôi cảm thấy tui thân vô cùng, tôi khó nhìn cho nên chỉ có quý mới thêm tôi.

Bất kể tôi có đồng ý hay không mẹ chồng tôi đều bắt tôi uống thi dầu để cho con trai đã chết của bà cường gian tôi.

Mà tôi gặp người đàn ông khiến tôi phải lòng nhưng anh ta lại không chút động tình nào với tôi.

Nghĩ tới đây tôi đã không còn tìm được, nước mắt rào rào rơi xuống.

Giao thấy tôi đột nhiên khóc còn tưởng tôi vẫn ghê tởm thi dầu, giờ tay lên nhẹ nhàng lau sạch nước mắt cho tôi, an ủi nói tôi không sao, thi dầu chỉ là mỡ từ thi thể con người, trên nguyên tắc thì cũng không khác gì mỡ heo cả, ăn vào bụng đối với thân thể con người không có chỗ nào xấu, thậm chí còn dễ tiêu.

‘Ờ...’ Anh ta nói chưa dứt lời tôi lại thấy buồn nôn.

Anh ta có chút không biết nên làm thế nào, tay chân luống cuống không biết phải an ủi tôi làm sao, cuối cùng liền ôm lấy tôi, kéo tôi vào trong ngực, cúi đầu, đôi môi mềm mại áp vào miệng tôi.

“Ừ...” Tôi ngậy người, thậm chí quên cả thở, sững sờ nhìn gương mặt tuần tú ở gần trong gang tấc.

Không phải anh ta chê tôi xấu xí sao? Không phải không có hứng thú gì với tôi sao?

Tại sao lại còn thân mật với tôi?

Một cảm giác bùng cháy lan tỏa giống như thuốc nổ vậy, người tôi trong nháy mắt xụi lơ ở trong ngực Giao.

Giao vì để đỡ thân thể tôi, một tay đưa xuyên qua bên hông ôm lấy lưng tôi, một tay khác nhẹ nhàng đỡ đầu tôi để tôi phối hợp.

Nụ hôn của anh ta rất đơn thuần, sau khi đôi môi áp vào cũng không tiến hành xâm nhập, chỉ đơn giản là hai môi chạm nhau nhưng giống như sao hỏa chạm trái đất vậy. (sant-gacsach.com)

Khiến tôi cảm thấy toàn thân không phải là của tôi.

Nóng...

Cả người tôi nóng như sắp bị phỏng đến nơi.

Dù bây giờ trên người tôi chỉ có một chiếc áo khoác mỏng nhưng tôi vẫn nóng đáng sợ.

Tôi không biết xấu hổ khẽ ư một tiếng, chủ động le lưỡi dụ dỗ anh ta.

Vị bạc hà trong miệng anh ta rất rõ, chạm vào cảm giác lạnh lạnh.

Tôi đổi khách thành chủ, hai tay không biết từ lúc nào đã ôm lấy anh ta, say sưa hôn...

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bỗng nhiên anh ta dừng lại, có chút chân chờ.

Nhưng anh ta không đẩy tôi ra mà mặc cho tôi hôn anh ta, cũng không lâu lắm anh ta lại bắt đầu đáp lại tôi.

Trong lòng tôi vui mừng như điên, trước lúc này tôi chưa từng nghĩ tôi lại là một người phóng đảng như vậy.

Có lẽ sau khi trải qua sinh tử một số tính cách sẽ thay đổi, bị một con quỷ không quen biết cường gian không bằng tôi chủ động lựa chọn người mình thích!

Chướng ngại tâm lý cuối cùng được phá bỏ, tôi cũng không nhịn được nữa, đưa tay cởi áo choàng trên người cùng anh ta dây dưa chung một chỗ.

Mới đầu anh ta có chút kháng cự định đẩy tôi ra. Nhưng tôi quá cuồng nhiệt, rốt cuộc cũng lấy đến anh ta.

Đến khi anh ta chủ động tôi mới phát hiện mình căn bản không chịu nổi, đáng đáp anh ta ưu nhã đẹp mắt như vậy nhưng thể lực lại vượt qua người bình thường, suốt một đêm tôi đều chìm đắm ở tận trên trời, ngay cả tôi thiếp đi lúc nào cũng không biết.

Đến khi lần nữa tôi mở mắt thì ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao.

Tôi lười biếng nằm trong ngực Giao, ôm Giao thật chặt, ngay cả trong mơ cũng sợ anh ấy sẽ đi.

Sợ hơn rằng đây chỉ là một mộng đẹp.

Cũng may Giao là thật, chuyện phát sinh tối hôm qua cũng là thật.

Anh ấy còn chưa tỉnh, ánh nắng buổi sớm chiếu xuống khiến anh ấy đẹp để thoát phạm.

Tôi không khỏi ngậy người nhìn, từ từ tiến lên muốn hôn trộm vào đôi môi màu hồng nhạt kia.

Vừa mới lại gần, mi nồng đậm của Giao tiên run một cái, mở mắt ra: “Em muốn làm gì?”

“Em... Trên mặt anh bị dính bẩn, em muốn giúp anh lau.” Mặt tôi trong nháy mắt đỏ bừng.

Sau trận kích tình tối hôm qua, lần nữa đối mặt với Giao khiến tôi xấu hổ muốn chui vào qua kẽ hở vào trong đất.

Nhất định anh ấy sẽ cảm thấy tôi là một người đàn bà phóng đảng, lại đi chủ động dụ dỗ đàn ông, hơn nữa tôi qua anh ấy còn muốn cự tuyệt tôi.

Tôi thật không dám nhìn anh ấy, đem chăn trùm qua đỉnh đầu, trong lòng coi như là anh ấy sẽ không thấy tôi.

“Ra đi, trong đây khó thở.” Giọng Giao vẫn dễ nghe như vậy, nhưng lúc này anh ấy càng dịu dàng.

“Ồ.” Tôi đáp một tiếng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, lặng lẽ thò đầu ra ngược nhìn anh ấy.

Trên mặt anh ấy không có biểu tình đặc biệt gì, có điều ánh mắt nhìn tôi mang theo chút cung chiêu: “Tối hôm qua còn chưa nói xong em đã... Bây giờ nói tiếp, hôm nay anh phải ra ngoài một chuyến, em cứ ngoan ngoãn ở đây đợi, ai gọi cửa cũng không được mở.”

Đáng vẻ anh ấy dặn dò tôi như dặn dò một đứa trẻ vậy, tôi liền cười, nhẹ nhàng gật một cái, sau đó hỏi anh ấy: “Anh muốn đi đâu?”

“Giết chồng em.” Giao nói.

Tôi suýt bị sặc, khiếp sợ nhìn anh ấy: “Tại sao?”

Anh ấy nói tôi giết người không hề sợ hãi, gương mặt đẹp trai như vậy mà có thể đem chuyện giết người nói ra đơn giản như ăn cơm.

Hơn nữa, mặc dù mẹ Giang Bác đáng ghét, Giang Bác cũng khiến lòng tôi nguội lạnh nhưng dù sao cũng là một mạng người, sao có thể nói giết liền giết?

“Em không bỏ được?” Thấy tôi khiếp sợ nhìn mình, tay Giao đưa lên tóc tôi nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi tôi.

Giọng anh ấy không mặn không nhạt, nghe không ra vui vẻ hay tức giận giống như chuyện này với anh ấy không hề quan trọng.

Cũng phải, mặc dù tôi cùng anh ấy có gần gũi da thịt nhưng chúng tôi đều chưa quen lẫn nhau, cũng không có tình cảm sâu đậm, chuyện của tôi cùng anh ấy có bao nhiêu quan hệ?

Nghĩ tới đây tôi có chút tò mò tại sao anh ấy phải cứu tôi.

Dẫu sao bọn họ bắt quỷ mà sống không có nghĩa là bọn họ làm vì chính nghĩa.

Tôi lại không có tiền mời anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Nghĩ tới đây tôi lắc đầu một cái, nói không phải không bỏ được, chẳng qua là cảm thấy anh ấy vì tôi mà đi giết người là không tốt, cho dù chúng tôi ở trên núi này cách xa hoàng đế thì cũng không thể phạm pháp được.

Nói xong tôi tựa vào vai anh ấy, ngẩng đầu lên nhìn, hỏi tại sao anh ấy lại cứu tôi nhiều lần như vậy?

“Được người nhờ.” Giao nói mấy từ.

Tôi lại càng tò mò hơn, hỏi anh ấy: “Được ai nhờ? Em không nhớ bên cạnh em lại có ai có thể biết những cao nhân như anh.”

“Em không biết thì anh phải nói cho em sao?” Thấy tôi càng hỏi càng nhiều, không có chút ý nào sẽ khép miệng, Giao híp mắt một cái hỏi tôi.

Tôi nhất thời ý thức được không nên nhiều chuyện, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng nói không phải, là do tôi tò mò mà thôi.

Nói xong tôi chuyển đề tài quay trở lại về Giang Bắc, đem những gì tôi biết nói cho Giao nghe, bao gồm cả việc hại tôi là mẹ của Giang Bắc, người cường gian tôi là em trai Giang Bắc, vân vân.

Giao không lên tiếng, mặc cho tôi nói.

Tôi kể xong tất cả liền chờ nghe Giao tiên đánh giá, ít nhất là loại chuyện mẹ chồng bảo em chồng cường gian chị dâu đủ hủy tam quan* đi, tôi cho rằng Giao sẽ nói gì đó.*Tam quan: thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan (triết học)

Kết quả anh ấy chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Những chuyện này anh đều biết.”

Tôi suy nghĩ nửa muốn mắng chửi người, anh biết sao không nói sớm, vậy mà còn hứng thú nghe tôi kể nửa ngày.

“Tình cảnh đó chỉ có người đặc biệt thân cận hoặc là lúc hai người có duyên thì quý mới có thể nhập vào người sống, nếu không tam dương chánh khí* trên người sống sẽ đã thương quý hồn, sẽ không nhập vào được. (* tam dương chánh khí chính là chỉ thân thể con người ba chén dương đèn, trần một ngọn đèn, mỗi đầu vai một ngọn đèn.)

Chồng em bị nhập đêm tân hôn so với tình huống bình thường sẽ phức tạp hơn một chút, khi đó là thời điểm dương khí cực thịnh nhất, chỉ có thể là người có quan hệ máu mủ, hơn nữa còn phải là quan hệ ruột thịt, ba mẹ anh ta đều còn ở đây vậy thì chỉ có thể là anh chị em, cái này đâu có khó đoán?” Giao nói.

Trong giọng nói của anh ấy có chút giễu cợt, ánh mắt nhìn tôi như đang nhìn kẻ ngốc, thấy tôi nghe nghiêm túc lại nói: “Nếu như quý khi còn sống là thuần nam thì trong cơ thể cũng có một cỗ dương khí, loại quý này gọi là đồng quý nam, vậy cần tìm một đồng quý nữ phối hợp âm hôn mới có thể chuyển thể đầu thai. Em trai chồng của em chắc chắn chưa có âm hôn cho nên mới muốn cùng em. . .”

“Chuyện này chỉ cần đem máu từ thứ đàn ông của chồng em để trút dương khí lên người anh ta là tốt, vấn đề nằm ở chỗ thi dâu này.”

Giao vừa nói tay nhẹ nhàng vén chăn lên làm lộ cả người tôi, ngón tay ấn vào dấu ấn trên ngực tôi nói: “Cái này gọi là cửa quý lưu, chỉ cần người còn sống uống thi dâu được tạo từ thi thể của quý đó thì trên người sẽ xuất hiện con dấu cửa quý lưu này. Chỉ cần con dấu còn ở đây thì cho dù quý ở xa vạn dặm cũng sẽ tìm tới được, ả núp chỗ nào cũng vô dụng.”

“A?” Nghe được lời này tôi bị sợ run run một chút.

Còn tưởng rằng cùng Giao trốn được ra ngoài liền sẽ an toàn, không ngờ rốt cuộc vẫn bị quý bắt?

Tôi liền nép vào trong ngực Giao, bảo anh ấy ôm tôi chặt hơn một ít, còn nói không chút xấu hổ: “Bây giờ em đã là người của anh, anh không thể bỏ mặc kệ em được.”

“Cho nên anh phải đi giết chồng em” Giao nói.

Tôi cả kinh toát mồ hôi lạnh, đừng có cứ nói ‘chồng em’ được không, bây giờ tôi đã là người của anh ấy rồi, anh ấy cứ nhắc tới ‘chồng em’ khiến tôi rất không được tự nhiên, giống như tôi lừa dối chồng mình có gian tình với người khác vậy.

Tôi nói với Giao rằng Giang Bắc thật sự cũng không coi là chồng tôi được, có người chồng nào có thể đem vợ mình nhường cho người khác?

Chờ sau khi chuyện này giải quyết xong tôi cũng sẽ không theo anh ta nữa.

Nói xong tôi nằm trên ngực rắn chắc của Giao, nghiêm túc hỏi anh ấy: “Bây giờ chỉ có giết chết Giang Bắc mới có thể giải trừ dấu ấn cửa quý lưu sao? Còn có phương pháp nào khác không? Dù là muốn xóa dấu ấn nhưng giết người cũng không nên a.”

Nghe tôi nói vậy mắt Giao híp lại một chút, vẻ mặt nghiêm túc hỏi tôi có phải thật sự không bỏ được Giang Bắc kia hay không, nếu quả thực không bỏ được thì anh ấy sẽ nghĩ biện pháp khác.

Vừa nghe còn biện pháp khác tôi liền lên tinh thần, hỏi anh ấy có biện pháp gì?

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Mặc dù bây giờ tôi hết sức thất vọng với Giang Bắc nhưng anh ấy cũng không làm chuyện xấu tới mức không thể tha được, cùng lắm chỉ là anh ấy bị mẹ lợi dụng cho nên nếu thật sự bị báo ứng thì nên là mẹ Giang Bắc.

“Tìm được thi thể quý kia lấy được đốt, sau đó anh làm phép để hồn phi phách tán. Một trăm.” Giao nói.

Lúc anh ấy nói lời này điềm nhiên giống như đang nói cùng tôi xem trưa nay ăn gì vậy, tôi lại thấy cả kinh trong lòng.

Một trăm?

Anh ấy là có người nhờ vả mới đến cứu tôi, nếu như chuyện này mất một trăm thì tôi với anh ấy là gì?

Trong nháy mắt trong lòng tôi hỗn loạn, khó chịu không nói ra được.

Tôi im lặng, lặng lẽ nhắc đầu ra đặt lên gối, buồn bực hỏi Giao lúc nào lên đường?

Trời đã sáng choang, tôi muốn làm cho Giao tiên một ít thức ăn để anh ấy mang đi.

Nhưng... tôi hôm qua quá kích động khiến tôi lúc này không có gì để mặc, mặc dù chuyện thân mật đã làm rồi nhưng chui khỏi chăn ở trần trước mặt anh ấy tôi vẫn không được tự nhiên.

Có lẽ thấy được tôi lúng túng, Giao quay người đứng dậy khỏi giường.

Anh ấy cũng không mặc quần áo, toàn thân cường tráng ở trước mặt tôi không giữ lại chút nào, dường như từng lỗ chân lông đều tỏa ra mê hương khiến tôi ngấm nhìn anh ấy không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

Cũng may anh ấy đưa lưng về phía tôi, không thấy được bộ dáng như sói đói của tôi.

Sau khi mặc quần áo từ tể anh ấy bảo tôi làm chút đồ ăn, anh ấy đi ra ngoài trước. Vừa ra đến cửa anh ấy vẫn chưa yên tâm lại dặn dò tôi ngàn vạn lần không được mở cửa cho người lạ.

Tôi gật đầu một cái, vốn định nói muốn cùng đi với anh ấy, dù sao biết có quý muốn tìm mình mà tôi ở lại đây một mình quả thật cảm giác rất kinh khủng, nhưng Giao không có chút ý nào muốn mang tôi theo. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh ấy giống như chuyện này rất khó khăn để làm, tôi có đi cũng chỉ gây thêm phiền toái cho anh ấy, tôi liền dứt khoát ở lại nhà của Giao chờ anh ấy quay lại.

Chờ sau khi anh ấy rời đi tôi cũng bò dậy khỏi giường, quần áo tôi mặc tối hôm qua đã không thấy đâu, cũng may trước khi Giao rời đi đã cẩn thận chuẩn bị quần áo cho tôi.

Đó cũng là một chiếc áo dài màu đen, tôi nghĩ đó là áo của Giao tiên, ai ngờ khi tôi mặc trên người tôi lại vừa người một cách kì lạ, giống như là được may theo số đo của tôi vậy.

Người tên Giao này... đến tốt cùng là người nào?

Tôi còn chưa kịp nghĩ về vấn đề này thì bụng tôi đã đói không chịu nổi, dứt khoát tôi ăn cơm trước, sau đó lại đi vòng quanh xem nhà Giao một chút, không chừng có thể tìm ra dấu vết gì.

Phòng bếp ở ngay bên cạnh, tôi nấu chút mì để lấp đầy bụng, sau đó đi dạo. Hôm qua lúc tôi vội vàng tôi chỉ phát hiện căn nhà này của anh ấy rất đẹp, bây giờ nhìn lại lần nữa phát hiện căn nhà này không chỉ đẹp mà còn có diện tích rất lớn, ước chừng phải chiếm nửa ngọn núi.

Ngoại trừ căn phòng ngủ tôi qua tôi ở ra bốn phía còn có bốn căn phòng khác, theo thứ tự là phòng bếp, thư phòng, phòng vệ sinh. Ba phòng này cũng không khóa lại, tôi có thể tùy tiện ra vào, duy chỉ có một căn phòng cuối cùng trên chốt cửa còn có một chiếc khóa đồng thật lớn, đem khóa cửa một cách nghiêm ngặt.

Căn phòng này tiết ra một cỗ khí tức thần bí, tôi nhất thời tò mò, trong này đang chứa thứ gì mà Giao lại khóa cẩn thận như vậy.

Tôi đứng sát vào, dùng hết khả năng nhìn vào bên trong, chỉ tiếc bên trong đen thui lùì, cho dù tôi làm thế nào cũng không thể thấy được bên trong chứa cái gì.

Ngay tại lúc này tôi đột nhiên nghe được một tiếng kêu rất nhỏ.

Tôi sợ suýt chút nữa nhảy lên, nhanh chóng xoay người tránh ra khỏi cửa, lo lắng nhìn về hướng truyền tới tiếng kêu.

Đó hình như là tiếng kêu của động vật, có điều trước khi Giao đi cũng không nói với tôi anh ấy đang nuôi thú cưng gì cả.

Tôi sợ hãi không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm về bụi cỏ truyền tới tiếng kêu ban nãy.

--

Sant: mấy nay mình chuyển nhà nên hơi bận, mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Khịt!” Một tiếng hét thảm, lần này tiếng kêu rõ ràng dồn dập gấp gấp hơn rất nhiều, giống như tiếng kêt thống khổ của động vật nhỏ.

Theo tiếng kêu, bụi cỏ khê rung một cái.

Có lẽ con vật kia bị bụi cỏ ngăn trở, hẳn nó không quá hiểm. Tôi thực sự không kiềm được tò mò, cả gan tiến tới xem.

Vừa đi tới liền thấy một bóng xám trong bụi cỏ đang chạy về phía sau.

Chỉ là động tác của nó càng ngày càng chậm, miệng còn liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Nó bị thương!

Tôi lúc này mới nhìn rõ, bóng xám là một con sóc con đáng thương, chân sau của nó không biết gặp chuyện gì mà bị vẹo sang một bên trông rất quỷ dị, giống như bị người ta tóm lấy vặn một vòng, xương cốt lộ cả ra bên ngoài.

Chẳng trách nó kêu thảm thiết như vậy, ngay cả tôi nhìn thấy mặt cũng nhăn nhó, hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật đáng thương!

Tôi thử lại gần nó, vừa nhẹ nhàng an ủi vừa đưa tay lại gần nó.

Hai mắt nó nhìn tôi đầy hoảng sợ, người run rẩy.

Bây giờ tôi nhìn không nổi nữa, cũng không để ý tới căn phòng được khóa kín kia làm gì, liền mang con sóc về phòng ngủ của tôi.

Sau khi tôi bê nó về, tôi cố gắng tìm được hai miếng băng cá nhân, còn còn gác thuốc thang gì khác trong phòng Giao không có chút gì.

Người này bình thường sẽ không bị thương sao?

Tôi vừa thăm rãnh vừa sót ruột đem miếng băng cá nhân dán lên cho con sóc, hiện tại không thể sát trùng, tôi chỉ có thể tạm thời dùng băng cá nhân che miệng vết thương cho nó, tránh cho nó bị nhiễm trùng.

Ngay khi tôi nắm lấy chân con sóc, cố gắng hết sức không làm nó đau thì con sóc vốn đang kêu thảm thiết bỗng nhiên ưỡn thân lên, không động đậy.

Lòng tôi lập tức trùng xuống, sẽ không đau mà chết chứ?

Đúng lúc này bỗng nhiên bên ngoài phát ra tiếng sần sật.

Có người đến!

Hoặc có lẽ không phải là người đến, mà là em trai đã chết của Giang Bác.

Trái tim tôi căng lên, nhanh chóng nhìn quanh phòng ngủ một vòng, tìm tới một thanh kiếm không biết làm bằng gỗ gì cầm trong tay rồi mới thận trọng nhìn ra phía ngoài.

Lúc này có thể tới nhất định không phải Giao, anh ấy đi tìm thi thể của Giang Hải hẳn không thể nhanh như thế, mà nhà của anh ấy ở trên núi là hang động hóa thành, người bình thường không thể nhìn thấy nơi này, như vậy bây giờ có thể xuất hiện ở đây...

Chỉ có thể là kẻ địch.

Tôi vừa kinh vừa sợ, tay nắm chặt thanh kiếm gỗ.

Giờ khắc này thanh kiếm gỗ là thứ duy nhất tôi có thể dựa vào.

Rất nhanh, tiếng xào xạc càng lúc càng lớn, cách tôi cũng càng ngày càng gần, đang trực tiếp tiến về phía phòng ngủ.

‘Rắc rắc!’ Ngay khi tinh thần tôi đang căng ra như dây đàn thì từ trên giường phía sau truyền tới âm thanh quỷ dị, giống như là xương cốt đứt gãy.

Tôi cuống quýt quay đầu nhìn lại liền thấy con sóc vừa rồi cứng đờ thì thân thể đang vặn vẹo, chỗ xương bị gãy vừa rồi được nối liền lại bây giờ lại gãy. Một lúc sau con sóc tàn phế vậy mà giãy dụa đứng lên giống như người, lao đảo đi về phía tôi.

‘Mấy đùng tới đây!’ Tôi đã gần như sụp đổ, hô lớn với thi thể của con sóc.

‘Con dâu, mẹ biết con ở bên trong, mẹ không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn con giúp lưu một giọt máu cho Giang gia về sau, như vậy là khó lắm sao...’ Một âm thanh u lãnh ngoài cửa truyền tới khiến toàn thân tôi run lên.

Tôi bị tấn công từ cả hai phía, lúc này giống như thịt nằm trên thớt, tránh cũng không còn đường.

Tiếng xào xạc ngoài cửa ngày càng lại gần, con sóc trong phòng cũng lê chân đi tới, đưa đốt mắt trắng bệch nhìn tôi. Không biết tại sao rõ ràng thân thể nó nhỏ như vậy tôi lại bị nó dọa khiến cho chân mềm nhũn.

Tôi gắt gao dựa vào cửa, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng. Giao, nếu anh không về có lẽ em sẽ phải chết ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, cửa tôi đang dựa truyền đến tiếng đập mạnh.

‘Vợ à, em ra đây đi...’ Âm thanh cứng nhắc truyền đến, là Giang Hải.

Tiếng tiếng Giang Hải nói, con sóc chạy tới trước mặt tôi cũng mở miệng, nhắc lại: ‘Vợ à, em...’

Giọng kia the thé chói tai, tôi không thể tin vào tai mình được, con sóc cũng có thể nói.

Tôi rút cuộc không khống chế được sự kích động, hét lên một tiếng rồi dùng thanh kiếm gỗ chém vào người con sóc.

Nhưng con sóc đã chết, cho dù tôi chém vào nó thế nào thì nó cũng không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục đi về phía tôi, miệng không ngừng nhắc lại lời của Giang Hải.

Tôi gần như sụp đổ, trái tim như đã bị người nắm lấy, tùy lúc có thể bị bóp nát.

Trong nháy mắt con sóc đã đi tới trước mặt tôi nhưng nó không làm gì cả mà vượt qua tôi, đi đến trước cửa gỗ, miệng nhe ra bắt đầu gặm cửa.

Cho đến giờ phút này tôi mới bừng tỉnh hiểu ra.

Con sóc này chính là cái bẫy, Giang Bác và mẹ anh ta không vào được nhà cho nên mới dùng con sóc này để gài, lợi dụng sự thương hại của tôi đem con sóc vào trong nhà, sau đó con sóc sẽ mở cửa cho bọn họ tiến vào.

Lúc này tôi thật hận không thể tự giết chết mình!

Tôi chửi ầm lên, dùng những từ ngữ cực kì khó nghe, chửi mẹ chồng nhẫn tâm tuyệt tình, rủa Giang gia đoạn tử tuyệt tôn, tôi cho dù chết cũng không sinh con cho Giang gia, nếu như còn ép tôi thì tôi sẽ tự tử!

Nói rồi tôi lui lại mấy bước dứt tránh khỏi cánh cửa, nếu quả thật ngăn cản không nổi vậy thì tôi sẽ cá chết lưới rách.

Hai mắt tôi nhìn chăm chăm vào cửa gỗ, lúc này cửa gỗ đã bị con sóc gặm thủng một mảng lớn bằng nắm đấm lộ ra hai chân đầy bùn của Giang Bác.

Thần kỳ là, sau khi tôi mắng xong tiếng đập cửa từ bên ngoài đã im lặng, toàn bộ căn nhà trở nên yên tĩnh dị thường, ngoại trừ tiếng con sóc gặm cửa gỗ ra không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

‘Rột! Rột!’ Xung quanh càng yên tĩnh thì tiếng gặm cửa lại càng xuyên vào trong tai, tôi nghe được rùng cả mình, hơi thở gấp gáp dị thường.

Rốt cuộc đây là thế nào?

Ngay khi tôi lo lắng tới không dám thở thì bên ngoài rốt cuộc lại có tiếng vang lên.

Lần này là tiếng va đập rầm một cái, sau đó tôi thấy có người ngã lộn trên đất, hình như là Giang Bắc, hoặc có thể nói là Giang Bắc đang bị Giang Hải nhập, bên ngoài dường như còn có tiếng đánh nhau.

Tôi lập tức cực kì vui mừng, là Giao!

Giang đã về! Tôi chưa hề mong chờ một người nào như thế, lúc này Giao đơn giản là chúa cứu thế!

Nháy mắt tôi không còn sợ hãi, trực tiếp vọt qua con sóc lao ra ngoài.

‘Bốp!’ một tiếng vang giòn giã!

Xong ra khỏi phòng, tôi còn chưa thấy rõ tình hình bên ngoài thì trên mặt đã đau rát.

Sau đó cổ tôi bị bóp chặt, cảm giác nghẹt thở lan khắp toàn thân tôi: “Ha ha, mày tiếp tục mắng đi. Có chết cũng không chịu sinh con cho Giang gia chúng tao à, tao lại không cho mày toại nguyện, không chỉ phải sinh con cho Giang gia chúng tao mà mày còn phải cam tâm tình nguyện phụng dưỡng chúng ta khi về già!”

Mẹ chồng tôi bóp lấy cổ tôi, cười lạnh nói.

Nói xong bà gọi Giang Hải một tiếng, bảo hắn đứng dậy ấn tôi xuống còn mình thì lấy ra một viên thuốc màu đen nhét vào cổ họng tôi đầy thô bạo.

Mất tôi tới sầm lại, trong chốc lát toàn thân tôi trở nên lạnh ngắt giống như bỗng nhiên rơi vào trong hầm băng vậy.

Tôi sợ hãi đến run cả người, liệu mạng phun thuốc từ trong miệng tôi ra ngoài, nhưng bà ta nhét quá sâu, tôi vừa lấy hơi thì viên thuốc đã chui vào cổ họng trượt xuống bụng tôi.

“Đã ăn lộc ta thì mặc ta điều khiển. Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Theo câu nói lạnh lùng của mẹ chồng, thân thể tôi run lên, run rẩy đi theo sau mẹ chồng ra ngoài!

Tôi cảm thấy chán kinh, việc này có khả năng sao?

Tại sao tôi lại tự động đi theo bà ấy?

Nhưng hai chân tôi lúc này không còn do tôi điều khiển, mặc cho tôi dùng sức co lại thế nào thì thân thể vẫn như cũ không nhanh không chậm đi theo sau mẹ chồng tôi.

Giang Hải cũng ở bên cạnh tôi, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười giống như đứa trẻ đang khóc được cho kẹo khiến tôi ở bên cạnh nghe được mà run như cây sậy.

Cuối cùng chuyện là thế nào? Viên thuốc kia rốt cuộc là cái gì?

Tôi sợ muốn chết, trong lòng thầm khẩn cầu Giao nhanh chóng trở về, đầu cũng nhanh chóng suy nghĩ xem mình có từng xem cách khắc quỷ trên tí vi bao giờ chưa.

Tôi cùng giao không phương pháp liên lạc, hiện tại nhất định phải tự cứu!

Tôi vừa đi theo mẹ chồng vừa hung hăng cắn xuống đầu lưỡi.

Giao từng nói, máu ở đầu lưỡi có khả năng khắc quỷ, mà lần trước Giang Hải cũng vì máu lưỡi của tôi mà phải chịu thiệt, tôi liền điên cuồng cắn đầu lưỡi, hoàn toàn không để ý tới sự đau đớn kịch liệt từ đầu lưỡi truyền đến.

Mùi tanh của máu tươi tràn lan trong miệng tôi, máu tươi ầm ập thuận theo khóe miệng tôi chảy xuống.

“Mẹ, cô ta muốn cắn lưỡi tự tử.” Giang Hải phật hiện ra, gần giọng nói.

Mẹ chồng nghe vậy quay đầu lườm tôi một chút, thấy máu tươi ở khóe miệng tôi lập tức cười, giọng lạnh lùng nói: “Muốn khắc quý? Tỉnh lại đi, cũng do lúc trước tao không có phòng bị mới khiến tiểu Hải phải thua thiệt, tao còn chưa tìm mày tính sổ mày đã lại muốn dùng phương pháp này lần thứ hai?”

Nói xong bà ta xoay người, đi càng nhanh hơn, vừa đi vừa nói: “Mày muốn mất máu cứ tùy tiện, chỉ cần không chết là tao có thể bổ sung máu cho mày. Có điều máu mày như máu gấu trúc, không có cách nào bổ sung cả, chỉ có thể dùng người nhà mày...”

Lòng tôi liền trầm xuống!

Bà ta nói vậy là có ý gì Dùng người nhà của tôi để uy hiếp tôi sao?!

Tôi thật sự không nhịn được, nếu như thân thể tôi có thể cử động thì tôi nhất định sẽ nhào tới xé nát bà ta!

Thân thể tôi cứng ngắc đi theo mẹ chồng, trên đường đi thi thoảng Giang Hải sờ mông tôi rồi cười to dâm dăng, ghê tởm thực sự!

Tôi hận hấn tới cắn răng nhưng không thể làm gì bọn họ. Thật vất vả đi đến đầu làng mới gặp người quen, tôi nắm chặt họ cầu cứu nhưng người kia lại bị mẹ chồng tôi đuổi đi.

Cộng rom duy nhất trong lòng tôi trong nháy mắt sụp đổ.

Cũng phải, ở trong mắt người khác tôi chính là người của Giang gia bọn họ, Giang Hải chiếm thân thể của Giang Bác, tôi chẳng qua là bị chồng cùng mẹ chồng của mình đưa về nhà mà thôi, mà vợ chồng nhà ai mà chẳng có lúc cãi nhau, ai sẽ nhiều chuyện tham gia vào.

Tôi càng ngày càng tuyệt vọng, tay bị bàn tay trơn dầu mỡ của Giang Hải nắm chặt, sờ tới sờ lui.

Hắn đang mừng như điên, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Vợ à, sinh em bé, sinh em bé...”

Tôi cực kỳ xấu hổ.

Sau khi về nhà tôi liền bị Giang Hải bế bổng lên, ném tôi lên chiếc giường ác mộng kia. Kèm sau đó lại còn có tiếng của mẹ chồng tôi: “Hải, cởi quần áo của nó ra rồi hành sự đi... Con yên tâm, mẹ sẽ ở đây canh chừng cho, sẽ không để nó làm hại con!”

Trong lòng tôi run lên, sau hai lần trước có kinh nghiệm, lúc này mẹ chồng tôi cũng vào theo.

Không chỉ như vậy, bà ta còn đứng ngay cạnh giường, tùy lúc chỉ đạo Giang Hải, lúc tức giận bà ta còn tự mình xé quần áo của tôi!

Tôi lúc này sống không bằng chết!

Tôi liều mạng giãy giụa la hét, thân thể lại giống như cái xác không hồn phối hợp theo động tác của Giang Hải, trong cổ họng thậm chí còn phát ra âm thanh động tình...

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Trong nháy mắt quần áo của tôi bị mẹ chồng và Giang Hải lột sạch sẽ, mẹ chồng vừa chỉ đạo Giang Hải phải làm gì vừa đẩy anh ta lên trên người tôi.

Có mẹ chồng đứng cạnh chỉ đạo, lần này động tác của Giang Hải thuận lợi hơn rất nhiều, anh ta giữ chặt hai chân của tôi kéo ra.

Tôi kêu một tiếng thảm thiết, đau đến mức toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy hai chân của tôi sắp bị anh ta bẻ gãy. Trong nháy mắt tôi thậm chí nhớ đến con sóc con chết thảm kia, xương cốt của nó chính là bị bẻ gãy, hiện tại tôi không phải giống như nó sao...

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên động tác của Giang Hải dừng lại, rồi lập tức buông tôi ra, hoảng sợ trốn sau mẹ của anh ta: “Mẹ, có rần!”

“Rần?” Mẹ chồng tôi sững sốt một chút, không hiểu Giang Hải đang nói gì. Bà ta đang muốn mắng anh ta thì phía ngoài truyền tới tiếng xào xạc càng ngày càng lớn.

Trong lòng tôi thầm vui mừng!

Mặc kệ là rần hay mãnh thú gì, chỉ cần có thể ngăn cản mẹ chồng cùng Giang Hải thì cho dù giết tôi cũng được!

Tôi lớn tiếng hô cứu mạng, chỉ cần có một tia hi vọng tôi đều muốn cố gắng hết sức!

Thấy tiếng kêu của tôi, mẹ chồng bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao.

Nhưng âm thanh bên ngoài đã quá gần, bà ta hiện tại không lo canh chừng tôi được nữa, giọng hung ác bảo Giang Hải không chế tôi, bà ta đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hóa ra hôm đó là nguoi.” Rất nhanh bên ngoài truyền đến tiếng khiếp sợ của mẹ chồng tôi.

Sau đó giọng của bà ta càng ngày càng yếu, tôi nghe thấy bà ta nói gì đó là đừng bao đồng xen vào chuyện người khác, thế nhưng nói chưa được vài câu thì bên ngoài truyền đến tiếng lâm râm như đang niệm chú của mẹ chồng tôi, giống như đang đang đánh.

Rầm! Ngay khi tôi đang đóng tai lắng nghe động tĩnh thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, sau đó một cây cột màu đen bỗng nhiên nện xuống nóc nhà, khiến toàn bộ căn phòng bị đập nát!

Tôi sợ hãi hét to, thân thể vẫn không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mảnh vỡ từ nóc nhà đang rơi xuống người tôi.

Tôi bị đám gạch ngói lớn như vậy rơi trúng, chỉ cảm thấy mặt mũi tôi sầm lại, sau đó không còn biết gì nữa.

Có điều ngay trước khi tôi ngất đi tôi mơ hồ trông thấy một khối gạch ngói lớn hơn nện xuống người Giang Hải...

Có thể chết cũng là một niềm hạnh phúc.

Chỉ ít tôi sẽ không lại bị người không chế, cũng không bị quý cường gian, điều tiếc nuối duy nhất là tôi không thể gặp Giao một lần cuối.

Tôi chìm vào trong bóng tối vô tận, cảm giác cả thân thể tôi đều trở nên nhẹ nhàng, hẳn là linh hồn tôi đã lìa khỏi xác?

Chỉ là sau khi linh hồn rời khỏi xác tôi không biết nên đi đâu, tôi muốn trở lại núi, vào trong nhà Giao nhìn một chút.

Không chừng anh ấy sau khi đi đốt thi thể Giang Hải sẽ về nhà tìm tôi.

Tìm không thấy tôi liệu anh ấy có lo lắng không, có sốt ruột không?

Đầu óc tôi hôn loạn, trước mặt lại một mảnh đen kịt, căn bản cũng không tìm thấy phương hướng, cũng không tìm thấy nhà Giao.

Không biết qua bao lâu tôi mơ hồ nghe thấy có người đang gọi tôi: “Đường Di, em tỉnh lại đi.”

Giọng thanh thanh vô cùng dễ nghe.

Tôi ngây ngẩn cả người, giọng này...

Trong lòng chợt bùng lên mừng rỡ!

Là Giao!

Anh ấy thật sự tới, chạy đến gặp mặt tôi lần cuối!

Tôi liền mở mắt ra.

Ánh sáng cực kì chói mắt nhưng trước mặt tôi có một gương mặt đẹp đẽ đang chăm chú nhìn tôi, mắt anh ấy đang nháu lại giống như đang rất lo lắng.

Thấy tôi mở mắt con nguoi anh ấy mới buông lỏng một chút, nói: “Biết anh là ai không?”

Giọng vẫn quanh quẩn như cũ, nghe không thấy anh ấy có bao nhiêu sốt ruột khiến tôi không khỏi hoảng hốt một chút, cảm giác của tôi vừa rồi có phải là nhầm lẫn hay không, kỳ thật anh ấy không lo lắng?

“Anh là Giao.” Tôi lập tức cười, ngây ngô nhìn anh ấy.

Cho dù anh ấy không lo lắng cho tôi vậy thì đã sao?

Chỉ ít trước khi xuống địa ngục tôi còn có thể gặp anh ấy một lần, như vậy là đủ rồi!

Thấy tôi cười, đôi lông mày đẹp mắt của Giao nhướn lên, hai tay cũng xốc tôi lên.

Lúc này tôi mới phát hiện vừa rồi dĩ nhiên tôi đang ở trong lòng anh ấy.

“Nếu biết anh là ai, vậy em có nhớ rõ trước khi đi anh đã nói gì với em không?” Giọng Giao lạnh lùng nói.

Chương 19

Thật là kỳ quái, giọng vừa rồi vẫn còn rất dễ nghe, thế nào chớp mắt đã có chút tức giận.

Tôi khiến anh ấy tức giận?

Tôi lại nhắm mắt mờ mịt lắc đầu, không nhớ rõ con giận này của anh ấy từ đâu ra, tôi đã sắp chết, anh ấy không thể vui vẻ nói lời tạm biệt với tôi sao?

Thấy bộ dáng mờ mịt của tôi, Giao lập tức càng giận hơn, ánh mắt anh ấy lộ vẻ muốn đánh người. Nhưng tay còn chưa đưa lên đã thấy anh ấy thờ đốc, giống như đang cực kì kìm chế con giận, cuối cùng anh ấy thật sự không nhịn được, cúi đầu hung bạo hôn vào môi tôi!

Tôi sửng sốt, sau đó trong lòng rất vui vẻ, đã sớm biết anh ấy không phải là người thường nhưng không ngờ anh ấy ngay cả quỷ cũng dám thân mật!

Tôi cũng nghênh đón nụ hôn nồng nhiệt của anh ấy!

Chỉ là một giây sau tôi liền hối hận, một nụ hôn lãng mạn trong tưởng tượng không đến, mà đến lại là một trận cuồng bạo cắn xé.

Đầu lưỡi tôi vốn đã bị cắn nát lần nữa bị Giao cắn, đau đến mức tôi muốn chửi thề.

Tôi kêu lên một tiếng, đau đớn đẩy anh ấy ra.

Thế nhưng ở trước mặt Giao tôi liền yếu ớt như con sâu cái kiến, mặc kệ tôi dùng sức thế nào anh ấy đều chăm chú kéo tôi, dùng miệng cắn xé tôi.

Trong chớp mắt cả miệng tôi và Giao đều tỉnh hồng, mùi máu tươi lan tràn toàn bộ yết hầu, đều là máu của tôi.

Có điều, tôi là quý, tại sao lại còn có máu?

Mà cảm giác dòng máu ấm áp này, cảm giác đau quá chân thực này... chẳng lẽ tôi chưa chết?

Tôi bỗng nhiên mở mắt ra lần nữa, mơ hồ gọi một tiếng Giao.

Giao đã mất đi lý trí, nghe thấy tôi gọi nhưng anh ấy cũng không để ý tới, vẫn điên cuồng cắn xé miệng tôi, đem tất cả nuốt hết. Đây là anh ấy đang trả thù tôi!

Tôi đột nhiên kịp nhớ ra, rốt cuộc biết tại sao Giao tức giận.

Anh ấy nói tôi không được mở cửa cho bất kỳ kẻ nào, tôi lại bởi vì cứu con sóc con cho nên trúng kế, khiến mẹ chồng cùng Giang Hải vào được bên trong.

Nhưng chuyện này có thể trách tôi được sao?

Anh ấy đúng là bắt tôi hứa không mở cửa cho bất cứ người nào, nhưng không nói ngay cả động vật cũng không được mở?

Nghĩ đến cái này tôi lập tức thấy ảm ức, liều mạng giãy giụa trong ngực anh ấy, giãy giụa không được tôi liền lấy răng cắn ngược trở lại.

Vẫn thật sự không ngờ được, sau khi tôi từ cõi chết trở về chuyện đầu tiên làm lại chính là cùng Giao làm việc chó cắn chó này.

Sau khi bị tôi cắn đau Giao mới khôi phục một tia lý trí, ánh mắt tức giận dần dần tập trung, cuối cùng rơi trên người tôi.

“Em dám cắn anh?” Giọng Giao lần nữa khôi phục sự lạnh lùng, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi lập tức sợ hãi đến run rẩy: “Không dám, không dám!”

Mẹ kiếp, đầu lưỡi bị cắn quá đau khiến tôi nói không được bình thường.

Cũng may Giao có thể hiểu lời tôi nói, gương mặt đẹp trai đến mức ông trời thật không công bằng đột nhiên mỉm cười: “Người miệng nói không dám nhưng thân thể lại rất thành thật!”

Nói rồi anh ấy đưa tay đẹp đẽ lên miệng mình lau một chút, lau đi vết máu, sau đó đưa về phía miệng tôi.

“Ăn hết nó.” Giao nói.

“Sao?” Tôi ngây ngẩn cả người, anh ấy bảo tôi...

Ăn máu của anh ấy?

Không phải vừa rồi anh ấy còn đang cười nhạo tôi sao, còn cố nhại lại giọng khó nghe của tôi.

Tôi lập tức không vui vẻ, nghẹo đầu, cố ý nói: “Không ăn, chuyện lần này là bởi vì...”

Tôi còn chưa kịp nói hết lời thì Giao lại lần nữa cúi đầu, đôi môi anh ấy chấn ở miệng tôi.

Tôi sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy. Lúc đối diện với mẹ chồng, thấy sắp chết cũng không sờn, vậy mà trước mặt Giao tôi lại trở nên rất sợ, cầu anh ấy đừng cắn tôi...

Mẹ nó, quá đau.

May lần này Giao hạ miệng lưu tình, sau khi môi anh ấy chạm vào môi tôi, đầu lưỡi tinh tế cạy mở môi tôi ra, lưỡi đem theo máu cưỡng ép nhét vào trong miệng tôi.

Tanh tanh ngọt ngào.

Mất tôi mở trừng nhìn anh ấy, trong lòng thầm mắng anh ấy bá đạo nhưng thế nào cũng không nỡ đẩy anh ấy ra.

- - -

Sant: Chỗ ở của Sant chưa ổn định, 2 hôm tới không có chương mới nha các bạn:(.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Mặc dù mang theo mùi máu tươi nhưng đây là nụ hôn Giao chủ động.

Sao lại dịu dàng như thế, dễ chịu như thế.

Trong lòng tôi kích động muốn chết, hai tay vô tình đã quấn ở trên cổ Giao, đem ôm anh ấy thật chặt, nghênh đầu phối hợp với anh ấy.

Tôi chủ động như thế anh ấy nhất định sẽ cảm thấy tôi là phụ nữ phóng túng, nhưng ở trước mặt anh ấy, sâu trong nội tâm luôn luôn có thể bị kích thích khiến tôi không nhịn được, cũng không muốn để ý tới hình tượng của mình.

Tôi chỉ muốn được yêu thương anh ấy.

“Còn đau không?” Cảm thấy tôi càng ngày càng chủ động, Giao đẩy tôi ra, kéo tôi giữ khoảng cách một chút, hỏi tôi.

Tôi lập tức cảm thấy bị tổn thương, anh ấy không thích tôi sao? Vừa rồi còn chủ động hôn tôi, hiện tại lại đẩy tôi ra.

Tôi có chút bất mãn nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài trước mặt Giao, chỉ có thể trầm trầm nói: “Không đau.”

Dường như tôi thật sự không còn đau?

Vết thương trên người tôi bị gạc va vào cùng vết thương do tôi tự cắn lưỡi vốn kịch liệt đau nhức hiện tại đều biến mất vô ảnh vô tung.

Tôi lập tức chấn kinh, nếu như tôi không chết thì cũng phải bị thương nặng mới đúng.

Tại sao lại hoàn toàn không chút tổn hại?

Tôi liền hỏi Giao chuyện này là thế nào, tôi nhớ trước khi hôn mê ôi đang ở trong phòng Giang Bắc, tôi bị đè chặt ở phía dưới, lúc ấy Giang Bắc đang bị Giang Hải chiếm lấy thân thể cũng ở đó, anh ta ra sao?

“Đường Di.” Nghe thấy tôi hỏi Giang Bắc, Giao kêu lớn một tiếng gọi cả họ và tên của tôi, giọng mang theo sự bất mãn.

Tôi đáp lại một tiếng, ngửa đầu nhìn anh ấy, chờ anh ấy nói chuyện.

“Em quan tâm tới chồng em như vậy?” Giao hỏi.

Lại ‘chồng em’, tôi lập tức ngắt lời: “Giang Bác không phải là chồng em, mà cũng không phải em quan tâm tới anh ta, chỉ muốn biết hậu quả của anh ta mà thôi.”

Ngữ điệu của tôi có chút gay gắt, tôi cũng không biết tại sao lại tức giận như thế, tại sao tôi cùng giao đã tiếp xúc da thịt mà anh ấy còn có thể gọi Giang Bác là ‘chồng em’ tự nhiên như vậy?

Anh ấy sẽ không ghen sao?

“Vậy thì tốt, hẳn chết rồi.” Sau khi Giao xác nhận tôi chỉ hỏi một chút liền nhàn nhạt nói.

Tôi lập tức sững sờ: “Chết? Chết thế nào?”

“Đập chết.” Giao nói.

Nói xong anh ấy quay đầu hướng sang một bên nhìn.

Lúc này tôi mới phát hiện chúng tôi vẫn còn ở lại nhà Giang Bác, xác thật mà nói là ở bên trên đồng đồ nát nhà Giang Bác, bên cạnh là một căn phòng bị đập nát, bên trong có một người bị nện nhìn không ra hình dáng gì đang nằm đó.

Đây là Giang Bác?

Không tự chủ, tôi đẩy Giao ra đi về phía Giang Bác.

Người anh ta đầy vết máu, huyết nhục mơ hồ lại bị dính không ít bụi đất, nhìn rất bẩn.

Trái tim tôi thất lại, đột nhiên có chút khổ sở.

Nói cho cùng Giang Bác rơi vào kết cục này có quan hệ rất lớn với tôi.

Nếu như không phải đêm tân hôn tôi đẩy anh ấy ra, để anh ấy thử lại một lần không chừng liền có thể thể thành.

Mẹ chồng tôi cũng sẽ không bức tức tìm Giang Hải đến sinh cho bà đứa cháu trai. Mặc dù từ nhỏ đã sống ở nông thôn nhưng tôi vẫn không tài nào lý giải được, có cháu trai tốt cuộc có bao nhiêu ma lực mà có thể khiến mẹ chồng tôi liều lĩnh hại người.

Hốc mắt không biết từ lúc nào đã ướt, Giao cũng không biết từ khi nào đã ôm lấy tôi ở cửa.

Anh ấy ở sau ôm chặt tôi, từng hơi ấm thấm thấu vào cơ thể tôi, cho tôi một tia ấm áp.

“Muốn khóc cứ khóc đi.” Giao thở dài, lẳng lặng ôm tôi.

Tôi cũng không biết tại sao tôi lại khổ sở như thế, một phần có thể là nhớ tới tình cũ, dù sao trước đêm tân hôn đó chúng tôi ở cạnh nhau cũng không tệ lắm, nhưng phần nhiều hơn chính là bi ai. (Đọc nhanh hơn lúc 12h hàng ngày tại gacsach.com)

Bi ai thay Giang Bác, anh ra sinh ra bên trong gia đình như vậy, vì cháu trai mà hi sinh tính mệnh của mình.

Hiện tại kết cục Giang Bác chết, xong hết mọi chuyện, người nói dối Giang gia cũng thực sự bị cắt đứt.

Nghĩ đến điều này tôi ổn định tinh thần, lau sạch nước mắt, nói với Giao: “Anh có thể giúp em một việc được không? Em muốn chôn cất cho Giang Bác, còn có mẹ anh ta, lúc ấy mẹ anh ta lao ra đánh rần, cũng không biết hiện tại sống hay chết...”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Đến thời điểm này em còn tâm tư nhặt xác cho bọn họ?” Giao ngăn người, ánh mắt nhìn tôi đột nhiên giống như không quen biết, tỏ vẻ không hiểu.

Tôi bị cái nhìn của Giao khiến cho luống cuống, ánh mắt này của anh ấy giống như trước kia tôi từng rất quen...

Tôi thận trọng gọi Giao một tiếng anh ấy mới phục hồi lại, nhếch mép cười lạnh, nói thi thể Giang Bắc còn chưa thể chôn, chuyện bây giờ đã không còn đơn giản, đứa con trai còn sót lại của Giang gia chết thì bà lão kia nào có khả năng sẽ từ bỏ, giữ lại thi thể Giang Bắc không chừng còn có thể có công dụng gì đó.

Bà lão kia chính là nói mẹ chồng tôi.

Trong lòng tôi thậm chí có chút tức giận, tại sao bà ta không chết mà chết lại là Giang Bắc.

Trong chớp mắt tôi bỗng nhiên tin có số mệnh.

Nghĩ đến mẹ chồng có khả năng sẽ giết tôi liền hỏi Giao tiếp theo phải xử lý thế nào, hiện tại đứa con độc nhất của mẹ chồng tôi đã chết, thi thể kia lại bị đốt thành tro, tôi không nghĩ ra được bà ta còn có thể làm gì.

“Không biết, thi thể của Giang Hải anh không thể thiêu hủy, bây giờ vẫn còn đó, trước tiên cứ yên lặng xem tiếp theo bà ta định làm gì.” Giao nói.

Nói xong anh ấy đi về phía Giang Bắc, cũng không biết anh ấy đem chất lỏng gì nhỏ lên người Giang Bắc, thi thể Giang Bắc bỗng nhiên bay lên lơ lửng giữa không trung.

Rồi sau đó bàn tay ấm áp của Giao nắm lấy tay tôi, nói: “Chúng ta về nhà trước đi, em vất vả như thế cần nghỉ ngơi thật tốt, anh cũng cần...”

Nói đến đây bỗng nhiên Giao dừng lại, không đem lời sau đó nói tiếp.

Tôi lập tức thân khẩn trương, Giao cần cái gì?

Tại sao anh ấy không thể đem thi thể Giang Hải đi thiêu hủy, chẳng lẽ anh ấy cũng trúng mai phục của mẹ chồng?

Nghĩ đến điều này tôi lập tức nhìn về phía Giao, chăm chú quan sát trạng thái của anh ấy.

Quả nhiên, vừa rồi tôi không chú ý, hiện tại sắc mặt Giao cũng rất yếu ớt, chỉ là làn da anh ấy vốn trắng nõn khiến nhất thời tôi không phát hiện được.

Lúc này đôi môi màu hồng tươi của anh ấy đã nhợt nhạt trắng bệch, không có một tia sức sống!

“Anh bị thương!” Tôi kinh hô một tiếng, vô thức tiến vào trong ngực anh ấy, đỡ lấy anh ấy bước đi.

Anh ấy khẽ mỉm cười, nói: “Anh không sao.”

Nói xong anh ấy cũng không đẩy tôi ra, mặc cho tôi đỡ anh ấy đi về.

Tôi trong nháy mắt tự trách vạn phần, nếu như không phải do tôi thì sao Giao có thể bị thương nặng như thế, vừa rồi anh ấy còn để tôi uống máu của anh ấy...

Sau khi uống máu của anh ấy những tổn thương trên người tôi mới khỏi hẳn, mặc dù không biết chuyện đó có gây ảnh hưởng gì tới anh ấy không nhưng hiện tại mặt anh ấy không có chút máu, tôi còn uống máu của anh ấy chắc chắn sẽ khiến thân thể anh ấy càng thêm suy nhược.

Nghĩ đến đây động tác của tôi tự nhiên nhẹ đi một chút, sợ khiến anh ấy đau.

Theo chúng tôi đi về phía trước, thi thể của Giang Bắc đang trôi theo sau lưng chúng tôi. Chúng tôi đi rất chậm, đến khi chúng tôi quay trở lại nhà của Giao trên núi thì sắc trời đã tối thẫm.

Giao bảo tôi về phòng ngủ trước còn anh ấy sẽ đưa thi thể Giang Bắc ra ngoài. Tôi trộm nhìn qua khe cửa sổ liền thấy được Giao mở khóa căn phòng thứ tư, đem thi thể Giang Bắc bỏ vào, sau đó lại khóa kĩ lại.

Sau khi khóa cửa Giao lại không thấy đâu, đợi chừng mười phút sau không biết từ đâu giao cầm ra một con gà trống lông đỏ đi đến, đi tới cửa gian phòng khóa thi thể Giang Bắc bên trong. Giao bẻ gãy cổ gà, máu tươi ào ào nhỏ xuống mặt đất nhuộm bãi cỏ đỏ tươi.

Sau khi làm xong mọi chuyện Giao mới chậm rãi đi về.

Động tác anh ấy chậm đi rất nhiều, giống như mỗi bước đi đều rất tốn sức.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tôi rất cuộc nhẹn không được, lao ra điu anh ấy.

Anh ấy thấy tôi chạy ra mặt đầy lo lắng, đưa tay lên mặt tôi bóp một chút, nói: “Sao thế, vẫn đang thương tâm cho chồng em sao?”

“Em không phải lo lắng cho anh ta, em lo lắng cho anh!” Tôi không nhẹn được, lập tức hướng về Giao hét lên.

Con người này rất cuộc có lương tâm hay không, tôi đã lo lắng thành dạng này anh ấy còn trêu ghẹo tôi.

“Ha ha, anh có gì mà phải lo lắng, không chết được.” Giao nhỏ giọng nói, cùng với đó miệng anh ấy khẽ cong lên mỉm cười nhìn tôi.

Thật là ư nhìn, đây là lần đầu tiên Giao chủ động nhìn tôi cười như thế khiến trong tôi nở đầy hoa. Tôi ngăn người say mê ngắm nhìn người đẹp tuyệt thế trước mắt, đến khi Giao đột nhiên nhíu mày, nhẹ nhàng hít một hơi lạnh tôi mới giật mình hoàn hồn, vội vàng xin lỗi rồi đỡ Giao tiến lên giường.

“Tới đây!” Sau khi lên giường, Giao lần nữa vẫy tay với tôi. Trong nháy mắt đó phi thường mộng ảo, thời gian tốt đẹp ngày hôm qua giống như quay trở lại.

Trái tim tôi thất lại một cái, nhìn anh ấy.

“Cởi quần áo ra, ngồi bên cạnh anh.” Giao nói.

Quả nhiên, giống hôm qua như đúc.

Tôi xấu hổ mặt đỏ bừng, hôm qua anh ấy bảo tôi cởi quần áo để nhìn dấu ấn quý trên người tôi, hôm nay là tại sao?

Thấy tôi không nhúc nhích, Giao nhíu mày hỏi tôi: “Em không nguyện ý?”

“Không, không phải...” Tôi lắp bắp nói, trong lòng âm thầm ảo não, dù sao hôm qua mọi việc đều đã làm, còn có cái gì để ngượng ngùng.

Nhưng nhìn vào mặt Giao thì mặt tôi lại nóng bừng lên, thậm chí quên cả Giao vừa rồi đã nói gì, cứ như vậy quần bách đứng yên tại chỗ.

Thấy tôi vẫn không có phản ứng, Giao khẽ thở dài một cái, đưa tay níu tôi lại đem kéo tôi vào trong lòng anh ấy, thuận thế khẽ đảo người.

Tôi cùng Giao đồng thời ngã xuống giường, hơi thở quện vào nhau, mặt đỏ bừng.

“Sao em ngốc thế?” Giao nhẹ nhàng ôm tôi, nhỏ giọng nói một câu.

Nói xong anh ấy cũng không làm gì khác, cứ như vậy lẳng lặng ôm tôi vẫn nguyên quần áo.

Tôi ở gần anh ấy như thế toàn thân liền nóng bừng, khó chịu.

Nhưng tôi không dám cử động, sợ tôi khẽ động khiến Giao sẽ đẩy tôi ra. Tôi liền cứ nằm yên như vậy, không biết qua bao lâu toàn thân tôi đã cứng ngắt tôi mới phát hiện không biết từ khi nào Giao đã ngủ rồi.

Hai mắt anh ấy nhẹ nhàng nhắm lại.

Thôn chúng tôi luôn cất giấu một người đàn ông đẹp như tiên, vậy mà tôi không biết.

Ngắm nhìn gương mặt trầm ổn đang ngủ kia, sự nóng bức khó chịu trên người tôi dần dần rút đi, cứ như vậy lẳng lặng nhìn, cảm giác toàn thân đều tĩnh hóa.

Không biết ngắm nhìn bao lâu, tôi cũng mệt mỏi liền cuộn mình vào trong ngực anh ấy ngủ thật say.

Ngày hôm sau khi tôi mở mắt Giao còn chưa tỉnh, ngủ rất ngon.

Tôi không nỡ đánh thức anh ấy liền một mình đứng dậy làm cơm, chờ Giao tỉnh lại sẽ cùng ăn.

Nhưng anh ấy hồi lâu đều không tỉnh, lúc ban đầu tôi cho rằng anh ấy quá mệt mỏi nên ngủ nướng, nhưng mãi cho đến ban đêm anh ấy đều không mở mắt.

Tôi ngồi không yên, cứ cách một hồi lại đến nhìn anh ấy, sắc mặt anh ấy vẫn trắng bệch như cũ, tôi không dám đánh thức anh ấy. Anh ấy vẫn thờ đều đều.

Ngày thứ ba anh ấy vẫn chưa tỉnh.

Ngày thứ tư, vẫn chưa tỉnh.

Ngày thứ năm, chưa tỉnh.

Liên tiếp năm sáu ngày anh ấy đều ngủ giống như trẻ con, tôi càng ngày càng sốt ruột, anh ấy trên giường không ăn không uống, tôi cũng ngồi ở giường không ăn không uống không nghỉ.

Tôi không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể một khắc cũng không rời ở trước mặt anh ấy, muốn khi anh ấy tỉnh lại thì điều đầu tiên là trông thấy tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cũng may hô hấp của anh ấy vẫn rất đều đặn nên tôi biết mặc dù vẫn đang chìm giấc ngủ không tỉnh nhưng vẫn còn sống.

Mãi cho đến buổi sáng ngày thứ sáu, hai mắt tôi đã chịu tới mức đỏ au, mặc dù mở to mắt trông chừng anh ấy nhưng ở trước mắt đã thấy mờ mịt, đến khi tay của anh ấy đưa tới trước mắt tôi đung đưa mấy lần tôi mới đột nhiên hoảng hốt, vui mừng nói: “Anh tỉnh rồi?”

“Em vẫn luôn ở cạnh giường anh trông coi?” Ánh mắt thanh lãnh của Giao dừng trên mặt tôi, thấy bộ dáng của tôi anh ấy khẽ cau mày.

Lúc này tôi mới nhớ tới, Giao một mực ngủ còn tôi ngày đêm đều trông coi không ngừng, đã vài ngày không đánh răng rửa mặt. Anh ấy thấy tôi như vậy nhất định cảm thấy tôi rất lười thôi.

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, đứng dậy muốn đi rửa mặt.

Chỉ là tôi vừa đứng lên thì trước mắt đột nhiên tối sầm, theo sau đó toàn thân choáng váng, trời đất quay cuồng.

Tôi ngã vào một bờ ngực rắn chắc, nghe được tiếng Giao lo lắng gọi tên tôi nhưng mắt tôi không tài nào mở ra được.

Trải qua năm sáu ngày không ngủ, tôi buồn ngủ quá...

Chờ tôi lần nữa mở mắt ra thì trời đã tối, dường như thời gian đã trôi qua rất lâu.

Trong phòng tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt của gạo.

“Tỉnh rồi? Ăn chút cháo nhé.” Giọng dễ nghe của Giao truyền đến chui thẳng vào trong tai tôi.

Mặt tôi đỏ lên, nếu như tôi nhớ không lầm trước khi hôn mê tôi còn chưa kịp vệ sinh thân thể, hiện tại hẳn đã xấu không còn bộ dáng gì?

Tôi vội vàng chống tay ngồi dậy nhưng vừa mới cử động liền cảm thấy chân tay mềm nhũn ra.

Giao nhướn mày, thân thể lóc lên một cái đã xuất hiện ở bên cạnh tôi.

Anh ấy ép tôi nằm lại trên giường rồi mới nghiêm túc nhìn tôi, giọng cứng rắn bảo tôi không được nhúc nhích, nói tôi đói quá lâu khiến cơ bắp bị thoái hóa, lúc này cần nằm nghỉ ngơi anh ấy sẽ đút cho tôi ăn.

Giọng anh ấy rất cứng rắn, nghe được ra sự tức giận nhưng hành động của anh ấy lại cực kì dịu dàng.

Nói xong anh ấy mang tới một bát cháo, nhẹ nhàng dùng thìa múc đưa tới miệng tôi.

Cháo nhàn nhạt, nhiệt độ vừa vặn.

Trong lòng tôi tràn ngập ấm áp, bỗng nhiên rất cảm động, rõ ràng là tôi cần chăm sóc cho anh ấy vậy mà rốt cuộc lại là anh ấy chăm sóc cho tôi?

Thật là vô dụng!

Tôi âm thầm tự trách trong lòng, hé miệng nuốt lấy thìa cháo.

Vừa nuốt vào cổ họng một hớp tôi liền ho kịch liệt, quá lâu không ăn cái gì, ngay cả việc nuốt xuống cũng xảy ra vấn đề.

Tôi không biết tôi đã đói bao lâu, càng không biết tôi đã ngủ bao lâu.

Giao thấy tôi bị sặc, biểu tình trên mặt có chút lo lắng, càng giống như rất đau lòng.

Anh ấy vừa bảo tôi đừng có gấp, nói cháo đều là của tôi cả, vừa nhẹ nhàng xoa lưng giúp tôi dễ thở, sau đó dứt khoát đem cháo rót vào miệng mình, cúi đầu chậm rãi nhồm cháo cho tôi. (Sant: đọc trên gác sách để ủng hộ nhóm dịch bạn nhé <3)

Cháo rất ấm áp, còn mang theo mùi bạc hà đặc trưng của anh ấy.

Tôi đã sớm đói muốn chết, sau khi ngửi thấy mùi cháo tôi không kịp chờ đợi mà nuốt xuống, nhưng Giao sợ tôi bị nghẹn cho nên cố ý không cho tôi ăn nhiều, khiến tôi chỉ có thể từ từ nuốt xuống.

Cứ như vậy dứt quãng không biết bao nhiêu lâu con đói trong bụng tôi mới giảm đi một chút.

Vừa định nói với Giao rất nhiều điều, rằng tôi có thể tự mình ăn nhưng Giao đã buông bát xuống, nói tôi không thể ăn tiếp, bỏ đói quá lâu bỗng nhiên ăn quá nhiều sẽ không tiêu hóa được.

Thế nhưng tôi còn đang rất đói.

Tôi tro mắt nhìn Giao, muốn anh ấy lại dứt cho tôi một chút.

Nhưng Giao nói một không hai, sau khi dứt cháo cho tôi xong anh ấy liền đi ra ngoài, nói mẹ chồng tôi yên ắng mấy hôm nay lại bắt đầu có hành động, anh ấy phải gia tăng đề phòng.

Nhắc tới mẹ chồng tôi bỗng nhiên nhớ tới, bà ta còn chưa chết.

Mà thi thể Giang Bắc lại đang ở trong nhà của Giao. Tôi vội vàng đứng lên đi theo Giao ra ngoài, hỏi Giao mấy ngày nay đã phát sinh chuyện gì, tôi ngủ bao lâu? Thi thể Giang Bắc không sao chứ?

“Hắn không có việc gì, còn em đã ngủ ba ngày.” Giao nói.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Nói xong anh ấy cúi đầu, con người bỗng nhiên đánh lại, nói: “Sao em ngốc như vậy, không ăn không uống trông nom anh sáu ngày, em có biết suyết chút nữa em đã chết không?”

Chết? Tôi giật mình trong lòng.

Không phải đâu, lúc ấy chỉ lo lắng sốt ruột cho nên căn bản tôi không để ý tới thân thể mình, nghiêm trọng như vậy sao?

Chẳng trách sắc mặt Giao lại khó coi như thế.

Tôi sợ anh ấy sẽ nằng nứa liền cười cười, nói tôi không phải bây giờ đã khỏe rồi sao, còn anh ấy ra sao, vết thương có khá hơn chút nào không?

Nghe tôi hỏi sắc mặt Giao bỗng nhiên thay đổi, dùng một chút nhìn tôi, giọng lạnh lùng nói: “Anh bị thương lúc nào?”

“Anh...” Tôi dừng lại, không phải lúc trước anh ấy đi đốt thi thể Giang Hải bị trúng mai phục, bị thương rất nặng sao?

Không bị thương thì anh ấy cũng sẽ không thể mê man sáu ngày, vậy mà bây giờ thế nào lại nói là không bị thương...

Tôi ngu đần nhìn anh ấy, không rõ anh ấy có ý gì.

Giọng anh ấy càng thêm cứng nhắc, nói: “Anh chưa hề bị thương, chỉ là lúc ấy mệt mỏi ngủ một giấc mà thôi. Em muốn quản việc người khác sao? Chăm sóc cho chính mình thật tốt đi.

Nói xong Giao buông tôi ra, bước nhanh tới căn phòng bị khóa lại kia.

Tôi ngây người, anh ấy đây là thế nào?

Rõ ràng vừa rồi còn rất dịu dàng, hiện tại đã lại lạnh lùng như thế?

Trái tim tôi trong nháy mắt như bị nắm chặt lấy, như bị nghẹn ở cổ họng.

“Ha ha ha... Giao Tiên đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng có lúc mệt mỏi? Thật sự hiếm thấy.” Ngay khi tôi không rõ Giao đây là thế nào thì một âm thanh khàn khàn âm trầm vang lên từ chính hướng đang giam giữ thi thể Giang Bắc.

Là mẹ chồng!

Giọng của bà ta khàn khàn già đi rất nhiều, nhưng cảm giác âm trầm cùng ngữ điệu đặc trưng của bà ta đến chết tôi cũng sẽ không quên!

Bà ta gọi Giao là Giao Tiên.

Giao Tiên là cái gì? Thần tiên sao?

Tôi còn chưa kịp phản ứng, một trận âm phong đã bay về phía tôi.

Tôi giật mình sợ hãi, còn chưa kịp phản ứng đã bị một cánh tay dùng sức kéo đi, bay sang một bên. Tôi cảm giác cổ mát lạnh, theo sát là một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra từ cổ phát tán mùi tanh nồng của máu.

“Quả nhiên bị thương. Ha ha ha, ngay cả ta đánh cũng không tránh được còn muốn che giấu cái gì?” Giọng mẹ chồng âm trầm vang lên lần nữa, có điều sau khi xác nhận Giao bị thương thì ngữ khí của bà ta càn rỡ rất nhiều, cũng hận rất nhiều!

Cũng phải, đứa con duy nhất cũng đã chết thì có thể không hận tôi sao, có thể không hận Giao Tiên giúp tôi sao?

Tôi chỉ không ngờ được, mẹ chồng tôi trước kia hiền lành vậy mà giờ lại lợi hại như vậy, ngay từ đầu tôi còn tưởng bà ta chỉ biết một chút kiến thức về phong thủy, biết một chút mê tín siêu nhiên, hiện tại xem ra tôi đã xem nhẹ bà ta.

Bà ta không chỉ lợi hại, tâm kế còn rất sâu.

Nếu không thì cả tôi và Giao đã không cùng trúng bẫy của bà ta.

Sắc mặt tôi lạnh lẽo, gương mặt nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Một thân anh màu xám tro chậm rãi từ sau cửa đi tới, bà ta đi rất chậm, mãi cho đến khi tôi trướ mặt tôi cùng Giao mới từ từ ngẩng đầu lên.

Một tuần không thấy, nhìn lại mặt mũi bà ta khiến tôi giật nảy cả mình!

Bà ta đã già đi rất nhiều!

Lúc này toàn thân gầy gò, mặt đầy nếp nhăn, hơn sáu mươi tuổi mà nhìn qua giống tám chín mươi, còn cả mái tóc vốn màu đen lúc này đã biến thành màu trắng xám, cho dù con trai bà ta chết cũng không thay đổi nhiều như vậy chứ.

Chẳng trách giọng bà ta trở nên già nua đi nhiều như vậy.

Không chỉ khiến tôi giật nảy cả mình mà ngay cả Giao trông thấy bà ta thì sắc mặt cũng liền trầm xuống, giọng lạnh lùng nói: “Người vậy mà đi mượn âm nộ, đáng giá sao?”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

“Người sống lâu chính là muốn ở bên con cháu, người nói có đáng hay không?” Mẹ chồng cười có chút âm ngoan, nói. Giọng của bà ta giống như tiếng móng tay cào khiến người ta nổi da gà, mặc dù đang nói chuyện với Giao nhưng ánh mắt bà ta nhìn tôi chằm chằm như hận không thể đem tôi xé thành ngàn mảnh nhỏ.

Tôi không khỏi sợ run cả người, trốn ra sau người Giao.

“Ồ bên con cháu.” Giao đem tôi bảo vệ chặt chẽ kĩ càng, cười nhẹ như đáp lại mẹ chồng tôi. Rồi đột nhiên sắc mặt anh ấy trở nên lạnh lùng, hỏi: “Không thể đổi người sao? Toàn bộ thôn người động vào ai khác cũng được, ta tuyệt đối không cần người, duy chỉ có Đường Di là không được.”

“Ta chỉ cần Đường Di.” Mẹ chồng tôi cắn răng nói.

Hai mắt bà ta nhìn tôi đỏ au, giống như đang giận dữ.

Nói xong bà ta liền nhếch miệng cười, từng nếp nhăn trên gương mặt bị lôi kéo càng thêm thùy hơn: “Người lúc này đây vốn chỉ còn một thành công lực, nhất định phải đối địch với ta sao?”

Bà ta đang khuyên Giao từ bỏ tôi.

Nhưng Giao chỉ còn một thành công lực? Giao bị thương nặng đến thế sao?

Tôi âm thầm kinh hãi, lo lắng nhìn Giao, sợ thương tích của anh ấy quá nặng không đánh lại bà ta, cũng sợ anh ấy vì tự vệ mà từ bỏ tôi...

Trong thoáng chốc tôi lo lắng tới mức thậm chí có thể nghe tiếng tim đập thình thịch của mình, tôi giống như phạm nhân chờ tuyên án vậy, chờ câu trả lời của Giao.

“Đã đến nước này vậy thì đánh đối địch.” Giao khẽ thở dài một tiếng, nhàn nhạt nói.

Nói xong một trận gió lạnh cuốn quanh tôi, cứ như vậy Giao không thấy đau nữa!

Cùng với sự biến mất của Giao còn có cả mẹ chồng tôi.

Sau đó từ bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, đồng thời trong nhà gió mạnh gào thét, trời lập tức tối lại.

Tôi cực kì sợ hãi, mẹ chồng tôi rốt cuộc là gì mà lợi hại như thế?

Giao cũng là loại người gì?

Tôi liền đứng ở trong sân như kẻ ngu, toàn thân cứng ngắc không nhúc nhích tí nào.

Bên ngoài tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, tôi thỉnh thoảng nghe thấy tiếng rên rĩ, không biết là Giao bị thương hay mẹ chồng bị thương. Gió càng ngày càng lớn cuốn vào trong nhà khiến cát bay đá chạy!

Bỗng nhiên, một bóng đen dâng lên bên ngoài căn nhà, bóng đen này giống như cây gậy, càng giống một sợi dây thừng lớn.

Thứ này tôi đã từng gặp, là nó khiến căn phòng ở nhà Giang Bác bị sập!

Là rắn!

Một con rắn cực lớn màu đen!

Con rắn còn lớn hơn cả căn nhà, dài chừng năm mươi mét, mặc dù tôi chỉ thấy cái đuôi rắn nhưng phần đuôi so với người còn lớn hơn!

Tôi toàn thân kinh hãi,瑟瑟 nhìn xem đuôi rắn màu đen kia đang lăn lộn dưới đất.

Giao...

Giao tiên...

Là rắn sao?

Cho nên ngày đó là Giao đến cứu tôi, cũng là anh ấy đập chết Giang Bác.

Lòng tôi nháy mắt trở nên phức tạp đủ mùi vị, chẳng trách Giao tiên đối với tôi không lạnh không nhạt, hóa ra anh ấy căn bản không phải là người!

Tôi còn cùng anh ấy...

Trong nháy mắt tôi không biết nên khổ sở hay nên thế nào, đồng thời càng thêm chấn kinh, tôi thế nào mà lại có dính líu đến một con rắn?

Anh ấy nói là có người nhờ vả cho nên mới cứu tôi, còn nói mẹ chồng tôi đụng đến ai trong thôn đều được, duy chỉ không được đụng đến tôi.

Là bởi vì tôi cùng anh ấy làm chuyện kia cho nên anh ấy mới bảo vệ tôi sao?

Hay là bởi vì nể mặt mũi người nhờ anh ấy cứu tôi?

Rốt cuộc là ai nhờ anh ấy cứu tôi?

Trong đầu tôi rối bời, không rõ tại sao sẽ lại dính tới những người như vậy.

Ngay khi tôi còn đang suy nghĩ mông lung không hiểu, trong nhà đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa ầm ầm.

Lúc đầu tiếng động rất nhỏ, thêm với âm thanh ầm ỹ đánh nhau bên ngoài khiến tôi không để ý, có điều tiếng động kia càng ngày càng lớn, cùng với đó tôi còn nghe thấy tiếng thối kèn.

- - -

Sant: hẹn các bạn ngày mai

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Thân thể tôi rung mình một cái, cực kỳ sợ hãi.

Kèn là dụng cụ chỉ dùng trong đám ma ở quê tôi, tiếng kèn còn gọi là nhạc đám ma, ai sẽ thổi tang nhạc vào lúc này?

Hơn nữa còn thổi nhạc đám ma ở cửa nhà Giao.

Tôi vừa lo lắng lại vừa hiếu kỳ, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn bị khóa kia.

Tôi không biết bên trong có cái gì, tại sao lại tuyền tới tiếng nhạc đám ma, thứ duy nhất tôi có thể biết chính là nhạc đám ma này rất không tầm thường, nhịp điệu so với nhạc đám ma bình thường nhanh gấp bội, tới mức khiến người ta cảm thấy vui sướng dị thường...

“Tiểu Di, em có ở nhà không?” Theo tiếng nhạc ngày càng gần bỗng nhiên có người gọi tên tôi.

Toàn thân tôi run lên, giọng này là... Giang Bác!

Thi thể của anh ấy ngay sau cánh cửa kia, bây giờ lại có thể nói chuyện!

Mà tôi có thể xác định nói chuyện với tôi là Giang Bác chứ không phải Giang Hải chiếm thi thể của Giang Bác, mặc dù bọn họ cùng có một giọng nói nhưng ngữ khí lại hoàn toàn khác biệt.

“Tiểu Di, em nguyện ý gả cho anh không, anh đến cưới em.” Toàn thân tôi run rẩy không dám lên tiếng, Giang Bác cũng nặc kệ. Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên: “Em còn nhớ rõ lời thề non hẹn biển của hai ta không, em nói anh từ nhỏ cùng em lớn lên, sau này em muốn gả cho anh, hôm nay anh đến cưới em, em đi theo anh đi...”

Lời này!

Là lời anh ấy nói vào ngày tôi cùng anh ấy kết hôn!

Hiện tại nói lại y nguyên, lại có vẻ âm trầm dị thường!

Tôi rốt cuộc không chịu nổi, òa một tiếng khóc lên, điên cuồng lui trở về, vừa hướng vào trong phòng ngủ tránh vừa khóc gọi tên Giang Bác, bảo anh ấy đừng tìm tôi, bỏ qua cho tôi đi.

“Tiểu Di, sao anh bỏ rơi em được, em là vợ của anh, sau này phải sinh con cho anh. Đi theo anh để anh yêu thương chăm sóc em, sau này chúng ta sẽ hạnh phúc...” Giọng Giang Bác không gần không xa, mặc kệ tôi tránh né thế nào khoảng cách giữa tôi cùng anh ta đều không thay đổi, cười ha ha nói.

Tôi sợ hãi muốn chết.

Không đợi tôi kịp tránh về phòng ngủ của Giao thì tiếng kèn đã tới gần!

Sau khi nó vang lên ngay trước mặt tôi mới thấy bốn thân ảnh trắng mờ mờ đi xuyên qua cánh cửa bị khóa kia, trên vai còn khiêng một chiếc kiệu trắng mờ mờ.

Từ kiệu đến người tất cả đều là giấy, lúc này bốn người giấy vừa khiêng kiệu vừa lạnh lợi hướng đi về phía tôi, thổi kèn đánh trống nhạc đám ma.

“Vợ à, cùng đến đây sinh con...” Giang Bác trắng bệch từ trong kiệu vuron ra, ánh mắt vô hồn nhìn tôi, tay đưa về phía tôi.

Lại là sinh con!

Tôi ngay cả tâm tình để khóc cũng không còn, nghe được hai chữ sinh con này quả thật giống như bị ma dọa nhưng tôi không có chỗ nào để trốn.

Mặt Giang Bác nở nụ cười cứng ngắt, vừa nói hai chữ sinh con vừa vuron tay về phía tôi.

Thân thể tôi lắc một cái tránh né cánh tay của Giang Bác đang đưa tới.

Không muốn! Nhanh chạy!

Trong lòng tôi hét lên nhưng thân thể lại không nghe tôi sai khiến!

Tôi đột nhiên kịp phản ứng, lúc ấy mẹ chồng cho tôi uống viên thuốc kia, tác dụng thuốc vẫn còn.

Nhưng tôi nghĩ ra đã chậm, thân thể tôi đã hoàn toàn bị khống chế. Tôi nghe thấy Giang Bác cười với tôi, phát ra âm thanh mềm mại đáng yêu nói ‘sinh con cho anh’, rồi thân thể tôi chợt nhẹ bẫng, bị Giang Bác ôm lên.

Vừa ôm được tôi, Giang Bác đã không thể chờ đợi, vừa hôn tôi vừa nhấc đi nhấc lại chuyện sinh con, một tay kéo quần áo của tôi.

Thân thể tôi cũng chủ động dị thường, chủ động cởi quần áo trên người ra cực lực phối hợp với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Không muốn!

Giao, cứu em!

Trong lòng tôi điên cuồng kháng cự nhưng thân thể lại không nghe theo sự khống chế, tôi càng kháng cự thì thân thể lại càng chủ động.

Trong nháy mắt tôi đã đem cởi hết quần áo của mình, sau đó giúp Giang Bác cởi quần áo.

Anh ta lúc này đã không còn giống như khi còn sống, cậu bé của Giang Bác cũng điên cuồng ngóc đầu lên.

Trong lòng tôi cực kì tuyệt vọng.

Cuối cùng tôi vẫn không thoát được chuyện này sao?

Mặc kệ là Giang Bác hay Giang Hải tôi đều không thoát khỏi cái lòng giam này của Giang gia sao?

Trong lòng tôi nước mắt chảy thành sông, thân thể vẫn đang phối hợp với động tác của Giang Bác nhưng trong lòng âm thầm gào tên của Giao.

Giờ khắc này, mặc kệ anh ấy là người hay rắn thì tôi cũng hi vọng anh ấy có thể xuất hiện mang tôi đi.

“Anh sẽ không mặc kệ em” Ngay khi tôi gần tuyệt vọng nhất thì Giao giống như nghe thấy được tiếng gọi của tôi, thân thể lóe lên xuất hiện ở ngay bên cạnh tôi.

Lúc này giọng nói dễ nghe của anh ấy giống như thần tiên xuất hiện!

Tôi được anh ấy nhẹ nhàng ôm vào ngực, anh ấy vung tay lên một cái, Giang Bác liền kêu thảm, đứng lên chạy về/

Đám người đang khiêng kiệu bằng giấy xung quanh trong nháy mắt bị Giao xé vỡ nát.

Sự lo lắng trong lòng tôi hạ xuống, nhìn thấy Giao khiến tôi hoàn toàn an tâm.

Không biết tại sao, rõ ràng anh ấy là rắn, trong đời tôi cũng sợ rắn nhất nhưng bây giờ thấy anh ấy tôi lại có cảm giác an toàn dị thường.

Tôi chăm chú nằm trong ngực anh ấy, ôm chặt anh ấy, sợ rằng tôi buông tay thì anh ấy liền không cần tôi nữa.

Anh ấy vẫn đẹp trai như vậy nhưng lúc này khí lực đã không bằng trước kia, vừa ôm lấy tôi một cái đã lão đảo, suýt chút nữa bị ngã xuống.

Tôi vội vàng kêu lên, hỏi anh ấy không sao chứ.

Anh ấy nói không sao, sau đó cố gắng đứng lên ôm tôi đi về phía phòng ngủ.

Mắt tôi đã ướt nhòe, ngửa đầu nhìn xem anh ấy có sao không.

Anh ấy vẫn đẹp trai như vậy nhưng lúc này da thịt trắng nõn đã đầy vết thương, mặt đầy vết bầm tím ứ máu.

Không chỉ trên mặt, hai tay anh ấy đang ôm lấy tôi cũng vậy, áo choàng trước ngực bị xé rách lộ ra da thịt bên trong.

Tôi không biết trên người anh ấy còn có bao nhiêu vết thương dạng này, tôi chỉ cảm thấy lòng mình đau như dao cắt.

Tôi khóc đến mức khóc không thành tiếng.

Giao chặt vật giúp tôi lau sạch nước mắt, bảo tôi đừng khóc, còn cười nói vết thương của anh ấy không có gì đáng ngại, chỉ là xây xước một chút mà thôi, Giang lão bà còn chưa có bản lĩnh khiến anh ấy bị thương.

Anh ấy còn mạnh mẽ như vậy nhưng vừa mới dứt lời đã hít vào một hơi lạnh vì đau, toàn thân toát ra mồ hôi ướt nhẹp da tôi.

Tôi càng khóc lớn hơn, nếu không phải vì tôi thì Giao sẽ không bị thương thành dạng như này, nếu không phải tôi yêu cầu anh ấy tha cho Giang Bác một mạng thì anh ấy sẽ không đặt mình vào nguy hiểm khi đi đốt thi thể Giang Hải, càng sẽ không bị rơi vào bẫy để rồi bị trọng thương.

Mẹ chồng lúc trước nói anh ấy chỉ còn một thành công kuwjc, tại sao anh ấy còn liều mạng cứu tôi,

Tôi vừa đau lòng khóc lớn vừa hôn lên mặt đầy vết thương của anh ấy, hỏi anh ấy sao ngốc như vậy, bị thương nặng như vậy còn quan tâm tới tôi!

“Đã nhận lời của người khác thì phải hết lòng.” Giao đau tới mức run lên, nói.

Rốt cuộc anh ấy ôm tôi về tới phòng ngủ, chỉ mấy bước ngắn ngủi này mà dài đằng đặc giống như cả thế kỷ.

Lúc này trái tim tôi đã như rơi xuống vực.

Hóa ra chỉ là như vậy.

Tới mức này tôi không biết điều còn già mồm cái gì, giữ được mạng sống không phải là quan trọng sao?

Nhưng tôi lại rất thất vọng, vừa đau lòng vừa thống hận chính mình. Chính tôi mới là phiền toái lớn nhất, tự nhiên khiến Giao bị cuốn vào, nếu ngay từ đầu tôi nghe lời mẹ chồng lên giường cùng Giang Hải, sinh cháu cho bà thì hiện tại cũng không nhiều chuyện như này.

Càng sẽ không liên lụy khiến Giao bị thương nặng!

Tôi giờ tay lên, nhẹ nhàng xoa mỗi vết thương của Giao, đau lòng nói: “Đau không? Em có thể làm gì cho anh? Anh cứ nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

“Em không cần phải làm gì cả, chỉ cần khống chế tốt mình là được.” Giao nói.

Nói xong anh ấy nhẹ nhàng buông tôi xuống, quay người chặt vật đi ra ngoài.

Tôi không biết anh ấy muốn đi làm gì, cũng không còn sức lực để đứng lên, chỉ có thể âm thầm dõi theo, hi vọng Giao sẽ bình an vô sự, hi vọng mẹ chồng tôi đã chết!

Mỗi giây tiếp theo toàn thân tôi đều run lên, nhưng ở bên ngoài không truyền đến bất kì âm thanh gì, hoàn toàn yên tĩnh giống như tâm cảnh tôi lúc này vậy.

Mấy phút sau Giao lại quay lại, lần này trong tay anh ấy mang theo rất nhiều đồ vật, có ảnh ố vàng, có một sợi tóc bị xù, còn có dây tơ hồng buộc chân gì đó...

Những thứ này đều là đồ vật của trẻ con, tôi không rõ tại sao trong nhà Giao lại có đồ vật của trẻ con, lại còn mang ra ngay lúc này.

Anh ấy đem tất cả mọi thứ đồ xuống bên cạnh tôi, ngón tay yếu ớt lật đống đồ đó.

Tôi thấy tấm ảnh ố vàng kia có ba người, nhìn qua giống như là ba người một nhà. Trong tấm ảnh đó có một đôi nam nữ nhìn qua giống như người trời. Người phụ nữ đẹp như tiên, tôi không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả, cho dù cô ấy chỉ là một tấm ảnh nhỏ nhưng khí chất thần tiên vẫn lộ rõ. Người đàn ông thì càng thoát tục, cùng Giao bắt phân cao thấp!

Tôi nhìn chằm chằm tấm ảnh đến ngây dại, không biết tại sao trong lòng tôi lại sinh ra một loại tình cảm có chút khổ sở cũng có chút nhớ nhà.

Mắt của tôi hơi cay cay, thật vất vả mới khống chế lại cảm xúc, ánh mắt rơi vào đứa bé trong tấm ảnh ba người kia.

Đứa bé kia có chút cổ quái, nhìn qua có chút hiếu động. Không biết tại sao nhìn thấy đứa bé kia tôi lại sinh ra cảm giác quen thuộc mãnh liệt, thật giống như tôi cùng nó có quen biết, hơn nữa còn rất quen, con bé cong miệng cười có chút tương tự tôi.

Ngay khi tôi đang nhìn chăm chăm bức ảnh thì ngón tay thon dài của Giao giữ lấy cằm tôi, cưỡng ép tôi nhìn vào anh ấy: “Một lát có thể sẽ có chút đau nhức, em cố gắng nhìn.”

Nói xong không đợi tôi có phản ứng anh ấy liền đột nhiên nhét một tờ giấy vào trong miệng tôi!

Tờ giấy kia sau khi vào trong miệng tôi lại đột nhiên bốc cháy. Trong nháy mắt tôi bị thiêu đốt đau đớn kịch liệt, vừa hét thảm vừa há mồm muốn phun tờ giấy ra.

Nhưng Giao không cho tôi cơ hội, anh ấy lấy cánh tay to lớn bịt miệng tôi lại, ép buộc tôi nuốt tờ giấy xuống. Cuối cùng thấy tôi giãy giụa quá kịch liệt anh ấy liền cúi đầu ép xuống, dùng đôi môi của mình chặn ở miệng tôi!

Từ yết hầu tôi thực quản của tôi đều bỏng rát. Trong mắt Giao lóe lên sự đau lòng, tôi chỉ kịp thấy thoáng qua anh ấy liền dùng lưỡi cạy miệng tôi, từ từ thổi vào từng luồng khí mát lạnh mùi bạc hà vào trong miệng tôi.

- - -

Sant: Hẹn các bạn ngày mai <3

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Mắt anh ấy hiện lên vẻ không đành lòng, điên cuồng ôm lấy tôi, miệng thổi khắp người tôi, tay cũng xoa toàn thân tôi.

Chỉ những nơi anh ấy tiếp xúc tôi mới cảm nhận được một chút hơi lạnh, mới dễ chịu hơn một ít.

Tôi cũng không suy nghĩ được nhiều, liền nhào vào ngực Giao, hai tay điên cuồng cời quần áo của anh ấy.

Tôi muốn anh ấy cùng tôi tiếp xúc càng nhiều càng tốt!

Thấy tôi đột nhiên hành động như vậy Giao sửng sốt, đáy mắt hiện lên vẻ chấn kinh.

Nhưng anh ấy không ngăn cản tôi, chịu đựng sự đau đớn của những vết thương trên toàn thân, cùng tôi tiếp xúc thân mật.

Lúc này tôi mới phát hiện không chỉ mặt mà toàn thân anh ấy đều có vết thương, to to nhỏ nhỏ đến không xuể ở khắp các nơi, máu tươi đang rỉ ra đầm đìa.

Bị như vậy anh ấy còn dùng thân thể mình bao trùm lấy người tôi để giúp tôi hạ nhiệt độ.

Trong nháy mắt mũi tôi cay cay, có chút xúc động muốn khóc.

Giao cảm nhận được tôi xúc động cũng không nói gì, hai tay chỉ ôm chặt lấy tôi.

Không biết qua bao lâu, cảm giác tiêu đốt trong bụng tôi mới dần dần tán đi.

Toàn thân tôi khôi phục bình thường, tai thanh mắt thoáng hoàn toàn sáng khoái giống như hồi lâu không tắm rửa đột nhiên được tắm nước nóng thoải mái vậy.

Giao vẫn còn ôm chặt lấy tôi như đã ngủ thiếp đi, nhưng nghe tiếng thở đứt quãng của anh ấy có thể thấy được anh ấy vẫn còn đang lo lắng cho tôi.

Tôi sợ làm phiền anh ấy nên cử động rất nhẹ, muốn thoát ra tìm vài thứ băng bó vết thương cho anh ấy.

Vừa mới cử động thì Giao vội vàng ôm lấy tôi, đầu cúi xuống tỉ lên đỉnh đầu tôi, dịu dàng hỏi tôi: “Ồn chưa?”

Anh ấy vẫn không nói nhiều như cũ nhưng trong lòng tôi tràn ngập cảm giác ấm áp như tuyết đọng bị tan ra.

Tôi khẽ ừ một tiếng rồi mới giãy giụa muốn thoát ra.

“Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm em một lúc.” Sau khi xác nhận được tôi không có việc gì trong giọng Giao mới hiện lên chút mệt mỏi.

Anh ấy lúc trước còn đang bị thương nặng, vừa tỉnh dậy đã phải chăm sóc cho tôi, bây giờ vì cứu tôi lại đánh nhau với mẹ chồng tôi một trận, nhất định anh ấy rất mệt mỏi. . .

Tôi hơi ngửa đầu nhìn gương mặt đang bị sưng của anh ấy, vừa thấy đầu lòng lại vừa thấy bất lực không thể làm được gì.

“Nói chuyện với anh để anh tỉnh táo, đừng để anh ngủ.” Giao cảm nhận được nước mắt của tôi, thân thể khẽ run, nói có chút mệt mỏi.

Tôi không biết hiện tại vết thương của anh ấy nặng tới mức nào, nhưng nghe giọng của anh ấy tôi có cảm giác anh ấy không thể ngủ, nếu như ngủ có lẽ sẽ không tỉnh lại nữa!

Tôi chỉ có thể cố gắng gọi tên anh ấy, tay vừa kéo vừa bóp tay anh ấy, cố gắng duy trì sự chú ý của anh ấy.

Nhưng giọng anh ấy vẫn dần dần nhỏ đi, khí tức cũng càng ngày càng yếu ớt.

Mặc kệ tôi nói gì anh ấy cũng không có động tĩnh gì.

Tôi thực sự không nhìn được, hoảng hốt sờ mặt anh ấy, gọi lớn tên Giao để anh ấy tỉnh táo lại một chút.

Anh ấy giống như đứa trẻ ham ngủ, mặt trong tay tôi lúc ẩn lúc hiện nhưng mắt vẫn không mở ra.

Thấy cảnh đó trái tim tôi đau đớn như bị trăm ngàn nhát dao đâm vào.

Một cổ huyệt ngưng trệ bỗng nhiên xuất hiện trong lòng tôi, tôi không rõ tại sao mẹ chồng tôi lại hết lần này tới lần khác để mắt tới tôi, thậm chí ngay cả Giao cũng không buông tha!

Nếu như Giao chết thì tôi sẽ không bỏ qua cho bà ta!

Nghĩ đến đây tôi lại lo lắng gọi tên Giao, sau đó tùy ý mặc một bộ quần áo trên người rồi xông ra ngoài.

Nếu như tôi nhớ không lầm, thi thể Giang Bác vẫn còn bị khóa trong căn phòng thần bí kia, mẹ chồng tôi có thể triệu hồi hồn phách Giang Bác mê hoặc tôi nhưng vẫn chưa mở cánh cửa kia ra thì cũng không lấy được thi thể Giang Bác.

Không phải bà ta muốn tôi sinh cháu trai cho mình sao, bà ta không phải để ý tới Giang Bác nhất sao?

Vậy thì cũng hân vận kiếp bất phục!

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Tôi ra khỏi nhà, tìm kiếm xung quanh, trong phòng bếp lấy được một chiếc búa dùng để chẻ củi. Cũng không biết tôi lấy sức lực ở đâu mà dùng búa chém như điên vào chiếc khóa kia.

“Àm!” Một tiếng đinh tai vang lên.

Khóa lá lư mấy cái rồi dừng lại như đang chế giễu tôi. Nó không có chút xê dịch nào.

Tôi không chịu thua, tiếp tục vung búa lên đập mạnh xuống, tôi không tin ổ khóa này có thể rắn chắc như kim cương.

Tôi nện búa như điên, không nên, không biết đập bao lâu, tay tôi dùng quá sức bị bật cả máu ra.

Bỗng nhiên cạch một tiếng.

Khóa mở!

Trong lòng đầy vui mừng, biết rõ thi thể Giang Bác ở bên trong cũng không sợ. Tôi nhấc chân bước vào, tay vẫn cầm theo búa đứng trước mặt thi thể Giang Bác.

Đã hơn một tuần qua đi vậy mà thi thể Giang Bác không có chút phân hủy nào, vẫn còn tươi giống như vừa mới chết.

Tôi bất chợt cười lạnh, tui thì có thể sống lại sao? Chết là chết, còn có thể sống lại được không?

Tôi giờ cao búa, hung hăng đập xuống nửa người dưới của thi thể Giang Bắc.

“Dừng tay!” Khi búa sắp đập xuống thân thể Giang Bắc thì từ phía sau tôi phát ra một tiếng hét lớn chói tai giống như tiếng đá mài vậy.

Nghe thấy âm thanh này tôi lại càng cười tui hơn, cười dị thường xán lạn, quay đầu nhìn ra cổng.

Không biết mẹ chồng tôi xuất hiện ở cổng từ lúc nào, hai mắt nhìn chăm chăm tôi, hận không thể lột da rút gân tôi ra.

Nhưng như vậy thì thế nào? Ngươi không tha cho ta thì ta sẽ khiến ngươi không đạt được ước muốn?

Tôi thích Giao bao nhiêu thì lúc này với mẹ chồng có bấy nhiêu hận.

Càng hận tôi lại càng tỉnh táo.

“Mẹ, sao mẹ tới đây?” Tôi nở một nụ cười thật toi với mẹ chồng, biết rồi nhưng vẫn hỏi.

Mẹ chồng tôi cũng giật mình, có lẽ do tôi cười quá tui. Bà ta dừng một chút, mặt lộ vẻ chần chừ, hỏi tôi: “Con cầm búa làm gì? Giang Bắc là chồng của con. Nghe mẹ, bỏ búa xuống, nhanh.”

Đến lúc này bà ta vẫn còn xưng là mẹ với tôi!

Có người mẹ nhẫn tâm như thế sao?!

Tôi bất chợt cười lạnh một tiếng, mỉm cười nhìn bà ta.

Bà ta tỏ vẻ quan tâm như thế nhưng lại từng bước ép tôi đến đường cùng, khiến Giang Bắc chết cũng vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ.

“Trong lòng bà con trai quan trọng hay cháu trai quan trọng?” Nhìn gương mặt bất định của mẹ chồng, trong lòng tôi có bao nhiêu thoải mái không nói nên lời, không nhịn được hỏi.

Vấn đề này tôi đã giữ ở trong lòng rất lâu rồi.

Có lẽ là dè chừng chiếc búa trong tay tôi, cũng có lẽ bà ta đơn thuần muốn tôi bình tĩnh cho nên bà ta không hề tức giận, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đều quan trọng.”

“Dùng con trai đổi lấy cháu trai cuối cùng cũng sẽ không có được kết quả gì, bà có từng nghĩ tới không?” Tôi cười lạnh hơn, hỏi mẹ chồng.

Tôi vừa nói xong sắc mặt mẹ chồng tôi liền trầm xuống, quanh quẩn xung quanh người xuất hiện một đám khí màu đen.

Kìa là âm khí, hoặc có thể gọi là quỷ khí, mỗi lần Giang Hải tới gần tôi thì quanh người đều có loại khí tức này.

Tôi lúc này không e ngại, hai mắt nhìn chăm chăm vào mẹ chồng, thoải mái và bình tĩnh.

“Ngươi đừng quá đáng! Giao câu búa ra thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” Mẹ chồng lạnh giọng nói.

Đến thời khắc này bà ta còn muốn uy hiếp tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy đặc biệt buồn cười, hỏi bà ta: “Thật sao, chỉ cần tôi giao búa thì bà thật sự sẽ bỏ qua cho tôi?”

Sắc mặt bà ta vui mừng mang theo chút hy vọng: “Thật, ta nói được thì làm được!”

“Đáng tiếc tôi không muốn sống.” Tôi khẽ thở dài, cười khổ nói.

Giao vì cứu tôi mới chết, hiện tại tình cảnh tôi như vậy sao có thể sống một mình.

Cho dù có thể sống sót thì tôi còn hi vọng vào đâu?

Tôi lần nữa giơ búa lên, nhắm vào vị trí quan trọng của Giang Bắc, mặt đầy vẻ quyết tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Lúc trước mẹ chồng tôi dù nôn nóng nhưng khí thế vẫn ổn, vẫn đứng ở cửa ra vào cò kè mặc cả với tôi, lúc này thấy tôi thật sự muốn ra tay liền hiện vẻ kinh hoàng, nhảy chóng nhào về phía tôi.

Chỉ có điều bà ta vừa xông tới cửa thì liền hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó cả người bay lên ngã lăn xuống đất.

Bà ta không thể đi qua cánh cửa này?

Thôi thăm giết mình, lúc này mới hiểu ra thảo nào vừa rồi bà ta lại tốt đẹp như thế, còn chịu thương lương với tôi, hóa ra là cánh cửa này có cấm chế đối với bà ta!

Sau khi phát hiện việc này tôi càng không chút hoang mang, chiếc búa trong tay đập xuống, nhẹ nhàng cũng rất vững chắc.

Bộp! Tiếng sắt đập lên thịt dù rất nhỏ nhưng tôi biết âm thanh này mẹ chồng tôi nghe được sẽ run như cây sậy.

Bà ta đối với tôi thế nào thì tôi nên trả lại tương xứng!

Từng tia từng tia máu từ phía dưới Giang Bắc chảy ra, màu máu đỏ tươi rất mới.

“Tao giết mày... con chó cái dám đối xử với con trai tao như vậy, mày chết không yên lành! Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày, mày...” Ngoài cửa vang lên tiếng la chối tai của mẹ chồng tôi, có thể thấy được bà ta đang cuống.

Trong lòng tôi run lên, không phải là sợ bà ta mà vì cảnh máu me be bét này tôi thật sự không quen, nhìn muốn buồn nôn.

Nhưng chuyện này không quan trọng, trước khi tôi chết tôi muốn tra tấn mẹ chồng tôi, muốn báo thù cho Giao.

Tôi nhất định phải báo thù cho Giao cho dù sức tôi rất nhỏ bé!

Tôi quay đầu nhìn về phía mẹ chồng, bà ta giống như cũng đã bị thương, đang ngồi bệt xuống đất hồi lâu không dậy, hai mắt đỏ au trừng lên nhìn tôi như hận không thể chém tôi ra thành muôn mảnh.

‘Nhìn cho kỹ!’ Tôi cười, nói với bà ta.

Loại đau đớn khắc cốt ghi tâm này nhất định phải nhìn thật kỹ mới có thể khắc sâu.

Tôi lần nữa giơ búa lên nhắm vào Giang Bắc.

“Đường Di, mày làm như thế không sợ sau khi chết sẽ phải xuống địa ngục sao? Mày không muốn sống nhưng ngay cả cha mẹ mày cũng mặc kệ sao, tính mạng bọn họ đều trong tay tao, mày...”

Người rồi run lên.

Tôi lúc này ngay cả chết đã không sợ, đã sớm không còn sợ hãi điều gì.

Nhưng mẹ chồng tôi luôn tìm được điểm yếu của tôi.

Sao tôi lại quên cha mẹ tôi còn ở trong thôn!

Lúc trước bà ta đã dùng người nhà tôi uy hiếp tôi, bây giờ tất nhiên hẳn đã không chế được bọn họ.

Thân thể tôi cứng đờ, quay đầu nhìn về phía mẹ chồng!

“Nếu như mày muốn ra tay thì cứ đập đi! Dù sao Tiểu Bắc đã chết, mày có đập thêm cũng không chết thêm được, nhưng cha mẹ mày còn nằm trong tay sao, mày đã nghĩ tới chưa?” Bà ta thấy tôi có phản ứng liền ngay lập tức bắt lấy ngọn cỏ cứu mạng, đồng thời mặt lộ rõ vẻ cuồng nhiệt nói với tôi.

Có cha mẹ tôi làm con tin, bà ta không còn sợ hãi, bày ra bộ dáng lơn chết không sợ bóng nước sôi, miệng lầm bầm đọc thần chú.

Tôi có chút hoảng hốt, không rõ thần chú này có ý gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ xem sự biến hóa.

Thấy tôi không còn hành động thiếu suy nghĩ, thần chú bà ta đọc càng ngày càng nhanh, một lát sau bốn phía xung quanh vang lên tiếng xào xạc...

Có người đang đến!

Tình thần tôi co lại, lúc này không ngờ được bà ta còn có người trợ giúp. Tôi còn chưa kịp xem người kia ở chỗ nào thì đã nghe thấy âm thanh quen thuộc gọi tên tôi: “Tiểu Di, con đừng làm linh tính, trả cây búa cho mẹ chồng con rồi quay sang tạ lỗi đi.”

Là mẹ tôi!

Người trợ giúp mẹ chồng tôi lại là mẹ tôi!

Cùng đi với mẹ tôi còn có cha tôi, bởi vì cha tôi luôn luôn nói cục cằn cho nên ông ấy đứng phía sau mẹ tôi không nói gì.

Nhìn thấy mẹ, sự ám ức trong tôi đã không còn kiềm được, òa khóc, cả người ngồi sập xuống, búa cũng rơi xuống đất.

Mẹ tôi không biết mười ngày ngắn ngủi này mỗi một giây đối với tôi đều giống như trong Địa ngục, nếu không phải có Giao thì sợ rằng tôi đã tự sát!

Hiện tại mẹ tôi lại giúp kẻ thù của tôi tôi khuyên bảo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tôi khóc gọi mẹ, bảo bọn họ tranh thủ vào nhanh, mẹ chồng tôi không thể vào đây được, chỉ cần bọn họ vào đây là tôi sẽ không bị uy hiếp.

“Khóc cái gì mà khóc, lớn như thế rồi có chút chuyện cũng không nhịn được, không phải là con sinh chuyện sao, mẹ chồng con nói với mẹ...” Mẹ tôi thấy tôi khóc liền nhủ mày, không an ủi tôi mà lại mở miệng trách cứ.

“Tiểu Di à, con thật sự khiến cha mẹ mất mặt. Nuôi con lớn như thế, gả con cho người ta nhưng con lại khiến người ta tìm tới hai ông bà già này than trách. Ở thôn quê muốn con dâu sinh cháu trai mà khó như vậy sao? Con lại không phải không thể sinh?!”

“Nghe lời mẹ chồng con, mau bỏ búa xuống rồi về sống cùng mẹ chồng con...” Mẹ tôi nói.

Những lời này có không hiểu, có trách cứ nhưng càng nhiều hơn chính là lấy lòng mẹ chồng tôi.

Tôi không biết quan hệ giữa mẹ chồng và mẹ tôi hòa hợp từ khi nào, rõ ràng trước khi kết hôn một tháng mẹ tôi còn cùng mẹ chồng vì lễ vật ăn hỏi còn mặt đỏ tía tai, vì cháu trai bọn họ lại quay đầu cũng nhau đoàn kết.

Giọng tôi chua xót dị thường, hai mắt đầm lệ nhìn mẹ tôi có chút mông lung: “Thế nhưng Giang Bác đã chết, bà ta bảo con...”

Không đợi tôi lên án tội ác của mẹ chồng thì mẹ tôi đã không nhịn được khoát tay áo: “Mẹ biết, bà ấy bảo con cùng Giang Hải sinh con đúng không? Cùng Giang Hải cũng rất tốt mà, đều là con cháu Giang gia. Mẹ chồng con là người có năng lực khiến người ta cải tử hoàn sinh, con cứ cùng Giang Hải sinh con, chỉ cần mẹ chồng con có cháu trai thì bà ấy sẽ giúp mẹ sinh con trai, như vậy sau này nhà ta cũng có người nối dõi! Tiểu Di, ngoan, con...”

Người tôi lạnh toát, khiếp sợ nhìn mẹ tôi!

Mẹ tôi đã hơn bốn mươi tuổi còn nghĩ đến sinh con.

Có tôi còn chưa đủ sao, cho dù bây giờ có thêm con thì bà còn có thể trông cậy được bao nhiêu!

Trong nháy mắt tôi bị sự tuyệt vọng bao phủ, hóa ra mẹ tôi căn bản không cũng quan tâm tới tôi. Cũng phải, bọn họ trước kia không có con trai, cũng không có hi vọng sinh được con trai nên tất nhiên đối xử với tôi cũng không tệ lắm. Nhưng dù vậy từ nhỏ đến lớn có đồ ăn ngon mẹ tôi đều trước tiên nhường cho anh họ nhà bác tôi, bọn họ thường treo trên miệng một câu, rằng con gái không cần ăn quá ngon, không chết đói là được rồi, dù sao sau này phải đi lấy chồng.

Tôi giận quá thành cười, đến lúc này thân tình cũng coi nhẹ, tôi nhàn nhạt nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ chồng hứa gì với mẹ? Chỉ cần con cùng bà ta trở về, mặc kệ là sinh cho bà ta đứa cháu là người hay quý thì bà ta đều có biện pháp để mẹ sinh được con trai đúng không?”

“Đúng, đúng! Tiểu Di, chỉ cần con nghe lời thì sau này con sẽ có em trai!” Mẹ tôi gật đầu như bô củi, trước kia vậy mà tôi không phát hiện mẹ tôi đối với việc có con trai này lại cuồng nhiệt như thế!

“Dù là mẹ chồng khiến con chết đi mẹ cũng không tiếc đúng không, em trai quan trọng hơn con?” Tôi lại hỏi.

Mặt mẹ tôi đột nhiên phát lạnh!

Trên mặt lộ vẻ lúng túng nhưng bà còn không hết hi vọng, một bên vừa cười nói sao có khả năng như thế, tôi là nàng dâu nhà chồng tôi dùng tiền cưới vào cửa, mẹ chồng tôi sao có thể để cho tôi chết, chỉ là tôi chịu thiệt thòi một chút, cùng quý sinh đứa cháu cho nhà họ Giang mà thôi, sao tôi phải già mòm như vậy!

Những lời phía sau nụ cười ngượng ngùng trên mặt mẹ tôi đã tán đi, ngược lại lộ chút ảo não.

Chê tôi kiếm chuyện quá nhiều mà không nghe theo sự sắp xếp của mẹ chồng!

Giờ khắc này lòng tôi như thủy tinh bị vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh.

‘Bộp!’ một tiếng, chiếc búa trong tay tôi không biết từ khi nào rơi trên mặt đất, toàn thân tôi bất lực nhưng vẫn lao đảo đứng lên.

“Được, con thua.” Tôi nhìn mẹ tôi nói nhỏ, mẹ cùng cha tôi có thể nhanh đuổi tới như thể nhất định có liên quan tới việc mẹ chồng tôi vừa niệm chú, có khả năng bọn họ cũng bị bà ta hạ thuốc gì nên mới nghe lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tôi hi vọng những gì mẹ tôi nói đều là trái lương tâm, là bị mẹ chồng tôi khống chế mới nói những lời như vậy.

Tôi cười thâm thúy, mặc dù trong lòng rất hận nhưng tôi cũng không cách nào bỏ mặc cha mẹ tôi.

Tôi đi ra khỏi cửa nhà, đi về phía mẹ chồng tôi.

Vừa ra khỏi cửa thì một cơn gió lạnh chợt nổi lên bên cạnh tôi, nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ xuống khiến tôi run mình vì rét.

Mẹ chồng tôi xông đến như vậy, một phát bắt được tôi, cào cào lung tung lên người tôi, miệng chửi bới những lời ô uế.

Tôi giống như si ngốc, mặc cho mẹ chồng cào xé máu tươi chảy ròng, bà ta thật sự hận không thể giết tôi nhưng tôi biết bà ta sẽ còn cần tới tính mạng của tôi.

Nhất định bà ta có biện pháp để tôi sinh cháu trai cho bà ta, bà ta không tiếc tuổi thọ để mượn nợ âm thì sao có thể dễ dàng buông tha?

Quả nhiên, đánh chửi tôi một hồi bà ta thở hồng hộc, dù sao hiện tại thân thể bà ta đã là của một người hơn chín mươi tuổi.

“Đi!” Phẫn hận nói một câu, bà ta tóm chặt lấy cổ tay tôi kéo đi.

Cho dù bà ta đã thở dốc rất mệt nhưng lực kéo tay còn rất lớn, bàn tay nắm chặt khiến tay tôi đau nhức.

Mẹ tôi phía sau cũng vui mừng đẩy vai tôi đi, hoàn toàn không để ý tới vết máu thấy chết không sợ của tôi.

Trên đường đi tôi chỉ ngơ ngơ ngác ngác, đi đã rất lâu nhưng chúng tôi còn chưa xuống núi. Kỳ lạ, lần này đường núi hình như dài một cách khác thường.

Tôi nhận ra điều này nhưng tôi lười nói, giống như tất cả thế giới này đều không còn quan hệ với tôi. Dài thì sao mà ngắn thì sao?

Có khác gì nhau đâu.

Lại đi thêm một lúc, chúng tôi vẫn còn ở trong rừng núi.

Mẹ tôi cũng nhận ra điều khác lạ liền kêu lên một tiếng, hỏi mẹ chồng tôi sao còn chưa xuống núi, có phải đi nhầm đường hay không?

Nghe mẹ tôi hỏi, mẹ chồng tôi cũng nhận ra điều lạ, sắc mặt lập tức trầm xuống, trong nháy mắt bóp cổ tay tôi mạnh hơn: “Là bây giờ trò quỷ có phải không?!”

“Tôi không thần thông quảng đại như bà thì sao có thể giờ trò gì?” Tôi cười khẩy nói.

Mẹ chồng tôi lập tức nổi giận, bà ta giống như rất vội vàng, giống như không còn cách nào khác liền lấy ra một con dao nhỏ đặt lên cổ tôi: “Nói! Rốt cuộc là chuyện gì? Nếu mày không đưa chúng tao đi ra thì tao sẽ giết mày!”

“Ài, bà thông gia...” Mẹ tôi thấy mẹ chồng tôi làm thật liền biến sắc, kêu lên một tiếng.

Nhưng bà còn chưa kịp nói đỡ lời giúp tôi đã bị cái tròng mắt của mẹ chồng dọa đến mặt cứng đờ, đem lời định nói nuốt trở vào!

Trong lòng tôi cảm thấy lạnh buốt, nói cho cùng bà vẫn không dám đụng vào mẹ chồng tôi, sợ không còn hi vọng sinh con trai.

“Tôi thật sự không biết.” Tôi trầm giọng nói.

Nói xong mắt tôi liền nhìn chăm chăm vào mẹ chồng, nói: “Thả tôi ra, tôi biết bà sẽ không giết tôi, còn giả mù sa mưa làm cái gì? Nếu như bà thật sự có can đảm giết tôi thì cứ lấy dao kia cắt một nhát đi.”

Cuộc sống của tôi đã không còn hi vọng, tôi đã sớm không còn muốn sống nữa. Nếu không phải còn nghĩ đến cha mẹ tôi thì vừa rồi tôi đã cùng mẹ chồng đồng quy vu tận.

Cho đến lúc này tôi nói cực kì dứt khoát, mặt đầy lạnh lùng.

Mẹ chồng đã sớm thấy sự điên cuồng của tôi, lúc này bỗng nhiên bị tôi chống trả liền có chút hoảng.

Có điều sự hoảng hốt kia chỉ thoáng qua rất nhanh, gương mặt khô quắt nhếch lên cười, thu dao lại, kéo tay tôi nói: “Tiểu Di, con đừng trách mẹ, kỳ thật mẹ không có ác ý với con. Dù sao con cũng là con dâu của mẹ, trong lòng mẹ đã sớm coi con như con gái, mẹ chỉ là muốn có cháu trai, sau này cũng có người thờ cúng, con có thể hiểu cho mẹ mà...”

Giọng bà ta lập tức dịu dàng, nhỏ giọng cầu khẩn tôi.

Nếu như không phải bà ta nhiều lần ép tôi vào làm điều không đúng, còn ở bên cạnh chỉ đạo Giang Hải cưỡng gian tôi thì tôi thật sự còn nghĩ bà ta là một mẹ chồng rất tốt.

Từ ‘mẹ’ ở trong lời bà ta nghe thật thân thiết.

Trong lòng tôi cười lạnh, ánh mắt nhìn lên mặt bà ta, bà ta không phải muốn tôi sinh con trai sao, Giang Bắc đã chết, nửa người dưới cũng đã bị tôi đập nát, tôi thật sự muốn xem xem bà ta còn cách gì.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Thấy tôi không nói gì, mẹ chồng cho rằng tôi đã nghe lời, ngữ khí càng thêm lần tới, hai tay nắm chặt lấy tay tôi, nhìn qua có vẻ rất thân mật nhưng chỉ có tôi biết tay bà ta đang nắm rất chặt như sợ tôi chạy mất.

“Bà muốn tôi phải làm thế nào?” Tôi hỏi.

Nghe tôi hỏi, mắt mẹ chồng đột nhiên mở to vui mừng, ôm tôi nói: “Con đồng ý sinh con? Thế là được rồi! Bây giờ đưa chúng ta đi ra khỏi đây đi, núi này chỉ có con mới có thể ra ngoài. Đi mau, chúng ta phải tranh thủ thời gian, vật kia sẽ sớm tới...”

“Vật kia là thứ gì?” Tôi nhíu nhíu mày, bộ dáng bà ta thần thần bí bí như thế khiến tôi không thoải mái.

Với lại, bà ta nói núi này chỉ có tôi mới có thể đi ra ngoài, tại sao?

“Quý ăn người...” Mẹ chồng tôi nói.

Nghe mẹ chồng tôi nói vậy mẹ tôi lập tức giật nảy mình.

Mẹ tôi biết mẹ chồng tôi am hiểu về những chuyện kia, bản lĩnh rất lớn, cho nên lời của bà ta thì mẹ chồng tôi sẽ tin mà không chút nghi ngờ. Rất nhanh mẹ tôi cũng thúc tôi đi nhanh.

Không biết tại sao, nhìn dáng vẻ thất kinh của mẹ chồng tôi lúc này bỗng nhiên trong lòng tôi có chút run sợ.

“Bà hãy nói rõ ràng, cái gì là quý ăn người? Thứ kia rốt cuộc là cái gì?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Tôi thực sự không nghĩ ra được có thứ gì khiến mẹ chồng tôi sợ hãi thành dạng như vậy, mà thứ kia có vẻ giống như là bạn của tôi cho nên chỉ có tôi mới có thể ra khỏi núi này.

Không đợi tôi nói xong thì xung quanh đột nhiên truyền tới tiếng xào xạc!

Có người đến!

Hoặc có lẽ là có cái gì đó đến!

Cả tôi và mẹ chồng đều khê giật mình, sau đó mẹ chồng tôi đột nhiên phát điên, con dao nhỏ vừa mới thu lại trong nháy mắt lại kè vào cổ tôi.

Nhưng lần này bà ta không hề bình tĩnh, thân thể run rẩy lợi hại.

Tôi chỉ cảm thấy một con nhoi nhói, chưa kịp kêu đau thì một bóng đen đã nện xuống từ trên đầu.

Là một con rắn đen!

Thấy rõ vật đang đến tôi liền cảm thấy vui mừng, Giao không chết?

Anh ấy tới cứu tôi?

Sự tuyệt vọng trong tôi trong nháy mắt biến mất, cuồng nhiệt dõi theo Giao.

Bóng đen kia cực kỳ to lớn, so với trước đây tôi thấy còn lớn hơn mấy phần, đừng nói so với căn nhà mà giống như một quả đồi.

Tôi rớt cuộc đã hiểu lời vừa rồi mẹ chồng tôi nói, tại sao chỉ có tôi mới có thể đi ra ngoài, bởi vì trận pháp vừa rồi chính là do Giao bố trí!

Quý ăn người cũng là nói đến Giao!

Tôi kêu to một tiếng, nói cho Giao biết tôi ở ngay chỗ này.

Bóng đen kia tôi không thấy đầu của nó ở đâu, có điều sau khi nghe thấy tiếng kêu của tôi thì bóng đen kia khê dừng lại.

Sau đó toàn bộ núi rừng truyền ra một tiếng thét dài!

Âm thanh kia kinh thiên động địa, truyền vào trong tôi khiến tôi chấn động toàn thân run rẩy.

Thân thể tôi hoàn toàn cứng đờ.

“Àm!” một tiếng, sau khi tiếng kêu kết thúc liền thấy một bóng đen cực lớn từ trên trời giáng xuống thẳng tấp tới chỗ chúng tôi, bóng đen bao phủ hoàn toàn mẹ chồng cùng cha mẹ tôi.

Toàn thân run lên sợ hãi, mặc dù biết bóng đen này là do Giao tạo thành nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện như vậy, vẫn tròn mắt há hốc mồm cả kinh quên cả tôi đang ở chỗ nào.

Sau khi bóng đen bao phủ ba người kia là một trận hét lên chói tai, sau đó bóng đen lại vuron lên.

Lúc này tôi mới nhìn xuống thứ màu đen vừa từ trên trời giáng xuống là một chiếc đầu rắn to lớn, mà vừa rồi bao phủ lấy cha mẹ tôi chính là cái miệng của đầu rắn kia.

Đây là... Giao ăn cha mẹ tôi?

Tôi ngẩn người ra, sau đó gọi to tên Giao, bảo anh ấy nhà cha mẹ tôi ra, cha mẹ tôi đang ở trong miệng anh ấy.

Rắn đen nghe thấy tôi nói liền cúi đầu nhìn tôi một chút.

Mặt của nó phồng lớn, ánh mắt đen nhánh âm lãnh nhìn thẳng vào tôi. Tôi nuốt ực một cái sợ hãi, miệng há to không nói được thêm lời nào.

Mặt con rắn không chút biểu tình, sau khi nhìn tôi mấy giây thân thể nó đột nhiên cao lên, toàn bộ núi truyền tới âm thanh rầm rầm, không bao lâu sau thân thể nó rời đi.

Chỉ còn lại một mình tôi trên núi!

Anh ấy muốn dẫn cha mẹ tôi đi đâu? Tại sao lại không để ý tới tôi?

Rốt cuộc đây có phải là Giao hay không?

Nghĩ tới đây tôi có chút mờ mịt, liền không xuống núi nữa mà đuổi theo hương con rắn bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tôi cực kỳ muốn biết rốt cuộc Giao có chết hay không? Hiện tại anh ấy ra sao?

Con rắn đen rất lớn, tốc độ trườn đi rất nhanh, chỉ một lát sau đã bỏ xa tôi mất dạng.

Có điều nó bò trên đường để lại dấu vết rất lớn, tôi chỉ việc nhìn theo những vết tích kia đi theo, đại khái đuổi theo hơn hai giờ thì dấu vết có sự thay đổi, trực tiếp chui vào trong rừng sâu.

Đây là...

Tôi đứng ở bìa rừng có chút do dự, tôi vốn cho rằng con rắn đen sẽ đi về nhà Giao, muốn mang bọn họ về cho Giao xử lý.

Nhưng đột nhiên nó thay đổi đường đi chui vào rừng sâu làm cái gì?

Mặc dù thôn chúng tôi ở rất gần núi nhưng chỗ rừng sâu sau núi có đầy các loại dã thú, thôn dân chúng tôi xưa nay đều không đi tới.

Mà từ nhỏ tôi đã nghe người dân trong thôn nói, rừng sau núi rất tà dị, có đồ không sạch sẽ ở nơi này.

Tôi không biết thứ người dân nói có phải là Giao không nhưng lúc này tôi không còn lo lắng được nhiều như vậy, cha mẹ tôi cùng Giao hiện giờ đang ở nơi nào?!

Hơi do dự một chút rồi tôi liền đuổi theo, rừng bị con rắn lớn làm đổ rạp khiến tôi đi rất gian nan.

Cũng may vết tích kia rất rõ ràng, mặc dù tôi đi chậm chạp nhưng cũng không sợ bị mất dấu.

Đi chừng khoảng hơn ba giờ thì trời chập tối, bốn phía vang lên đủ các loại âm thanh cổ quái kì lạ. Con đường phía trước cũng không còn thấy rõ khiến tôi bỗng nhiên run rẩy vì sợ.

Lúc trước tôi thấy chết không sợ, còn điên cuồng chộc giận mẹ chồng mà không sợ, thế nhưng bây giờ biết được khả năng Giao còn sống thì tôi lại đột nhiên tiếc mạng sống của mình.

Có quá nhiều bí ẩn chờ tôi tìm hiểu, có ân tình cứu mạng của Giao chờ tôi báo đáp.

Tôi không khỏi nắm chặt quần áo trên người, hai tay vòng ở trước ngực mới có cảm giác an toàn, nhưng khi muốn tiếp tục thẳng tiến thì trong bóng đêm đen nhánh đột nhiên xuất hiện một giọng nói dễ nghe: “Đừng đi về phía trước, em quay về đi.”

Giọng nói này...

Là Giao!

Tôi lập tức kích động, cả người đều như điên cuồng chạy về phía trước: “Giao, là anh đúng hay không? Anh không chết, em nhận ra là anh.”

“Phải, là anh, nhưng em đừng lại gần đây.” Giọng Giao phiêu nhẹ nhàng, rõ ràng vừa rồi như rất gần tôi nhưng lúc này lại xa xăm.

Mà lại lần này trong giọng nói của anh ấy rõ ràng mang theo sự xa cách.

Anh ấy đang cố ý xa lánh tôi!

Tôi ngây ngẩn cả người, trong lòng giống như dòi sông lấp biển không chút nào yên bình.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nh đã không chết tại sao vừa rồi còn giả chết? Anh có biết vừa rồi suýt chút nữa em đã...”

Nói tới đây tôi không khỏi òa khóc, cảm giác đã mất mà lại có được như cái tử hoàn sinh khiến tôi bắt đầu thấy may mắn vì mình còn sống.

Đồng thời tôi cũng tỏ vẻ thương tâm với Giao tiên, dù sao những ngày vừa rồi chúng tôi đã là người yêu.

Hoặc là còn thân mật hơn, tôi đã thuộc về anh ấy, thế nhưng chỉ qua một ngày ngắn ngủi này anh ấy lại dùng giọng như người xa lạ nói chuyện với tôi.

Ở trong lòng anh ấy chẳng lẽ vứt bỏ tôi lúc nào cũng được sao?

Không biết từ khi nào nước mắt tôi đã rơi đầy mặt, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm phía trước, mặc dù tôi không thấy Giao nhưng tôi biết anh ấy ở ngay chỗ này.

Đêm vẫn yên tĩnh như nước.

Hồi lâu trong bóng đêm truyền tới một tiếng thở dài, nói: “Em đi đi, đừng quay lại làng, đi thật xa, vĩnh viễn đừng trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

“Tại sao?” Tôi khó hiểu hỏi.

Thái độ của Giao khiến tôi có chút phẫn nộ, tôi một lòng chân thành với anh ấy nhưng anh ấy cái gì cũng không nói với tôi, anh ấy bảo tôi rời đi nhất định là xảy ra chuyện!

“Bởi vì anh không muốn gặp lại em.” Giao nói.

Nghe được câu này tôi tức quá hóa cười, anh ấy coi tôi là kẻ ngu sao, kịch bản cầu huyết bao nhiêu năm đều như vậy, anh ấy vì tốt cho tôi nên mới dùng lời nói làm tổn thương tôi!

Tôi liền cất bước tiến về phía trước để thấy gương mặt của anh ấy, tôi muốn biết đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì khiến anh ấy có thể nhẫn tâm đuổi tôi đi.

Thế nhưng Giao cũng rất nhanh, tôi vừa khẽ động thì âm thanh từ anh ấy lại lùi xa mấy phần, rõ ràng không muốn cho tôi nhìn thấy.

Trong nháy mắt tôi càng tức giận, anh ấy càng không cho tôi nhìn thì tôi liền càng phải thấy anh ấy.

Tôi đi nhanh vào rừng sâu, tôi càng đi về phía trước anh ấy lại càng lùi xa.

Cuối cùng anh ấy rốt cuộc không nhịn nổi, giọng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đủ rồi, cô hại tôi còn chưa đủ sao? Tôi đang tu luyện êm đẹp trong núi, tự nhiên vì cô trêu chọc vào mẹ chồng hại tôi mất hết công lực, bản thân cũng bị thương nặng. Hiện tại tôi phải đem mẹ chồng cô giải quyết, cô hãy rút đi thật xa, sau này chúng ta không ai nợ ai, tôi cũng không muốn xen vào chuyện phiền phức của cô nữa.”

Trong giọng nói mang theo sự tức giận.

Chân tôi đang tiến tới liền ngưng lại.

Anh ấy...

Nói không sai.

Từ sau khi biết tôi quả thật anh ấy bị thương nặng, còn suýt chút nữa chết.

Người ta sau khi trải qua sinh tử thường sẽ bỗng nhiên nhìn thấu rất nhiều thứ, ví như tôi một chút liền có thể thấy được rõ sự tình, tôi muốn có Giao nhưng Giao thì rõ ràng là muốn xa khỏi tôi.

Lý do này của anh ấy khiến tôi đau lòng nhưng lại không cách nào phản bác.

Tôi nuốt nước miếng một cái, còn chưa hết hi vọng: “Vậy vừa rồi con rắn đen kia có phải là anh không? Anh đem cha mẹ em đi đâu?”

Tôi cũng phải tìm ra một vấn đề khiến anh ấy nhất định phải trả lời.

“Bọn họ không phải là cha mẹ cô.” Trong giọng Giao lộ ra chút ai oán, nhàn nhạt nói.

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, ngược nhìn bóng đêm phía trước, hỏi giống như hồn dỗi: “Không phải cha mẹ em thì chẳng lẽ là cha mẹ anh?”

“Còn nhớ tấm hình em đã nhìn thấy kia không?” Giao không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi lại tôi.

Tôi sững sốt một chút, lập tức nhớ tới tấm ảnh ổ vàng, phía trên đó có đôi nam nữ tướng mạo khuynh thành, còn đứa trẻ kia...

Con người tôi co rút lại, cố gắng nhìn vào bóng đêm trước mặt, muốn thấy nét mặt Giao bây giờ.

“Đó mới là cha mẹ thật sự của em, đứa bé trong ảnh chính là em.” Giao nói.

Giọng nói của Giao rốt cuộc đã lại gần tôi hơn một chút, xuyên qua bóng đêm phía trước, dần dần xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi muốn thấy anh ấy nhưng đến khi tôi thật sự nhìn thấy được anh ấy thì tôi lại giật nảy mình, hai chân mềm nhũn ngồi bịch xuống đất!

Bây giờ anh ấy căn bản không có dáng vẻ con người mà chỉ là một con rắn đen đang ngẩng cao đầu, chỉ là con rắn không còn to như vậy, chỉ bằng một người đàn ông trưởng thành, toàn bộ bên trên thân rắn đầy vết thương, máu thịt mờ hồ lẫn lộn.

Tôi không khỏi hít một hơi lạnh, mặc dù đã sớm biết thân phận của Giao, cũng đã thấy được thân xác thật của anh ấy thế nhưng nói chuyện cùng một con rắn không lồ trong khoảng cách gần như này tôi còn rất sợ hãi huống chi lúc này toàn thân anh ấy đầy vết thương. Không biết tại sao tôi có chút e ngại anh ấy, động thời cũng rất đau lòng.

Tôi biết một thân đầy vết thương này đều có nguyên nhân bắt nguồn từ tôi, nếu hóa thân thành hình người thì anh ấy cũng đã đầy vết thương khắp người.

Nghĩ đến cái này trong lòng tôi đột nhiên toát ra một ý nghĩa, có phải anh ấy đã không thể hóa thân thành hình người?

Trong tiểu thuyết hay trên TV đều nói, động vật thành tinh có thể hóa thân thành hình người đều cần rất nhiều tinh lực, hiện tại anh ấy bị thương nặng hẳn duy trì hình người rất khó khăn?

Chẳng trách vừa rồi anh ấy không nguyện ý xuất hiện, là sợ tôi thấy anh ấy sẽ sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Sau khi đoán được dụng ý của anh ấy tôi càng thêm đau lòng nhìn anh ấy, nhưng tôi không thấy sợ, tiến về phía trước hai bước muốn chạm vào vết thương của anh ấy.

Tôi muốn biết rốt cuộc anh ấy bị thương nặng như nào.

“Dừng lại!” Tôi vừa chuyển động thì con rắn đen lạnh lùng mở miệng.

Mắt rắn lạnh lùng trừng lên nhìn tôi, không cho tôi bất cứ cơ hội nào tới gần.

“Em là người phạm, anh là Giao tiên, vốn không có quen biết gì với nhau cả. Nếu không phải cha mẹ ruột của em ủy thác anh chiếu cố cho em thì anh cũng sẽ không quản em, cho nên anh đối với em không hề có tình cảm gì. Hiện tại điều nên làm anh đã làm rồi, duyên phận giữa chúng ta cũng đã hết, em đừng có bất kỳ ảo tưởng gì.” Rắn đen lạnh lùng mở miệng, giọng vẫn là giọng dễ nghe của Giao nhưng lời nói lúc này lại rất tuyệt tình.

Trái tim tôi giống như bị người nắm lấy, đè nén khó chịu, giống như tùy lúc có thể bị bóp nát.

Tôi nhìn vào con rắn không nói gì, anh ấy nói rất đúng, tôi là người phạm, vốn không nên động tình với những sinh vật khác.

Huống chi anh ấy vẫn là tiên, chẳng trách anh ấy siêu phạm thoát tục như vậy, tôi là cái gì mà xứng với anh ấy?

Tôi cười thầm một tiếng, gật gật đầu: “Em hiểu, sau này em sẽ không quản lấy anh.”

“Ừ.” Giao lên tiếng.

Không biết tại sao nhưng tôi thoáng trông thấy một tia khổ sở xẹt qua trên mặt con rắn.

Chỉ là một cái chớp mắt sau biểu cảm của rắn đen lại hoàn toàn lạnh lẽo.

Tôi không khỏi lắc đầu, thật sự là hồ đồ, tới thời điểm này tôi vẫn còn hi vọng hảo huyền cái gì, huống hồ cho dù mặt rắn có biểu cảm điều gì thì sao tôi có thể cảm nhận được.

Nhất định là tôi hoa mắt.

Nói xong vấn đề giữa chúng tôi, cả tôi cùng Giao không nói gì nữa, bầu không khí trong nháy mắt có chút lạnh.

Chính là lạnh như màn đêm đen này.

Tôi nuốt nước miếng một cái, lần nữa hỏi Giao tiên: “Anh nói cứu em là bởi vì cha mẹ ruột của em, bọn họ là gì của anh? Có quan hệ gì với anh? Tại sao bọn họ lại không cần em nữa?”

Bọn họ có dáng dấp như thần tiên khiến người ta kinh động như vậy nhất định không phải là người bình thường, mà bọn họ cùng Giao tiên quen biết đã lâu khiến tôi bỗng nhiên rất tò mò.

Liên quan đến thân thể của tôi, tôi tò mò cũng là điều dễ hiểu.

Cha mẹ bây giờ của tôi luôn trọng nam khinh nữ, luôn rất mong có con trai, nhưng không biết tại sao sau khi có tôi thì mẹ tôi lại không hề mang thai nữa, cho nên phần lớn sự thương yêu của mẹ tôi đều dành cho con trai nhà bác tôi.

Cũng may tôi không có các anh chị em khác, thời thơ ấu của tôi trôi qua cũng coi như nhẹ nhàng. Mãi đến khi năm tôi mười lăm tuổi tôi mới mơ hồ nghe được hàng xóm xì xào nói tôi là đứa trẻ do cha mẹ tôi nhặt được, cha mẹ tôi không có khả năng mang thai, không sinh được em bé, đúng lúc bọn họ đang nôn nóng thì tôi bỗng nhiên xuất hiện tại cửa nhà.

Khi ấy người trong thôn đều nói kiếp trước cha mẹ tôi tích đức, muốn điều gì thì có cái đó, chỉ có bà Lưu là hàng xóm nhà tôi mới biết, khi đêm tôi khóc oe oe mới nghe được tiếng mẹ tôi năn nỉ, nói cái gì gọi là muốn thì có, vì sao xuất hiện không phải là con trai?

Khi đó tôi còn nhỏ, tính tình lại thoải mái, không hề chú ý tới điều này.

Hưởng hờ khi tôi còn bé cũng đã hỏi qua cha mẹ tôi rằng tôi có phải đứa trẻ cha mẹ tôi sinh ra hay không, mẹ tôi lúc ấy liền trừng mắt, nói không phải do bà sinh thì nhặt tôi được từ hồ phân chắc?

Cho nên thân thể của tôi trước giờ tôi không chút nghi ngờ.

Nhưng bây giờ tôi cần phải nói cho rõ ràng.

Một mặt là bởi vì Giao, một phương diện khác là vì mẹ chồng tôi.

Trong thôn đầy phụ nữ bà ta không chọn, hết lần này tới lần khác chọn tôi làm con dâu, còn ép tôi sinh cháu cho bà ta, nhất định là có dụng ý gì đó.

Mà dụng ý của bà ta sợ rằng cũng liên quan tới thân thể kì lạ này của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tôi lẳng lặng nhìn Giao, chờ câu trả lời của anh ấy.

Thời gian trôi qua rất chậm, lại rất nhanh.

Tôi trông ngóng muốn biết đáp án nhưng cũng lại sợ anh ấy nói xong rồi sẽ rời đi.

Tôi biết, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi gặp anh ấy.

Lúc này tôi trân quý mỗi phút mỗi giây.

“Cha mẹ ruột em đều đã chết, anh là bạn thân của mẹ em. Bà ấy trước khi chết đã giao em cho anh, nhưng anh là một người đàn ông nuôi em thật không tiện cho nên mới đem em đặt ở một gia đình không con cái. Những đồ vật cho em bé trước kia của em đều là những gì cha mẹ em để lại.” Giao nói.

Anh ấy bình thường đều rất ngắn gọn, tỏ ra không có kiên nhẫn nhưng hôm nay lại cực kỳ nhẫn nại, chậm rãi nói hết thấy mọi thứ tôi muốn biết.

Anh ấy càng như vậy tôi lại càng hoảng hốt.

Cho dù đã chấp nhận số mệnh, chấp nhận yêu cầu rời đi của anh ấy nhưng tôi vẫn rất khó chịu.

Có lẽ khác biệt lớn nhất giữa người và tiên chính là quá trọng tình cảm, nhược điểm này không nên xuất hiện, nếu không vĩnh viễn không thành tiên được.

“Em còn điều gì muốn hỏi? Hôm nay anh sẽ nói hết cho em” Giao nói.

Nói xong giọng anh ấy đột nhiên nhỏ xuống, lẩm bẩm nói: “Cái này coi như anh nợ em.”

“Cha mẹ em không phải người bình thường đúng không? Ý của em là, có phải là bọn họ cũng giống anh, là động vật tu luyện thành tiên. Hoặc là...” Tôi nói.

Tôi muốn biết đến tột cùng tôi có gì đặc biệt để khiến mẹ chồng không tiếc ba mươi năm dương thọ để mượn âm nọ chỉ vì muốn tôi sinh cháu trai cho bà ta.

“Cha của em... là quý, một quý rất lợi hại, cho nên em trời sinh đã có âm khí nặng hơn so với người bình thường, có thể tiếp nhận âm khí của quý vật, mang thai cho quý. Đây chính là nguyên nhân Giang lão thái bà liều chết cũng muốn em sinh cháu cho bà ta.” Giao nói.

Nói xong anh ấy dùng con mắt rắn đen nhánh nhìn về phía tôi giống như đang nói xin lỗi, nhưng giọng lại không có bất kỳ áy náy nào: “Là anh không bảo vệ được em khiến bà ta ra tay, cho nên anh mới đi cứu em đền bù cho sai lầm của anh. Hiện tại người thì anh đã bắt được, bà ta sau này sẽ không uy hiếp em được nữa, em có thể đi.”

Nói xong anh ấy không có bất cứ chút lưu luyến gì, dứt khoát xoay người đi vào trong bóng đêm.

Không có nửa điểm dây dưa dài dòng.

Nước mắt tôi vẫn nhăn nhin ướt cuộc đã không kiếm được nữa, anh ấy cứ như vậy phui sạch quan hệ với tôi hay sao?

Nửa tháng nay tất cả chuyện xảy ra giữa chúng tôi cũng chỉ vì anh ấy đền bù cho sai lầm của anh ấy hay sao?

Tôi cũng không nhìn được nữa, cảm xúc trong nháy mắt giống như mắt khổng lồ, gào theo sau lưng anh ấy: “Đã tới mức này sao anh còn tới trêu chọc em? Đem hôm đó cứu em đi là được rồi, tại sao còn muốn...”

Xâm chiếm thân thể của tôi, xâm chiếm trái tim tôi.

Giao không nói gì, toàn bộ núi chỉ vang vọng lại tiếng của tôi.

Âm thanh vang vọng ngày càng xa, hồi lâu từ xa mới có tiếng của Giao vọng tới: “Anh chưa hề có ý trêu chọc em. Đêm đó anh chỉ muốn giúp em hút hết thi dầu trong người ra, là do chính em muốn anh.”

Là do chính tôi muốn!

Toàn thân tôi run lên.

Tôi không ngờ được, đáp án tôi luôn muốn có lại càng khiến tôi tuyệt vọng!

Đúng vậy, vẫn luôn là tôi đơn phương mong muốn, là tôi động tình với anh ấy trước. Anh ấy chưa từng chủ động, nụ hôn đêm đó anh ấy chỉ đơn giản là áp vào môi tôi, không hề xâm nhập một bước.

Thậm chí ngay cả khi tôi chủ động anh ấy cũng có ý đẩy tôi ra.

Là tôi tệ tiệt!

Trong nháy mắt tôi đã không còn bất cứ chút hi vọng nào.

Nhưng việc đã đến nước này tôi vẫn không thể đi.

Cho dù cha mẹ tôi trọng nam khinh nữ, cũng không phải là che mẹ ruột của tôi nhưng tôi là do bọn họ nuôi lớn, bọn họ bị Giao bắt đi tôi không thể ngồi yên không để ý tới.

Tôi lao đảo đứng dậy, đuổi theo hướng Giao rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Trên núi đen ngòm không thấy năm ngón tay, trên người tôi cũng không mang theo bất kỳ đồ vật nào có thể phát ra ánh sáng, muốn đuổi theo Giao quả thực cực kỳ khó khăn.

Tôi chỉ có thể sờ dấu vết của Giao để lại đi về phía trước.

Nhưng không biết là do anh ấy đã biến nhỏ đi hay là cố ý, dấu vết trước mặt càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng hẹp, cuối cùng biến mất không thấy.

Tôi nôn nóng bất an, cực kỳ hoảng hốt.

Không biết tại sao tôi lại có dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao, đêm đen gió lớn chính là đêm giết người!

Tôi không khỏi bước đi nhanh hơn, cũng không để ý tới đi có đúng hay không, chỉ điên cuồng đi về phía trước, có va vào cây cũng không quay đầu lại.

Đi chừng hơn một tiếng đồng hồ, màn đêm đen nhánh yên tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng ‘bang bang’, âm thanh giống như dùng gỗ gõ vào cái gì đó, giữa rừng núi yên tĩnh vang lên rõ ràng.

Người tôi co rúm lại, ở trong không gian yên tĩnh giữa núi rừng vang lên tiếng động này thực sự quá quý dị!

Nhưng có âm thanh dù sao cũng tốt hơn là yên lặng.

Tôi tăng tốc độ di chuyển, chạy về phía có âm thanh.

‘Bang bang, bang bang.’ Tiếng gỗ đập càng lúc càng lớn, còn như có tiết tấu như đang chờ tôi đi tới. Tôi rốt cuộc phát hiện ra một vòng ánh sáng!

Đó là một cái hang núi rất lớn, bên trong hang đốt lên một đồng lửa lớn rừng rực như muốn thiêu hủy đất trời.

Ánh sáng tôi nhìn thấy chính là phát ra từ đồng lửa, chỉ là tình hình trong hang núi không hề giống với tưởng tượng của tôi.

Người, rất nhiều người, lít nha lít nhít đứng đầy trong hang.

Tôi nhận ra rất nhiều người quen trong số đó, có cha mẹ tôi, có mẹ chồng, còn có Lưu Đại Tráng, Vương Đại Thâm cùng thôn...

Tất cả mọi người đều là người trong thôn tôi.

Trong nháy mắt tôi há to mồm cả kinh, bọn họ không ngủ ở nhà lại chạy tới nơi này lúc nửa đêm để làm cái gì?!

Tôi nhấc chân đi vào trong.

Còn đi chưa được mấy bước thì cổ tay tôi bỗng thấy mát lạnh.

Một thứ lạnh lạnh trơn bóng có vảy như sợi dây thừng cuốn lấy tay tôi, không cho tôi tiến về phía trước một bước!

“Em là đến tìm cái chết sao?” Giọng nói lạnh lùng xuất hiện từ phía sau tôi, ngữ điệu không chút tình cảm nào, lại như ẩn giấu con thịnh nộ.

Tôi đã hiểu, anh ấy đang cực kỳ kiềm chế cơn giận của mình.

Lần này là anh ấy nổi giận thực sự.

Cho dù tôi biết Giao sẽ không làm thương tổn tôi nhưng tôi vẫn bị khí thế từ cơn giận dữ của anh ấy khiến cho run lên.

“Chúng ta đã kết thúc, anh không cần để ý tới em nữa.” Tôi cũng cố gắng kiềm cảm xúc, nói với Giao.

Không phải anh ấy phải đi sao, tại sao còn xuất hiện bên cạnh tôi?

Chẳng lẽ anh ấy kỳ thật không đi, chỉ một mực đi theo phía sau tôi?

Tôi thầm giật mình, sau đó suy nghĩ ngọt ngào này khiến trong lòng tôi tràn đầy ấm áp.

Có lẽ nhận ra tâm tình tôi thay đổi, Giao lần nữa mở miệng càng thêm lạnh lùng: “Em cho rằng anh muốn quản em sao? Anh chỉ đã hứa với mẹ em bảo vệ bình an cho em. Nói được sẽ làm được, nếu em không đi thì là chính em tự tìm đến cái chết, thần tiên hạ phàm cũng không thể nào cứu được em.”

“Vậy anh có thể nói cho em bọn họ đang làm gì không?” Sự ngọt ngào trong tôi nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, sau khi ép mình tỉnh táo tôi liền chỉ vào cha mẹ tôi đang ở trong hang, nói: “Bọn họ không phải là bị anh đưa đi sao, anh đem bọn họ để ở chỗ này làm gì? Những người dân trong thôn này cũng là do anh mang tới à?” Tôi hỏi.

Việc này quá quý dị, người trong thôn tuyệt nhiên sẽ không giữa đêm hôm khuya khoắt lại chui vào rừng sâu núi thẳm, duy nhất có thể đem nhiều người như vậy đến nơi này ngoại trừ Giao ra tôi cũng không nghĩ ra người khác.

À mà, tôi không nên gọi anh ấy là Giao mà nên gọi một tiếng Giao tiên mới đúng?

“Chuyện này không liên quan tới em.” Giao nhận ra trong giọng tôi có chất vấn liền nhàn nhạt nói.

Hoàn toàn không quan tâm tới cảm xúc của tôi.

Xem ra chính là anh ấy làm.

Tôi có thể cảm nhận được sát ý từ trong hang động, đây cũng không phải là chuyện tốt gì.

Ngay khi tôi còn đang phụng phịu với Giao thì từ trong hang động đột nhiên có biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Đám người vốn đứng yên lặng bỗng nhiên di chuyển xếp thành một vòng tròn quanh đồng lửa rồi quỳ xuống!

Tôi thấy mẹ chồng cầm trong tay một vật có hình dáng như cái trống con, tay gõ liên hồi còn miệng thì lầm bầm như đang ngâm xướng giống như đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Còn mẹ tôi hiện tại đang nhẹ nhàng nhảy múa bên cạnh mẹ chồng.

Bà nặng hơn 140 cân, thân thể rất vụng về, hiển nhiên điệu múa này cũng chưa quen thuộc nhưng bà rất cố gắng, mỗi bước nhảy từng múi thịt núc ních cũng di chuyển theo, rất giống tên hề.

Liên quan tới mẹ tôi khiến tôi không nhận được, tay còn lại nắm lấy đuôi rắn đang quấn trên cổ tay, tức giận nói: “Rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì? Anh đem mẹ em làm gì thế?”

“Anh?” Giao hỏi ngược lại, trong giọng lộ lên vẻ kinh ngạc rồi nhanh chóng ngữ điệu khôi phục lạnh lùng như cũ: “Tại sao anh phải nói cho em? Bây giờ em chỉ có hai lựa chọn, một là nhanh chóng đi khỏi thôn, sau này cũng không nên quay về, như vậy anh còn có thể để lại một cái mạng cho cha mẹ em. Lựa chọn khác chính là...”

Nói đến đây Giao ngừng một chút, trong giọng dễ nghe đã thêm phần lạnh lẽo: “Em xuống dưới hang động đó, rồi chết cùng mọi người.”

“Anh muốn giết chết tất cả mọi người?” Tôi lập tức chấn kinh, hoảng sợ nhìn Giao tiên.

Cặp mắt rất đẹp kia, giọng nói êm tai này, anh ấy còn không để ý tới sống chết để cứu tôi, vậy mà lại có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy sao?

Là mẹ chồng tôi đối nghịch với anh ấy, tại sao anh ấy lại tiện thể giết chết tất cả những thôn dân khác?

Trong nháy mắt tôi giống như không hề biết chút gì về con người anh ấy.

Anh ấy quanh quẩn nhìn tôi, chờ sự lựa chọn của tôi.

“Đã như vậy em chọn lựa chọn thứ 2.” Tôi cắn răng nói.

Chuyện này vì tôi và mẹ chồng mà xảy ra, làm sao tôi có thể đứng nhìn người khác chịu chết mà không quan tâm tới?!

Sau khi nói xong tôi liền giật tay khỏi đuôi của Giao rồi chạy về phía hang động.

Mặc kệ hoàn cảnh thế nào tôi cũng muốn ở bên cạnh cha mẹ mình.

Giao thở dài một cái, lần này anh ấy không ngăn cản tôi nữa.

Tôi nhanh chóng chạy xuống hang động, sau khi có ánh sáng chiếu tới hành động của tôi càng nhanh hơn nhiều.

Trong hang động vẫn diễn ra nghi thức kia, tôi không chờ được nữa, chạy được nửa đường liền bắt đầu hô lớn gọi mẹ tôi, bảo mẹ tôi dừng lại đừng nhảy nữa!

Giao muốn làm cho tất cả mọi người chết, chỉ cần nghi thức này dừng lại không chừng mọi người liền được cứu.

Mẹ tôi đang hứng phấn say, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của tôi liền dừng một lúc, quay đầu sang nhìn về phía tôi.

Ánh mắt bà trống rỗng giống như không hề thấy tôi.

Hoặc có lẽ bà nhìn thấy tôi, chỉ là không biết tôi là ai mà thôi.

Sau đó tôi cũng mới giật mình phát hiện, toàn bộ người dân trong thôn đều có ánh mắt trống rỗng kia.

Ánh mắt thất hồn lạc phách!

Giao có thể điều khiển thần chí bọn họ sao?

Tôi không kịp nghĩ nhiều, vừa liều mạng kêu gào nói bọn họ dừng lại vừa phi thân chạy nhanh đến.

Thật vất vả mới vào tới trong hàng, mồ hôi đầm đìa toàn thân, tôi thở không ra hơi.

“Mẹ, mẹ đừng nhảy, đi mau, nơi này nguy hiểm” Tôi không thể nghỉ ngơi, lập tức nhào về phía mẹ tôi.

Mẹ tôi vẫn hồ hững nhìn tôi, thấy tôi ngăn cản bà nhảy liền nhuróng mày, sau đó giơ chân lên hung hăng đạp tôi.

Tôi bị bà đạp mạnh, cả người ngã lún ra đất, phía trước mắt có chút biến thành màu đen.

“Tiểu Di, con tới thật đúng lúc, cả thôn còn thiếu mình con. Nhanh, quỳ xuống đây, cùng mọi người cầu nguyện.” Mẹ chồng thấy tôi tới trong mắt liền hiện lên vẻ vui mừng, không niệm chú nữa mà đi tới đỡ tôi.

Tôi theo bản năng né tránh bà ta, hỏi: “Mọi người là thế nào, sao lại thành dạng này? Bà đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

“Mẹ?” Mẹ chồng hỏi ngược lại tôi, vẻ mặt bất định, sắc mặt rất khó coi, sau khi sững sờ một lát bà ta liền nhấn tôi quỳ xuống, nói: “Đương nhiên là để cứu mọi người! Con không nhận ra sao, đêm nay không có trăng sáng, bầu trời bị mây đen che kín, là toàn âm dạ! Giao tiên muốn giết người!”

Nói xong mẹ tôi lại khiêu vũ điên cuồng.

Sự độc ác trong tôi xẹp xuống, thật sự là Giao, mẹ chồng tôi nói cũng giống như suy đoán của tôi.

Nhưng kể cả như vậy thì ngay lúc này tôi vẫn ôm một chút hy vọng, tôi không tin anh ấy sẽ trở nên khát máu như thế, không hề giống Giao dịu dàng mà tôi đã biết.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, cảm giác không khí trong hang động này cực kì quỷ dị.

Cả hang động chỉ có tôi cùng mẹ chồng là tỉnh táo.

Tôi muốn hỏi người khác xem chuyện gì đã xảy ra đều không thể.

Sau tất cả, tôi chỉ có thể hỏi mẹ chồng.

Tôi hỏi cái gì là toàn âm dạ? Tại sao Giao lại muốn giết người đêm nay?

Mặc dù bà ta ác độc với tôi nhưng dù sao bà ta cũng là người, là một người trong thôn này. Mỗi người ở đây nhiều ít đều có chút quan hệ với bà ta, thậm chí còn có máu mủ thân thích. Trong lúc nguy cấp hẳn bà ta sẽ không gạt tôi.

“Toàn âm dạ...” Bà ta nghe thấy tôi hỏi, giọng già nua chói tai run lên, nói với âm ý nghĩa của toàn âm dạ.

Trong tự nhiên mặt trời là dương mặt trăng là âm, khi mặt trăng lên cao thì cả vùng sẽ bị âm khí bao trùm.

Có điều âm khí từ mặt trăng cũng là khác biệt, mỗi tháng ngày mười lăm mười sáu là thời điểm mặt trăng tròn nhất, nhất là tháng tám hàng năm, hai ngày này mặt trăng tròn như mâm, nhìn rất đẹp.

Ánh trăng là ánh sáng từ mặt trời bị phản xạ mà đến, cho nên lúc ánh trăng mãnh liệt thì dương khí tới mặt đất cũng mãnh liệt hơn một chút, mặt trăng càng tròn thì dương khí trên mặt đất càng cao.

Trương phản chính là, mọi người chỉ chú ý tới thời điểm trăng tròn nhưng lại không để ý tới thời điểm trăng nhất. Cùng là khi mặt trăng xuất hiện nhưng trăng nhất sẽ khiến âm khí trên mặt đất cũng sẽ tăng gấp bội, mà buổi đêm đầu tiên của tháng tám là thời điểm âm khí nặng nhất cả năm, thậm chí còn nặng hơn cả thời điểm quỷ môn mở ngày mười bốn tháng bảy.

Gặp phải năm đặc thù, ngày này trăng hoàn toàn không có, cả vùng đều bị âm khí bao trùm hoàn toàn.

Một đêm này âm dương điên đảo, nhân gian cũng lại biến thành âm phủ. Tất cả yêu ma tùy thời mà động, tại đêm này nhao nhao giết người, chỉ cần trong toàn âm dạ có thể hút tinh phách người thì công lực liền có thể tăng lên gấp đôi.

Tôi lúc này mới hiểu được tại sao đêm nay lại đen kịt một màu.

Hôm nay chính là mùng một tháng tám âm lịch có bầu trời đen kịt một màu chính là toàn âm dạ theo lời mẹ chồng tôi nói.

Cho nên Giao rõ ràng bị thương nặng như vậy lại có thể biến thành con rắn to lớn, đem cha mẹ tôi cùng toàn thể thôn dân bắt đến bên trang hang núi này chính là để hút tinh phách người trong thời điểm toàn âm dạ để chữa trị vết thương.

Là mẹ chồng tôi khiến anh ấy bị thương, anh ấy hận mẹ chồng tôi, hận tất cả những người liên quan cho nên anh ấy muốn cho toàn bộ người dân trong thôn chôn cùng mẹ chồng tôi!

Anh ấy không có chút tình cảm nào với con người, anh ấy cứu tôi là bởi vì anh ấy là bạn của mẹ tôi. Anh ấy từng nói với mẹ chồng tôi, người trong thôn cứ chọn thoải mái, duy chỉ có tôi là không được.

Tôi trong mắt anh ấy kỳ thật cũng chỉ là một người bình thường, nếu như không vì quan hệ với mẹ tôi thì anh ấy cũng không liếc tôi một cái.

Vô tình khuôn mặt đã sớm khô cạn nước mắt lại ướt nhẹp, tình cảm của Giao tiên với tôi, tôi đã rất rõ ràng, nhưng mỗi lần nghĩ tới điều này tôi vẫn đau lòng rơi lệ.

Thật là không có thuốc chữa.

Tôi thầm mắng chửi mình, đồng thời nhất định phải ép buộc mình tỉnh táo lại.

Tôi lau nước mắt trên mặt, hỏi mẹ chồng: “Vậy bây giờ xử lý thế nào? Nghi thức tế này là để ngăn Giao tiên lại sao? Còn có biện pháp nào khác có thể cứu mọi người?”

Trong lúc nguy cấp, mặc dù tôi ghét mẹ chồng nhưng lại chỉ có thể hỏi bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Trong mắt bà ta hiện lên vẻ vui mừng, hỏi tôi có tin tưởng bà ta không?

Vừa nói bà ta vừa kéo tay tôi, miệng lầm bầm nói: “Tiểu Di, hiện tại mẹ không kịp giải thích với con, con chỉ cần quỳ xuống cùng mọi người để hoàn thành nghi lễ liền có thể bảo vệ tính mạng toàn bộ người dân trong thôn. Mẹ thay mặt người dân trong thôn cảm ơn con!”

Vừa nói bà ta liền quỳ sụp xuống trước mặt tôi.

Tôi theo bản năng muốn đỡ bà ta dậy nhưng bà ta rất nặng, căn bản tôi không đỡ được, bất đắc dĩ tôi cũng đành quỳ xuống theo bà ta. Sống nhiều năm mang theo tư tưởng nông thôn, tôi cuối cùng vẫn không có cách nào để trưởng bối quỳ trước mặt mình.

Sau khi tôi quỳ xuống, trên mặt mẹ chồng tôi xuất hiện vẻ mặt cổ quái, giống như là vui mừng nhưng lại có điều gì khác nữa.

Tôi thấy nhưng không hiểu, miệng mẹ chồng tôi rất nhanh lại niệm chú, âm thanh lúc cao lúc thấp giống như đang gọi âm hồn.

Đầu của tôi đột nhiên cực kỳ đau đớn, giống như sắp nổ tung!

Trong lòng tôi đầy kinh hãi, nhưng bên tai luôn có giọng nói bảo tôi quỳ xuống, tiếp tục quỳ, khi hoàn thành lễ tế thì có thể khiến Giao tiên chết không chỗ chôn!

Đây là lễ tế, là muốn giết Giao tiên sao?

Đầu tôi đau như muốn nứt ra, không cách nào tỉnh táo để suy nghĩ.

Tôi không muốn Giao tiên chết, thế nhưng nếu Giao tiên không chết thì toàn bộ người dân trong thôn sẽ chết, đến tội cùng ai mới đáng chết?

Tôi nghĩ mãi không rõ, chỉ cảm thấy toàn thân căng cứng giống như bị thứ gì trói buộc lại, muốn phá khỏi sự trói buộc này chỉ có thể xông vào đồng lửa trước mặt!

Đi vào đồng lửa tôi liền sẽ tự do!

Ý nghĩ này bỗng nhiên xuất hiện trong lòng tôi, sau đó bùng lên như mảnh thú không thể chống nổi. Tôi muốn đi vào đồng lửa!

Tôi muốn đi vào đồng lửa!

Tôi bò về phía trước, hơi nóng từ đồng lửa phả tới đốt toàn thân tôi đau đớn nhưng trong lòng tôi lại thoải mái, lập tức muốn được tự do.

Ngay khi tôi đang bò nhanh về phía trước thì bên tai đột nhiên truyền tới một giọng nói.

“Đường Di! Em thật sự muốn anh chết sao?!” Là giọng của Giao, giọng của anh ấy tràn ngập phần nộ đập vào trong đầu tôi.

A...!

Đầu của tôi giống như bị nổ tung, toàn bộ cảnh trước mắt liền biến thành màu đen.

Thân thể càng thêm bỏng rát, cảm giác làn da đã phồng rộp.

Tôi liền lui về phía sau, tiếng ong ong trong đầu tôi dần dần xẹp xuống, lúc này tôi mới giật mình phát hiện xung quanh tôi đầy tiếng kêu rên khắp nơi trên mặt đất!

Mẹ chồng tôi vẫn đang niệm chú trầm bổng chậm rãi, mẹ tôi nhảy cẫng ngày càng điên cuồng, ngoại trừ hai người bọn họ ra còn tất cả đều như điên, quỳ bò về phía đồng lửa.

Mọi người đang tìm tới cái chết!

Trong lòng tôi run lên, đột nhiên bị đau đớn đáng sợ.

Tôi cùng vừa mới như những người dân này, suýt chút nữa xông vào trong lửa!

“A...” Ngay khi tôi đang khiếp sợ thì từ trong đồng lửa đột nhiên truyền tới tiếng kêu rên kịch liệt, tôi thấy trong đồng lửa đang có bóng người bị thiêu đốt. Đã có người tiến vào!

“Mọi người tỉnh lại đi, nhanh cứu người!” Tôi đột nhiên đứng lên, lớn tiếng gọi những người khác.

Nhưng bọn họ chỉ lo bò về đồng lửa, căn bản không nghe được tôi đang nói gì.

Đột nhiên tôi kịp nhận ra, là mẹ chồng!

Câu niệm chú kia là khiến đầu óc chúng tôi không còn tỉnh táo, sinh ra suy nghĩ muốn xông vào đồng lửa. Vậy thì thực sự muốn chúng tôi chết không phải là Giao tiên, mà là mẹ chồng tôi!

“Đừng niệm, đừng niệm chú nữa!” Tôi quay sang mẹ chồng gào lên, đồng thời bỏ nhào vào bà ta.

Tôi nhất định phải ngăn cản bà ta.

Thế nhưng tôi vừa nhào tới thì hai chân liền bị người khác bỗng nhiên ôm lấy, theo đà tôi nhanh chóng bị ngã lăn quay xuống đất.

Là Lưu Đại Tráng!

Lúc này hai mắt anh ta đờ đẫn nhìn, miệng không ngừng lầm bầm: “Lẽ tể... hoàn thành lẽ tể... Giang Hải sống lại... Sinh con...”

“Các người tỉnh lại đi, đừng có đi về phía trước, sẽ chết!” Tôi không nhận được òa khóc, cảm giác bất lực ập tới mãnh liệt.

Trong những người này có cha mẹ tôi, có họ hàng thân thích của tôi, có hàng xóm tôi thấy từ nhỏ đến lớn.

Tôi bây giờ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ chịu chết, không thể làm được gì.

“Không phải là nói lẽ tể để cứu mọi người sao, hiện tại mọi người lại đang tìm chết?! Bà có thể nhẫn tâm như vậy sao? Những người này đều là hàng xóm thân thích của bà!” Tôi không ngăn cản được bọn họ, chỉ có thể chất vấn mẹ chồng, mong lương tri bà ta thức tỉnh.

Thế nhưng nghe tôi hỏi, mẹ chồng tôi lập tức cười âm hiểm, nói: “Người cũng biết bọn họ là thân thích? Nếu không phải vì người thì Giang Bác của ta sao có thể chết? Nếu không phải là bởi vì người thì sao ta phải bỏ ba mươi năm tuổi thọ để đi mượn âm nọ? Ta làm hết thấy mọi thứ cũng chỉ để Giang Bác có con nối dõi, như vậy thật khó sao? Là người ép ta, là các người ép ta. Người đã không cho ta có cháu trai thì mọi người cùng nhau đoạn tử tuyệt tôn! Là người hại chết bọn họ, là do người!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

Mẹ chồng tôi càng nói càng kích động, lúc này ván đã đóng thuyền, lễ tế đã tới thời khắc mấu chốt không còn cách nào vãn hồi, mẹ chồng cũng không còn giả mù sa mưa giả dầm tôi, cười như điên nói.

“Không phải người hận ta sao, ha ha, hận Giang Bắc nhà ta, hận Giang Hải nhà ta, bây giờ ta sẽ khiến toàn bộ người dân trong thôn chôn cùng chúng nó, chỉ để lại mình người để người sau này sống cùng ân hận trong lòng. Đường Di, người nhất định là mẹ của cháu ta, ha ha...”

Phản sau lời nói mẹ chồng tôi đã như điên cuồng, giọng bà ta khàn khàn giống như đá mài ép hạt cát khiến nghe thấy nổi cả da gà.

Tôi giật mình, tới lúc này bà ta vẫn không quên chuyện sinh con, chẳng lẽ bà ta...

“Bà muốn toàn bộ người dân trong thôn chết không chỉ vì để chôn cùng con bà đúng không? Có phải bà có phương pháp gì khiến con bà sống lại?”

Tôi lau sạch nước mắt, ép buộc mình tỉnh táo lại.

Chỉ cần bà ta có nhu cầu thì tôi còn có điều kiện để đàm phán với bà ta!

Nghe tôi hỏi, mẹ chồng tôi sững sốt một chút rồi đột nhiên liền cười, nhìn tôi nói: “Không ngờ người cũng thật thông minh.”

Tôi đoán đúng!

Người tôi run lên, đột nhiên biết nên làm thế nào.

“Bà đã làm mọi chuyện cũng chỉ vì cháu trai, tôi đồng ý sinh cháu trai cho bà, cho dù sinh cùng Giang Hải cũng được.” Lúc nói lời này lòng tôi như bị kim đâm.

Tôi biết Giao ở ngay chỗ này, ở đâu đó xung quanh đây trốn tôi.

Có thể anh ấy sẽ nghe thấy lời tôi nói, nhưng...

Anh ấy quan tâm không?

Giữa tôi và anh ấy đã kết thúc.

Nước mắt lần nữa tràn khắp hốc mắt tôi, tôi cắn răng nói: “Tôi chỉ có một điều kiện, thả tất cả mọi người ra.”

“Ha ha ha, quá muộn, lễ tế đã bắt đầu, không còn cách nào dừng bất cứ ai lại, cho dù ta cũng không làm được.” Mẹ chồng tôi cười lạnh, ánh mắt bà ta nhìn tôi như đang nhìn con sâu cái kiến, bà ta đã sớm biết tôi sẽ đồng ý yêu cầu của bà ta, mà bà ta cũng không có chút ý tứ nào muốn đàm phán với tôi.

“Chỉ có bọn họ tất cả đều chết thì con trai ta mới có thể trở lại. Người cho rằng lễ tế này để làm gì? Là ta cần mạng của bọn họ để đổi mạng cho con trai ta! Đã thỏa thuận như vậy với Âm Sai đại lão gia như vậy ai dám trước mặt Âm Sai đòi ý?” Mẹ chồng tôi ỏi.

Nói xong bà ta đưa ánh mắt đục ngầu nhìn lướt qua bốn phía xung quanh giống như đang tìm kiếm đồ vật gì đó.

Khấp hang động tràn ngập mùi khét của lửa cùng tiếng kêu rên của người trước khi chết, tử khí lan tràn.

Tôi biết bà ta đang tìm Giao, có điều bà ta đã quá lo lắng rồi, cho dù Giao ở chỗ này cũng sẽ không lại ra tay cứu tôi.

Thấy người dân trong thôn trước sau vẫn đi về đồng lửa, ngay cả cha tôi cũng đã tới ngay trước đồng lửa, tôi đột nhiên thấy mê mang. Tại sao trước đây tôi cứng đầu như vậy, nếu như sớm thỏa hiệp thì sẽ không có nhiều người chết như thế.

Ý nghĩa sự tồn tại của tôi là cái gì?

Hoặc là tôi căn bản không nên xuất hiện trong thế gian này?

Giao từng nói, cha đẻ tôi thật ra là quý, tôi nhiều nhất chính là thứ nửa người nửa quý, cho nên chỉ khi tôi chết đi mới có thể đổi được mệnh của mọi người, chỉ có tôi chết đi thì mẹ chồng tôi mới không còn hi vọng gì để ra tay.

Nghĩ đến điều này tôi liền phủi đất trên người mình, sửa lại tóc tai một chút.

Được chết trước mặt Giao cũng là một điều tốt đẹp.

Tôi gọi mẹ chồng tôi, hỏi lần cuối bà ta có thể dừng lễ tế lại được không.

Mẹ chồng tôi dường như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, căn bản không chú ý tới sự thay đổi thái độ của tôi, liền nói không thể.

Giọng rất kiên quyết.

Tôi thở dài thật sâu: “Được!”

Điều này đã sớm trong dự liệu của tôi, đề sập hi vọng cuối cùng của tôi.

Tôi hít sâu một hơi, cắn răng đi vào trong đồng lửa.

‘Tách tách’, bên tai truyền tới tiếng nổ như pháo của tro, nhiệt độ đột nhiên tăng lên!

Thật nóng!

Tôi đau tới mức toàn thân căng cứng, nhưng kỳ lạ là nhiệt độ này còn xa mới tới mức tôi tưởng tượng, làn da tôi khi tiếp xúc với lửa cũng không hề thấy bỏng rát.

Tai tôi truyền tới tiếng ồn ào giống như nghe thấy giọng hỗn hân của mẹ chồng tôi, còn có tiếng đàn ông đàn bà la khóc gào thét chói tai.

Tôi muốn mở mắt để xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra nhưng mắt tôi lại cứ nhắm chặt như mí mắt bị treo một quả tạ.

Tôi liền quờ quạng xung quanh nhưng đột nhiên một cảm giác mát lạnh bao lấy tôi.

Tôi giống như bị một thứ gì đó quán lấy ngăn cách khỏi hơi lửa nóng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Hơi nóng cùng lạnh cuộn cuộn lẫn nhau, hỗn loạn tràn vào cơ thể tôi.

Đau quá...

Mệt mỏi quá...

Thân thể tôi bỗng nhiên mệt mỏi, chỉ muốn ngủ.

Nếu như ngủ thiếp đi hẳn là liền sẽ không khó chịu như vậy nữa.

Ý thức của tôi càng ngày càng mờ nhạt, ngay khi tất cả mọi thứ dường như đã trở nên yên ắng thì tôi đột nhiên nghe được giọng nói dễ nghe: “Đường Di, đừng ngủ.”

Giọng nói này thật êm con mẹ nó tai, mang theo sự ấm áp ông lấy toàn thân tôi.

Tinh thần tôi không khỏi tỉnh táo một chút, theo bản năng muốn tìm chủ nhân của giọng nói này.

Giọng nói dễ nghe như thể chủ nhân hẳn cũng rất dịu dàng a?

Tôi nhìn xung quanh nhưng bên cạnh tôi chỉ còn lại một vùng tăm tối, chỉ có mình tôi.

Tôi không biết mình ở đâu, cũng không biết tôi là ai, tôi chỉ cảm thấy nơi này thật dễ chịu, giống như đang ở trong bụng mẹ vậy.

Thời gian bắt đầu trở nên mơ hồ, bởi vì người tôi bị bóng lẽ ra thân thể tôi phải đau đớn mới phải, nhưng mỗi lần tôi cử động thì xung quanh chỉ ập đến sự lạnh lẽo, mỗi khi tôi cảm thấy lạnh lại sẽ có một tia ấm áp ở bên cạnh tôi.

Nơi này đơn giản chính là thiên đường.

Không biết tôi ở trong không gian đen nhánh này chờ đợi bao lâu, mỗi khi tôi muốn rời khỏi nơi này thì giọng nói dễ nghe kia lại gọi tên tôi, bảo tôi nhìn thêm một chút, mọi chuyện đều sẽ tốt, người ấy sẽ không khiến tôi xảy ra chuyện gì.

Giọng nói ấy có một ma lực không hiểu khiến người khác tin phục.

Dù là trong một không gian đen kịt, người ấy vẫn giống như mặt trời chiếu sáng cho tất cả hi vọng của tôi.

Người ấy nói không cho tôi xảy ra chuyện gì, vậy nhất định tôi sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau đó tôi dựa theo người ấy nói, chậm rãi tu đường.

Tôi biết, lúc trước tôi bị thương quá nặng, suýt chút nữa bị lửa thiêu chết, cũng may cha mẹ tôi đã cứu tôi, tôi mơ hồ biết mình hôn mê, cha mẹ tôi đang nóng lòng chờ tôi tỉnh lại.

Nhưng ngoại trừ điều này ra, hình như còn có cái gì đang chờ tôi nhưng tôi cũng không nhớ ra được.

Là đối tượng hẹn hò của tôi sao?

Tôi đã hai mươi, lại chưa kết hôn, sẽ bị người ta chê cười là bà cô già, phụ nữ trong thôn chúng tôi phần lớn mười tám mười chín đều kết hôn sinh con.

Thế nhưng tôi là bị lửa thiêu, hiện tại nhất định rất xấu xí, còn có người nguyện ý muốn tôi sao?

Nghĩ đến cái này khiến lòng tôi có chút lo lắng, càng nôn nóng nghĩ cách tỉnh lại!

“Tiểu Di, em tin tưởng anh, em sẽ tốt thôi, sẽ lại xinh đẹp như trước kia. Em sẽ có tình yêu của người thương em, đời này đều vô ưu vô lự, hãy tin anh...” Giọng nói kia có thể đoán được tôi đang suy nghĩ gì, lại ni non nói bên tai tôi.

Dịu dàng lưu luyến.

Được người ấy trấn an khiến tôi dần an tĩnh lại, gật gật đầu, lẳng lặng chờ tới lúc tỉnh.

Trong lúc đó tôi tự hỏi rất nhiều lần, anh ấy là ai?

Tôi như là bị giọng nói kia khống chế, nghe được giọng nói dễ nghe đó liền không cách nào tự kiềm chế, không nhận được muốn biết anh ấy có giọng dễ nghe như vậy sẽ là người như thế nào?

Tên anh ấy là gì? Tại sao tôi hôn mê còn có thể nghe được anh ấy nói chuyện?

Mỗi lần hỏi vấn đề này giọng nói kia lại không thấy tăm hơi đâu.

Anh ấy giống như đang có ý tránh né tôi.

Không biết qua bao lâu, tôi rốt cuộc nghe được ngoại trừ giọng đàn ông đó còn có âm thanh khác.

“Tiểu Di, Tiểu Di, con mau tỉnh lại, uống thuốc đi.” Giọng phụ nữ dịu dàng nói bên tai tôi.

Là giọng của mẹ tôi!

Tôi mừng rỡ trong lòng, bỗng nhiên mở mắt ra.

Ánh nắng cực kì chói mắt, xuyên thấu qua những tán cây chiếu sáng mặt tôi, giống như một giấc mơ.

Tôi nhìn người mẹ trước mặt có chút xa lạ, gọi một tiếng “Mẹ!”.

Hốc mắt mẹ tôi ươn ướt, tay cầm một viên thuốc trắng cùng chén nước đưa tới bên cạnh miệng tôi: “Tỉnh là tốt rồi, mau uống thuốc đi. Cha con đã phải chạy lên tận thị trấn mua cho con, may con bị thương không nặng, sẽ không để lại sẹo, không thì sau này lấy chồng thế nào a.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

“Lấy chồng cái gì? Con gái bảo bối của tôi, tôi không nỡ gả nó đâu.” Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng cười vui vẻ, nghe có chút quen tai lại có chút lạ lẫm.

Trong trí nhớ của tôi, cha tôi thường nói lời khó nghe, cũng không nên cười như vậy.

Thế nhưng là cha tôi cười tươi tiến đến, thấy tôi tỉnh táo ông lại vui vẻ dị thường, ngồi bên giường của tôi nắm lấy tay tôi, cười nói với mẹ tôi: “Sau này không cho phép bà nhắc tới chuyện gã Tiểu Di, hôm qua lão Lưu đã cho người sang mai mối nhưng tôi đã gạt đi, con gái của tôi không gả cho ai hết! Nhà ai muốn cho con trai tới ở rể còn suy tính một chút, muốn con gái tôi gả vào nhà người khác thì không có cửa đâu!”

“Ông á, đã cưng chiều nó, thối lửa nấu cơm còn không cho nó làm thì có ai chịu tới ở rể.” Mẹ tôi bị cha tôi chọc cho cười không ngừng, ngoài miệng mặc dù oán trách nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy yêu thương. Nói rồi đột nhiên bà nhớ tới điều gì, bỗng nhiên chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Hồng, tôi còn đang nấu nồi móng heo, móng heo là tốt cho da nhất, thích hợp để ăn khi bị bỏng...”

Trong lòng tôi cực kỳ ảm áp.

Đây chính là không khí nhà tôi nên có.

Thế nhưng không biết tại sao trong lòng tôi như có gì vướng mắc không bỏ xuống được, còn giống như thuyết khuyết điều gì.

Thiếu cái gì nhỉ?

Tôi nhìn xung quanh, tôi đang nằm trên giường của tôi, căn nhà giống như đã sửa chữa, tường được sơn trắng, giường của tôi rất ảm áp. Cha tôi đang nắm tay tôi nói chuyện phiếm, hỏi tôi có nhớ tới Lưu Đại Tráng con trai của ông Lưu không, đứa bé đó đồn hậu trung thực lại cùng lớn lên với tôi, là người tôi hiểu rõ.

Nếu như tôi cũng thích anh ta thì đem anh ta tới ở rể.

Mặt tôi lập tức đỏ ửng.

Cái gì mà ở rể? Lưu Đại Tráng...

Tôi với anh ta cũng không có cảm giác gì.

Trong trí nhớ tôi mơ hồ xuất hiện một thân ảnh giống như tôi đã thấy ở đâu đó nhưng tôi không nhớ ra.

Mọi thứ trong nhà tôi cũng có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, mơ hồ nhớ được mẹ tôi đối với tôi không tốt như vậy, trước kia có thịt hầm đều để anh họ nhà bác tôi ăn. Hiện tại...

Có lẽ tôi nhớ lắm.

Đầu tôi hơi đau, đem những suy nghĩ linh tinh kia đẩy ra khỏi não, tôi cười nói với cha tôi, bảo chuyện kết hôn không cần vội vàng, tôi vẫn còn nhỏ, sau này lại nói.

Cha tôi nghe vậy lập tức trầm mặt xuống, mắt tròn trừng tức giận nhìn tôi, nói nhỏ cái gì mà nhỏ, ông đã nuôi tôi thành bà cô già, nếu không kết hôn sau này sẽ cô đơn cả đời.

Cả đời sẽ cô đơn.

Tôi âm thầm liếc mắt, mơ hồ cảm thấy tôi nên cô đơn cả đời.

Hoặc có thể là người có thể bên tôi cả đời còn chưa xuất hiện?

Tôi cười xoa dịu cha tôi, bảo bỏ qua đề tài này, sau đó liền lấy cớ để đưa cha tôi ra khỏi cửa.

Nằm nhiều ngày như vậy tôi cũng nên ra ngoài vận động.

Tôi mặc quần áo tử tế, đi đến tấm gương bên cạnh nhìn ngắm, trên mặt tôi vẫn hơi hồng, trên tay còn ửng đỏ vì bỏng, vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Có điều không có vấn đề gì, so với tôi tưởng tượng thì tốt hơn nhiều.

Quả nhiên không để tôi xảy ra chuyện.

Trong lòng tôi tràn ngập ảm áp, vô tình nghĩ đến âm thanh thần bí kia.

Mùi móng heo hầm trong phòng bếp lan tới rất thơm, tôi thuận theo mùi đồ ăn đi tới phòng bếp. Còn chưa đi đến phòng bếp tôi đột nhiên cảm giác trong bụi cỏ trước cửa phòng ngủ có một bóng đen xuất hiện.

Có chuột!

Lòng tôi căng thẳng, đột nhiên dừng bước nhìn chằm chằm vào bụi cỏ kia.

Ở quê tôi e dè nhất là loại chuột, nếu nhìn thấy nhất định phải giết chết! Chuột không chỉ trộm đồ ăn mà sẽ truyền bệnh tật.

Con chuột kia cũng rất tinh ranh, phát hiện tôi nhìn chằm chằm nó liền bất động.

Tôi nhẹ nhàng thở, tiện tay nắm lấy cưỡi đánh cá rồi chậm rãi tiến về phía bụi cỏ.

Soạt!

Cảm thấy tôi tới gần, bóng đen kia bỗng nhiên vọt chạy đi.

Tôi tay mắt lanh lẹ tung lưới đánh cá kia, nhảy một cái thứ nhỏ nhỏ màu đen kia liền lọt vào trong lưới.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Bắt được rồi!” Tôi vui vẻ kêu to.

Tôi kêu to khiến cha mẹ tôi đều đi ra, mẹ tôi hỏi tôi bắt được cái gì, còn không đợi tôi trả lời cha tôi đã bước nhanh tới cướp lấy lưới trong tay tôi: “Đứa nhỏ này lớn vậy mà cứ như trẻ con, rắn cũng có thể tùy tiện bắt sao, không sợ có độc à!”

Cha tôi mắng tôi, lúc này tôi mới phát hiện thứ bên trong túi căn bản không phải là chuột mà là một con rắn đen dài bằng chừng bàn tay, rất nhỏ, rất mê hoặc.

Tôi vậy mà thấy con rắn kia mê hoặc?

Trong lòng tôi chấn kinh, trước kia tôi rất ghét rắn, nhưng con rắn này toàn thân đen nhánh bóng loáng không dính nước, nhìn qua có vẻ rất dễ nuôi.

Ngay khi tôi nhìn chằm chằm vào con rắn thì cha tôi đã nhanh chóng bắt con rắn từ trong lưới ra nhét vào bên trong một cái lọ thủy tinh.

“Đã thấy chính là duyên phận, vừa vặn gần đây thân thể Tiểu Di không khỏe, con rắn này có thể ngâm thành rượu thuốc cho Tiểu Di bồi bổ. Bà nó này, bà tới nhà thím Vương mua hai cân rượu, tôi sẽ làm sạch con rắn này.” Cha tôi nói.

Nói xong ông cầm theo con rắn tiến vào phòng bếp, mẹ tôi cũng vui vẻ lấy tiền đi mua rượu. Tại thôn chúng tôi rượu thuốc chính là một món để bồi bổ.

Tôi cũng đi theo cha tôi tiến vào phòng bếp, không biết tại sao tôi luôn cảm thấy con rắn đen kia nhìn rất đẹp. Đôi mắt nhỏ đen nhánh cứ nhìn tôi trừng trừng giống như đang muốn nói chuyện với tôi.

Cha tôi bảo tôi canh chừng con rắn không cho nó chạy, ông đi mài dao, lấy dao mổ bụng rắn moi nội tạng ra, rửa sạch sẽ là có thể dùng để ngâm rượu.

Con rắn này như có linh tính, hai mắt nó nhìn tôi chằm chằm giống như cũng biết lát nữa sẽ có chuyện gì xảy ra, cái đuôi nhỏ bé không ngừng lắc lư trước mặt tôi giống như đuôi chó vậy.

Tôi không khỏi hào hứng: “Cha, hay đừng làm thịt con rắn này? Trông nó ...”

“Không làm thịt thì lấy gì bồi bổ cho con, đây là đồ tốt, con tuyệt đối đừng thả.” Cha tôi không đợi tôi nóng xong đã ngắt lời.

Ông nhanh chóng mài dao, mặc dù trong lòng tôi không muốn nhưng vẫn lên tiếng dạ thưa: “Vâng được ạ.”

“Đường Di, em cứ vậy đồng ý sao?” Thấy tôi đồng ý với cha tôi, ánh mắt con rắn đen đang nhìn tôi như lóe lên, cùng lúc đó bên tai tôi bỗng nhiên vang lên giọng nói dễ nghe kia.

Là người ấy!

Người tôi run lên, nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

Không có ai cả.

Nhưng vừa rồi rõ ràng có người nói chuyện với tôi.

“Nhìn xuống! Là anh đang nói chuyện! Nhanh thả ra, em muốn mưu sát chồng mình đúng không?!” Ngay khi tôi đang cảm thấy mờ mịt thì tiếng nói kia lại vang lên.

Lúc này tôi mới phát hiện, nói chuyện... hình như là con rắn này?

“Ôi trời!” Tôi sợ hãi ném cái bình đi, quay người chạy, vừa chạy vừa hoảng sợ gọi cha tôi, nói con rắn kia biết nói!

Cha tôi nhìn tôi như nhìn kẻ ngốc, tay còn đưa lên sờ trán tôi, cho rằng tôi bị sốt.

Sau khi xác nhận tôi bình thường, mặt cha tôi lộ vẻ không hiểu rồi đi tìm con rắn, nói sao con rắn có thể nói chuyện, nhất định tôi bị bệnh nên hồ đồ rồi.

Nói xong ông liền vui đầu tìm xung quanh mấy mảnh thủy tinh vỡ.

Trong lòng tôi không biết từ lúc nào thất lại, nhịp tim tăng rõ ràng.

Tôi rất lo lắng, sợ con rắn nhỏ kia bị cha tôi tìm thấy.

Âm thanh tôi vẫn luôn ghi nhớ kia lại là của một con rắn?

Trong lòng tôi chấn kinh, cũng may cha tôi tìm một hồi liền thờ dài, nói đáng tiếc để con rắn chạy mất.

Nói xong lại quay qua tôi quở trách.

Tôi thảm thờ ra, không tìm thấy thì tốt.

Tôi cười hi hi trấn an cha tôi, nói đây đều là số mệnh, mà tôi đã khỏe mạnh không cần bồi bổ thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Những ngày tiếp theo mọi chuyện đều khôi phục bình thường, nghe nói tôi đã tỉnh, Lưu Đại Tráng rảnh rồi liền tới nhà tôi tán bộ, nói cái ghế nhà tôi hỏng, anh ta đến để sửa giúp.

Ngày hôm sau lại cuộc bị gãy cán, anh ta tới làm cán cuộc...

Cha mẹ tôi đối xử với anh ta giống như con trai của mình, tốt ghê gớm, mỗi lần đều giữ anh ta ở lại ăn cơm.

Anh ta da mặt cũng dày, không hề từ chối.

Cứ như vậy hơn hai tháng, tôi cùng Lưu Đại Tráng cũng thân thiết hơn.

Tối qua lúc ăn cơm, Lưu Đại Tráng đột nhiên móc ra một đóa hoa hồng đỏ, trên đó còn có một chiếc nhẫn vàng, quỳ xuống trước mặt tôi xấu hổ cười hỏi tôi có nguyện ý đi cùng anh ta không?

Cha mẹ anh ta nói đồng ý cho ở rể, chỉ cần hai chúng tôi hạnh phúc thì thế nào cũng được.

Nói xong anh ta ngược lên nhìn tôi, trên gương mặt đôn hậu đầy vẻ chờ mong, hi vọng tôi đồng ý với anh ta.

Tôi do dự một chút.

Trong thoáng chốc tôi cảm thấy đứng ở trước mặt mình là một người khác, người đó có làn da trắng nõn, cao lớn, toàn thân đều được che lại dưới một chiếc áo bảo đen.

Nói: “Đường Di, anh đã từng nói sẽ có người thật sự yêu em”

Người mà người kia nói, là Lưu Đại Tráng.

Mũi tôi cay cay, không biết tại sao thấy cảnh cảm động trước mặt nhưng trong lòng tôi lại có chút mất mát, muốn khóc.

“Ây dà, Tiểu Di Đồng ý, mau đưa nhẫn cho con bé đeo lên, sau này hai đứa chính là người một nhà.” Mẹ tôi thấy tôi khóc liền cũng cảm động, thúc giục nói.

Lưu Đại Tráng chất phác, lúc trước trông thấy tôi khóc liền hoảng hốt không hiểu gì, nghe mẹ tôi nói liền vui vẻ gạt đầu, dạ một tiếng rồi cầm chiếc nhẫn

hướng về bàn tay của tôi.

Tôi liền rút tay về, muốn từ chối, nhưng Lưu Đại Tráng vốn làm việc nặng quen, lực tay rất khỏe.

Tay của tôi rất nhanh bị anh ta giữ chặt lại, có chút đau nhức.

“Ái?” Khi tôi còn chưa biết phải từ chối thế nào thì Lưu Đại Tráng ở dưới phát ra câu không hiểu.

Rồi anh ta lúng túng nhìn tôi, sắc mặt có chút đỏ bừng: “Tiểu Di, có lỗi với em, anh không biết số đo tay em nên mua nhẫn bị nhỏ...”

“Đồ đàn, có chút chuyện này cũng làm không xong!” Cha tôi tiếc rên sất không thành thép liền mắng Lưu Đại Tráng một câu, rồi bảo Lưu Đại Tráng đứng lên, lúng túng cười hòa giải.

Sự lo lắng trong lòng tôi nhẹ nhàng hạ xuống.

Còn may.

Nhân cơ hội này tôi nói với Lưu Đại Tráng rằng tôi không nôn nóng, hiện tại tôi còn chưa muốn lấy chồng, nếu như anh ta thật sự muốn đi cùng tôi thì tạm thời cũng không cần nói tới chuyện kết hôn.

Lưu Đại Tráng cho rằng tôi tức giận vì chuyện chiếc nhẫn, nhìn tôi thất kinh, muốn giải thích nhưng không thể mở miệng nói gì.

“Ái.” Đột nhiên một tiếng thở dài truyền tới tai tôi.

Giọng kia êm tai dị thường, chỉ là một từ nhưng khiến tôi cực kỳ kích động.

Là anh ấy, anh ấy tới!

Sau tiếng thở dài liền có một thứ như chiếc dây thừng màu đen lười nhác đi tới: “Người này em không hài lòng sao? Vậy ngày mai anh đổi cho em người khác.”

“Người nên gọi là gì?” Tôi đưa mắt nhìn chăm chú con rắn đen.

Lúc này so với lần trước gặp thì nó đã lớn hơn rất nhiều.

Tôi không biết nó có quan hệ như nào với tôi nhưng tôi nhận ra âm thanh này, chính là người chăm sóc khi tôi hôn mê, khi tôi bất lực hoảng loạn cũng là người bao bọc tôi.

Có cảm giác như có người ấy thì tôi liền có được toàn thể giới.

Tôi không biết tại sao người ấy lại muốn đem đẩy tôi cho người khác, không phải lần trước người ấy nói tôi giết là là mưu sát chồng sao?

Tại sao còn tìm người khác làm chồng tôi.

Tôi không hiểu.

Con rắn đen nghe thấy tôi hỏi nhưng không nói gì, mắt rắn đen nhánh nhìn chăm chăm tôi hồi lâu mới nói: “Đàn ông trong thôn này em thích ai thì nói cho anh, anh sẽ khiến hắn tới tìm em.”

“Em thích anh.” Không đợi người ấy nói xong tôi đột nhiên xen lời.

Nói xong ngay cả tôi cũng kinh hãi, hận không thể tát mình hai cái. Nó là con rắn, tôi nói bậy cái gì!

Thế nhưng sau khi nói xong tôi liền chấn kinh, hai mắt mở to nhìn sự biến hóa trước mặt.

Con rắn đen nhỏ sáng lấp lánh, ngay sau khi tôi nói câu kia bỗng nhiên liền thay đổi.

Thân thể nó không ngừng biến lớn, thành dài cỡ một người, sau đó đứng thẳng trước mặt tôi.

Rồi sau đó thân rắn biến thành một người đàn ông, làn da trắng nõn, gương mặt khí chất bá đạo, một chiếc áo bào đen mềm mại bao phủ toàn thân, giống như thần tiên hạ phàm vậy.

Đơn giản là hoàn mỹ.

Anh ấy...

Tôi sợ nói không ra lời, chỉ cảm thấy trên thế gian này tại sao lại có người đàn ông đẹp mắt như vậy. Người đàn ông này rất quen, giống như tôi đã gặp ở trong mơ.

Thích thích, thích thích.

Trái tim tôi đập rộn lên, mặt liền nóng bừng.

“Những người khác em đều không vừa lòng, vậy người đàn ông này em có hài lòng không?” Đôi mắt anh ấy đen nhánh nhìn tôi, miệng nhếch lên mỉm cười hỏi tôi.

Tôi đơn giản như đang nằm mơ, ngơ ngác nhìn anh ấy, ngay cả chớp mắt cũng không dám, sợ sau một cái chớp mắt giấc mộng này liền tan vỡ.

Tôi gật gật đầu, lưu luyến tiến về phía anh ấy, hỏi lần nữa: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Anh là người đàn ông của em, Giao.” Anh ấy nói.

- Hết trọn bộ -

Bạn đang đọc truyện *Giao Tiên Đại Nhân Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.